FLORIN PURLUCA

FURIA FIARELOR

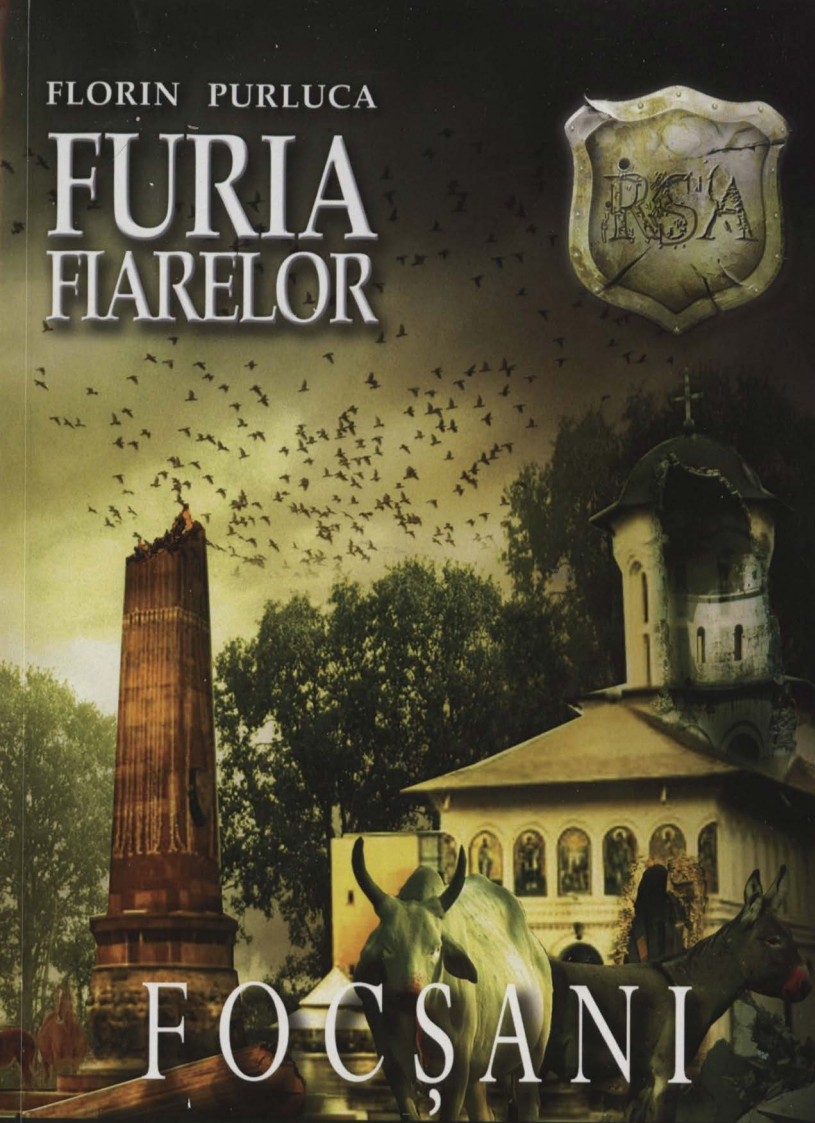

FOCȘANI

Colecția Science-Fiction #33

Editura PAVCON

SERIA
ROMÂNIA SUB ASEDIU

inițiată și îngrijită de scriitorul
Florin Purluca

FOCȘANI

FANTASY # SCIENCE-FICTION # **HORROR** # HEROIC-FANTASY # FICTION

Colecția Science-Fiction

33

Florin Purluca
Furia fiarelor

© 2017, Editura PAVCON
© 2017, Florin Purluca

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
PURLUCA, FLORIN
Furia fiarelor / Florin Purluca - Bucureşti: Pavcon, 2017
ISBN 978-606-8879-40-6

821.135.1-32

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.colectiasf.ro
www.pavcon.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parţial sau integral, fără acordul scris al deţinătorului de copyright.

Designul colecţiei, ilustraţia şi coperta: **Arh. Andrei Nicolescu**
Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-8879-40-6

FLORIN PURLUCA

Furia Fiarelor

SERIA

Editura **PAVCON**
Bucureşti, România, 2017

Completează-ți ***Colecția Science-Fiction*** cu:

#1 – **Extra-Terestrul**, de Constantin D. Pavel
#2 – **Secretul emisferei**, de Traian Bădulescu
#3 – **Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța**, de O. Vitan
#4 – **Scornituri spăimântătoare**, de Cătălin Pavel
#5 – **Rangkook** *(seria deCase – 1)*, de Constantin D. Pavel
#6 – **Vendetta lui Ucigă-l Toaca**, de Ovidiu Vitan
#7 – **În anul 4000 sau O călătorie la Venus**, de Victor Anestin
#8 – **Erezia egumenului Glicherie**, de Dan Ninoiu
#9 – **Scurtă istorie a viitorului aristotelic**, de Aurel Cărășel
#10 – **Forțe ale Naturii – Moartea Vie**, de Daniela Faur
#11 – **O tragedie cerească**, de Victor Anestin
#12 – **Cetiți-le noaptea**, de Ion Minulescu
#13 – **Marginea curcubeului**, de Aurel Cărășel
#14 – **Incredibila aventură a cuviosului Achim**, de Dan Ninoiu
#15 – **Praf**, de Florin Purluca
#16 – **Manuscrisul episcopului Petronius**, de Dan Ninoiu
#17 – **Steaua fulgurantă**, de Aurel Cărășel
#18 – **Un român în Lună**, de Henri Stahl
#19 – **Oameni pe care i-am cunoscut**, de Aurel Cărășel
#20 – **Sawtooth**, de Constantin D. Pavel
#21 – **Rău de spațiu Omul fără nume**, de Ovidiu Vitan
#22 – **Progradia**, de Florin Purluca
#23 – **A doua Lună a Pământului**, de Mircea Liviu Goga
#24 – **Dialogul păsărilor**, de Laszlo Tarko
#25 – **Cumulonimbus deasupra Atlantidei**, de Aurel Cărășel
#26 – **Știință, Filosofie și Spiritualitate în Avatar**, de * * *
#27 – **Romanul cerului**, de Victor Anestin
#28 – **1944 Ein Freak**, de Florin Purluca
#29 – **Oameni pe care i-am cunoscut 2**, de Constantin D. Pavel
#30 – **Creație de tranzitare – Bacteria nemuririi**, de Aurel Cărășel
#31 – **Creație de tranzitare – Cârligul spațial**, de Aurel Cărășel
#32 – **Creație de tranzitare – Poarta mânturii**, de Aurel Cărășel
#33 – **RSA – Furia fiarelor**, de Florin Purluca
#34 – **RSA – Marile migraii**, de Aurel Cărășel
#35 – **Olympus Mons**, de Florin Haidamac
#36 – **RSA – Noaptea lemurienilor**, de Florin Giurcă
#37 – **Praf 2 – Atingerea sălbăticiei**, de Florin Purluca
#38 – **RSA – Auro Luck**, de Constantin D. Pavel
#39 – **Războiul Celestinei**, de Sergiu Someșan
#40 – **Aripile Albastre – Dragon**, de Anamaria Borlan
#41 – **Aripile Albastre – Karma**, de Anamaria Borlan

Cuvânt înainte

Ideea Seriei **România sub Asediu** (**RSA**) a fost una dintre acele sclipiri de moment care apar când te aștepți mai puțin, când faci, de regulă, un lucru de o banalitate crasă – ei bine, la mine a apărut când spălam... un pahar. Aveam mâinile sub jetul de apă călâie și contemplam lung neantul imortalizat în griul fad al unei plăci ceramice.

Îmi gonea prin minte esența unor discuții rămase nepolisate; cu vreo câteva zile în urmă, înainte să am parte de profunda revelație, fusesem invitat de editorul Horia Nicola-Ursu să particip la o conferință, în cadrul festivalului de science-fiction *Final Frontier 2016*, desfășurat pe parcursul mai multor zile, la București. După eveniment, am luat parte la obișnuitele calupuri de discuții *post factum* despre soarta literaturii de gen din România. Au fost, în linii mari, întrebări și răspunsuri care vizau toată sfera ficțiunii speculative, dar frământarea generală s-a dovedit a fi, *grosso modo*, seva câtorva întrebări chinuitoare: de ce literatura science-fiction autohtonă, autorii români, simt nevoia constantă de infuzii occidentale? De ce echipajul unei navete interstelare superluminice nu poate să fie compus exclusiv din astronauți români, cu nume românești, cu apucături așijderea?

Mărturisesc, ideea mi-a sfredelit echilibrul rațiunii ca un burghiu diamantat și mi-a rămas în minte ca o sămânță de soi înfiptă bine în pământ. M-am întors acasă și, fără să anticipez efectul final, cumva, la nivel inconștient, am știut că mai lipsea doar ploaia pentru ca ideea să germineze.

„De ce nu?" mi-am spus, încântat.

În literatura de gen, dar și în *mainstream*, există un canon: nu e suficient să scrii bine, ci trebuie să scrii bine despre ceea ce știi tu cel mai bine. Și, în mod evident, unde aș fi putut să plasez acțiunea unui roman care să atingă punctele mai sus amintite, dacă nu în iubitul și prozaicul meu oraș natal? În felul acesta, la nici o lună de la participarea la *Final Frontier*, aveam deja o jumătate de manuscris dintr-un roman în care decisesem să distrug, fictiv, dar literalmente determinat, orașul Focșani. Să adun laolaltă toate simbolurile arhitectonice și să le vandalizez într-un mod creativ.

Mulțumit de felul în care avansa romanul, i-am trimis un rezumat editorului Constantin Pavel, care s-a arătat mai mult decât încântat și, fără prea multe discuții protocolare, mi-a acordat undă verde spre publicarea produsului finit.

Totul era exact așa cum ar fi trebuit să fie: manuscrisul aproape că se scria de unul singur și aveam acceptul editorului pentru publicare. Cu toate acestea... lipsea ceva. „Ideea asta are potențial", mi-am spus. „Mult mai mult potențial decât un singur roman." Ceea ce m-a dus cu gândul la una din clasicele întrebări care a adus cititorilor

din toată lumea nu doar lucrări bune, ci adevărate capodopere ale literaturii science-fiction – „cum ar fi dacă...?"

Și atunci am realizat ce lipsea cu adevărat ca ideea să fie fructificată la un nivel maxim – „cum ar fi dacă mai mulți autori români de science-fiction și-ar uni forțele creatoare și ar distruge, fiecare în parte, localitatea natală sau de domiciliu, după caz sau preferințe. Cum ar fi dacă întreaga Românie ar fi pusă sub asediu?"

L-am contactat din nou pe Constantin Pavel și i-am expus ideea proiectului, reformulată de astă dată, cu ambiția celui care tocmai a descoperit un zăcământ aurifer. Chiar i-am pus la dispoziție o listă cu mai mulți scriitori români cu care aveam legături directe și care, am considerat eu în entuziasmu-mi debordant, vor fi interesați de proiect. Spre surprinderea mea, domnul Pavel a spus: „Nu!". Și a adăugat: „ideea asta are prea mult potențial ca s-o trimitem așa pe piață, ca pe-o simplă încercare, ca pe-o ambarcațiune stingheră în inima unui ocean."

În mod clar, reacția sa a fost determinată de ecourile lăuntrice ale unei minți perfecționate și exersate ani la rând în cadrul unui remarcabil număr de programe de dezvoltare personală și de afaceri, ghidat de traineri cu renume internațional. O rațiune care a putut să vadă dincolo de ceea ce un autor nu putea și nu avea cum să vadă.

Și, din acel moment, au început să curgă detaliile. „Avem nevoie de o scrisoare de intenție", mi-a explicat, „care va fi personalizată și expediată fiecărui autor în parte. Un plan de publicare, organizat până în cele mai mici detalii. O prezentare grafică inedită, care să includă chiar și o

siglă, pentru a conferi seriei RSA o identitate grafică proprie, de efect. Avem nevoie de creionarea tuturor tușelor ideii principale și de un scenariu în care, în toate romanele, cititorul să descopere firul roșu care-l poate conduce, în final, la speranță și încredere în viitor."

Ei bine, din punctul acela totul a început să se limpezească şi mi-a permis să observ cum se poate scrie istorie. Am învățat atâtea de la acest om minunat, un editor care știe ce vrea și ce are de făcut pentru a obține ce și-a propus, cu o minte fertilă și ascuțită, pe care îl pot numi un veritabil profesionist.

În locul unei concluzii, mărturisesc că n-am pretenția (încă) să cred că împreună cu Constantin Pavel am pus bazele unei serii de romane care va sfida timpul cu îndrăzneala și originalitatea ei, însă avem buna credință că ne-am făcut datoria față de cititorul român de science-fiction care reclamă această lipsă de autenticitate din literatura de ficțiune anticipativă din România. Că măcar am încercat să aducem un suflu nou și proaspăt în sefeul autohton, care poate reînvia nu doar la nivel național, ci și european și chiar internațional.

Așadar, dragă cititorule, împreună cu mai mulți autori români de SF, te invit să asiști la un spectacol de forță al cărui subiect este... punerea României sub asediu.

Cu deosebită considerație și apreciere,
scriitorul **Florin Purluca**,
inițiator și coordonator al
Seriei ***România Sub Asediu***

Doamna Manolescu este proaspăt pensionată și are o pisică. De fapt, un cotoi. Cândva, a avut și un bărbat. Dar asta se întâmpla cu vreo zece ani în urmă. Acum, în casa ei – să ne fie clar: în casa EI! – nu mai stăruie nici măcar amintirea lui. O parte din lucruri și le-a luat cu el, atunci când a plecat. Oricum n-avusese cine știe ce acareturi. De ce-a rămas s-a îngrijit doamna Manolescu. Un morman de țoale, o colecție modestă de bancnote vechi și câteva cărți polițiste; puțin diluant pentru unghii și un pai de chibrit aprins; în aer liber, lângă grădinița din fața blocului. Vecinii au luat-o drept țicnită. Vasilescu, de la trei, a și sunat la 112. Doi tineri, cu un aer cumsecade, au coborât din Loganul prăfuit și ruginit al Poliției, purtându-și uniformele noi și curate, țanțoși ca niște cocoși. Probabil proaspăt absolvenți ai Academiei, s-a gândit femeia. Curvarii trebuie pedepsiți aspru, chiar și prin lege, le-a spus doamna Manolescu. Furia i-a clocotit în lumina ochilor. Au fost niște tineri drăguți, s-au amuzat pe seama determinării ei, i-au dat numai un avertisment. Asta chiar în timp ce văpăile consumau hulpave hârtii și țoale. Punct și de la capăt. Curvarii trebuie pedepsiți aspru, domnule!

Pe Jerry, cotoiul, l-a găsit în scara blocului. Se aciuase acolo cu vreo cinci ani în urmă. Toți îl luaseră la șuturi. Slab, slinos și, pe deasupra, mai era și un sac de purici.

Dar i se făcuse doamnei Manolescu o inimă de plastilină atunci când îl văzuse cum tremura, speriat. Și l-a adoptat. Trebuie că are prea mult timp liber și se plictisește de moarte de când a lăsat-o Iorgu. Spuseseră treaba asta unii de la etajul doi, pe care femeia îi iubea la fel de mult ca pe înghițitul cojilor de castane. Dar își văzuse de treburile ei. Îl șamponase bine, apoi folosise multă apă caldă. Din nou șampon, iarăși un set de jeturi călduțe de apă. La urmă a fost gata. O mândrețe de motan, nu alta, așa spălat cum era. Pe urmă începuseră să-l îndrăgească toți de prin bloc. Mda! Cam tot așa se întâmplase și cu Iorgu. Ea avusese casă, el nici măcar un loc de muncă stabil. N-avusese el purici, dar buzunarele gecii lui erau precum două găuri negre. Probabil că nici individul ăla deștept și olog de la televizor – Stephen Hawking sau cam așa ceva – n-ar fi reușit să scoată ceva din buzunarele alea. Însă ea îl acceptase pentru ceea ce era. Un om cumsecade, căruia nu-i surâsese soarta. Dar mai târziu se gândise să-i surâdă Maria Surducan, scârba din blocul vecin. Și cam ăsta fusese finalul idilei lor fierbinți de doi ani. Sau – mă rog! – de doi... bani.

Uneori îi vede din dosul faldurilor perdelei de la bucătărie, cum ies din scara blocului la brațetă. Maria Surducan – deși poate cu vreun kilogram sau două mai suplă decât doamna Manolescu – e tot o nenorocită de umflată. El, un cocean de porumb uscat, bălăngănindu-se în bătaia leneșă a vântului. Un escroc. Un trădător. Un curvar.

După felul cum Jerry, motanul, începuse să lipsească nopțile de acasă, într-un timp ai fi zis că o apucase pe ur-

mele lui Iorgu. Dar se îngrijise femeia ca lucrurile să nu o ia razna. Din nou. N-avea să fie pentru a doua oară o proastă. Ea să le furnizeze haleala, iar ei să umble fleaura. Nu, nu, domnule motan! O coadă roasă dintr-un plici de plastic vechi, fără paletă. Câteva lovituri, arareori precise. Cotoiul a priceput numaidecât cum stau treburile. Abaterile sunt semnalele clare ale unui sabotaj. Doamna Manolescu a mai trecut prin asta și a căpătat o sensibilitate aparte față de trădători. Ar fi dezgustat-o să constate că Jerry era unul dintre ei.

O dată sau de două ori pe lună există o seară tapetată cu prelegerile doamnei Manolescu, pe care motanul le ascultă nemișcat, de-ai crede că e împăiat. Uneori, animalul se întâmplă să fie marcat de un interes viu. Un soi de *cante jondo*, la un nivel tacit, retardat cognitiv. Alteori o privește torcând, acompaniind-o pe fundal ca un motor diesel în miniatură, un gest aproape insesizabil față de torentul de cuvinte scuipate de femeie. Dacă pisoiul înțelege sau nu ceva din ceea ce i se spune, doamna Manolescu nu poate să fie prea sigură de asta. Dar la un anumit nivel, cu valențe de tip ezoteric, e cert că Jerry trezește interesul femeii cu sclipiri inteligente. Deși minimale, privirile astea sunt genul specific animalelor curioase. Dar poate că lucrurile nu se rezumă doar la cele câteva momente de scânteie, cognitive, ale cotoiului. Privindu-i ochii mari de motan, bălțoși, acolo, în adâncul apelor invadate de alge, parcă s-ar ascunde ceva mai mult. În lumina chioară livrată de becul din sufragerie, ochii lui Jerry ar putea să fie, prea bine, un avatar al trădătorilor porniți pe calea cea dreaptă.

Evident că doamna Manolescu nu e o smintită. N-a fost niciodată la un psihiatru. Din punctul ei de vedere, ședințele alea de discuții de tip psihologico-psihiatric mustesc de misticism. Dar aici e o chestiune de o liniaritate evidentă. Părerile ei sunt în tandem cu părerile altora. Unii ajung cu totul întâmplător printr-o casă abandonată. O pală rebelă de vânt prăfos, mișcarea ilogică a unui oblon – sau poate o ramă de geam fără sticlă – și mai apoi trăiesc toată viața cu impresia c-au avut parte de un eveniment paranormal. Pe indivizii ăștia nu-i trimite nimeni la doctor. Și, mă rog, de ce s-ar duce doamna Manolescu? Între ea și Jerry există o legătură, acolo, la un nivel extrasenzorial. Genul *acela* de legătură. Și gata! Nu-i ca și cum ar fi reinventat ea roata. Este exact ca atunci când domnul Jerry pare să-i citească gândurile și-i anticipează intențiile. Parșivul de el. Dispare printre mobile înainte de a-l duce la veterinar ori atunci când doamna Manolescu are de gând să-i facă baie sau să-i taie gheruțele. Și se lingușește, lipindu-i-se sau încolăcindu-i-se printre picioare, când știe că urmează să primească mâncare, să fie scos la plimbare sau să fie lăsat un timp singur.

Locuiește în Focșani de tot atâția ani câți are – adică de șaizeci și doi – și dacă acum o sută de mii de ani, când se considera încă tânără, frumoasă și în putere, și-ar fi dorit să plece într-un oraș mai mare, acum n-ar mai face-o nici în ruptul capului. Aici are liniște, îl are pe Jerry și mai are pensia ei frumușică. Și asta-i cam tot ce are nevoie.

Și totuși, în ciuda actelor de trădare, pare c-ar mai exista ceva, acolo, în sufletul doamnei Manolescu. Ceva care-i

alungă liniștea. În special în nopțile târzii și cenușii, care par interminabile, marcate de insomnii repetate. Gânduri, amintiri, idei. Despre trecut sau despre un viitor improbabil, care includ momente intime în doi. Ziua, când se mai ia cu toate treburile de prin casă și cu ifosele lui Jerry, sentimentele ei pentru Iorgu sunt doar rămășițele unui vis. Cu toate astea, noaptea e de cu totul altă părere. În întunericul acela păstos, care coboară din colțurile camerelor cu pereți drepți și goi, lipsește ceva. Există o luptă, acolo, la nivelul ăla. Una pe care ea o pierde în fiecare miez de noapte și deznodământul o face să izbucnească în hohote suprimate de plâns.

Într-o zi va veni vremea când va găsi puterea să înfrunte răul. Acum nu poate face altceva decât să arunce ochiade. Ascunsă după ușa crăpată la un nivel minim, ce-i permite să vadă prin fanta de două degete, analizează îngrozită monstrul care moțăie în măruntaiele sufletului ei.

Amintirile o chinuie, ea caută să le respingă. Dar va veni o zi, negreșit. Nu are niciun dubiu în privința asta. O zi în care va găsi puterea. Deseori se îmbărbătează de una singură, în zorii albastru-gălbui cu sclipiri de corindon – ai să poți să treci peste asta, tot repetă ca o bezmetică – dar pe urmă cade peste ea genul acela de oboseală profundă, care te apucă la primele ore ale dimineții, după o noapte albă. Și curajul ei eidetic moare cu fiecare secundă scursă. Prăpastia apare din nou la un pas de ea, gata-gata să o înghită, negreala aia fără limite.

În fiecare dimineață se desfășoară ritualul. Jerry își dezmorțește oasele înțepenite de la atâta somn și trândă-

veală, după care, cu unduiri repetate, care reprezintă simbolul infinitului, printre picioarele doamnei Manolescu, pisoiul își plânge foamea. Femeia etalează o indiferență dură, crasă, care pentru priceperea lui Jerry este un zid de placiditate. Evident că atitudinea ei este falsă. Ea are tot timpul ceva de mâncare, pregătit cu grijă. Doar că-i place să-l țină pe cotoi într-o stare de tensiune. O emoție amestecată cu teamă și curiozitate. O așteptare încordată, ca un moment într-un film, într-un spectacol sau într-o operă literară în care acțiunea se întrerupe pentru scurt timp, creând pulsiuni neprevăzute. Ori, cel puțin asta crede doamna Manolescu că se întâmplă în mintea lui Jerry. Îl tot lasă să repete semnul infinitului, cu pași mărunți și tacticoși, până când expresia de *te rog* din ochii turchezi ai motanului se transformă într-un *te implor* venit dintr-o altă lume.

Problema e că domnul Jerry, în dimineața asta, are niscaiva toane. A mai văzut femeia niște toane ca astea la el, de mai multe ori, în ultimele zile. Era morocănos de i se zburlea blana pe el, parcă era un cotoi din ăla vagabond încordat, care te scuipa și mârâia la tine când încercai să-i furi mâncarea. Îi tot sărise mustarul din te miri ce și mai nimic, iar doamna Manolescu văzuse asta. Nu prea-i plăcuse femeii purtarea. Se prea poate că dacă el are s-o țină tot așa, se va vedea nevoită să folosească din nou coada de plici.

Ca să-l pună la punct, flutură prin aer bucata de plastic, în gol, demonstrativ.

— Jerry, băiete, te rog să nu fii necioplit.

Motanul stă retras în colțul bucătăriei, pitit sub blatul unui scaun. O fixează pe femeie cu o privire lipicioasă și rece, care poate să definească nimic altceva decât un sentiment puternic de ostilitate. Indiferent cât de mult ar căuta ea să-i găsească cotoiului o scuză, e limpede: e o atitudine potrivnică. Un fel de revoltă. După un timp în care femeia îi dă pace, dar în care situația pare că persistă, începe și-l urmărește, la rândul ei, cu coada ochiului. Prefăcându-se ocupată cu alte treburi casnice, scoate o sticlă cu ulei dintr-un dulap. Ar putea să fie un soi de indigestie, se gândește. Iorgu devenea destul de iritat și morocănos. La fel de bine ar putea să fie în situația asta și bietul animal. O conservă cu termenul de valabilitate scăzut sau poate resturile de carne de vită cu sos, de ieri? Jerry e destul de sensibil. Pe viitor va trebui să fie mai atentă. Și dacă lucrurile au să persiste, o vizită rapidă la veterinar. Nu poți să lași probleme de genul ăstora pe ultima sută de metri. Nu, nu, domnule! În astfel de cazuri trebuie să fii preventiv.

— N-ai nicio grijă, băiete, am să te țin sub observație.

Și parcă acum, dacă se gândește mai bine – motanul ei drag e în suferință – se simte vinovată pentru faptul că l-a agasat.

Se apropie de el cu sfială. Atentă la detalii, aproape pe vârfuri, cu pași mici și calculați, ca un hoț experimentat. Se pricepe doamna Manolescu, nu-i chiar așa de neîndemânatică. Spionajul prin vizorul ușii de la intrare e și el o artă. Aproape că-i scapă un chicot când se gândește la sesiunile de urmărire, dar se abține în ultima clipă. Nu

vrea să-l sperie pe sărmanul motan. O vorbă bună și un mângâiat blând nu strică nimănui. Nici măcar unui motan. Întinde mâna, cea fără plici, ca să-l apuce și să-l tragă aproape. Să-l dezmierde, să-l cocoloșească. Bietul de el, îi tot vaietă femeia suferința. Și exact în acel moment, fără niciun avertisment evident, Jerry se înfoaie, împroașcă vapori de salivă prin aer și trasează un arc de cerc cu o mișcare de labă imposibil de prevăzut. Doamnei Manolescu îi scapă un țipăt de spaimă printre buzele țuguiate, care aduce cu sunetul deformat al unei păsări de pradă. În primă instanță nici măcar nu simte durerea. Sunt numai trei linii roșietice, precis trasate pe pielea mâinii ei, care se amplifică progresiv, devenind mai pline – trei urme de carioca.

Fără niciun avertisment, teama se umflă în doamna Manolescu ca un balon. Iar Jerry, în loc să bată în retragere și să scape din calea unui atac răzbunător de plici, are nevoie doar de două salturi. Acum e cocoțat pe blatul mesei din bucătărie. O fixează pe femeie cu o privire atât de sălbatică, încât o năucește de-a dreptul. Preț de câteva secunde pare că Dumnezeu a apăsat pe butonul de pauză și lumea s-a pietrificat. Blana cotoiului, o explozie de fire zburlite. Pe bot stă gravat un rictus aproape uman.

Ce-ar fi trebuit să facă acum? Să țipe la el? Să-l izbească feroce cu pliciul?

Doamna Manolescu face un pas îndărăt. E tot ceea ce știe și ce poate să facă. Totuși, într-un gest defensiv și nesigur, ridică mâna deasupra capului. Cea în care ține pliciul. Vârful bont indică albul neîntreținut al plafonului.

Chiar și numai demonstrativ, femeia speră ca gestul ei să doboare curajul motanului. Numai că privirea spune cu totul altceva: teamă. O cantitate incomensurabilă de teamă în care-i bâltesc ochii și care-i tulbură capacitatea de a alege decizia corectă.

Jerry se desprinde de pe tăblia mesei cu o viteză improbabilă, de parcă ar fi o rachetă care decolează. Se agață de scalpul femeii cu ghearele picioarelor din față. Cele din spate trec prin poliesterul rarefiat al bluzei vechi, tocite, la nivelul claviculelor. I se înfing adânc în carne. Doamna Manolescu se răsucește într-un flamenco deliric. Are articulațiile degetelor încordate – dar incapabile – în blana motanului. Atunci când trage, ghearele lui Jerry, care i s-au înțepenit în carne ca niște cârlige, o săgetează cu fiori pătrunzători de durere până-n adâncul oaselor. În dansul acesta dement, femeia izbește cu cotul sticla pe jumătate plină cu ulei, uitată pe blat. În lupta-i terifiantă lovește și cuptorul cu microunde. Aparatul rămâne suspendat, pentru o vreme, la câțiva centimetri de parchet. Cablul, cu ștecherul rămas înfipt în priză, e un cordon ombilical. Cuptorul, bălăngănindu-se, zdrăngănind peste suprafețele sertarelor mobilei de bucătărie – un făt artificial, în timpul unui avort spontan. Un foetus cubic din metal și plastic, care refuză să se decupleze de mamă.

Sticla de *Untdelemn de la Bunica* se rostogolește în lungul parchetului. Balta de ulei crește, se lungește și se lățește, îmbracă lemnul cu o membrană transparentă, mișcătoare. Un singur pas și, pentru doamna Manolescu, lumea pare un carusel care s-a defectat. Tâmpla agață, în căde-

rea-i bruscă, colțul mesei. Jerry sare cât colo, la loc sigur, pregătit de un alt atac. Realitatea femeii, care este acum văzută prin tubul unui televizor cu lămpi, se estompează. Culorile își pierd intensitatea. Peste tot sunt numai contururi vagi. Pare ca și cum cineva ar fi împins-o în apă, iar doamna Manolescu se teme până ajunge la granița nebuniei. Pentru că doamna Manolescu n-a învățat nici până la vârsta asta să înoate.

Durerile vin și pleacă, pentru o perioadă indefinită de timp, după care devin inexistente. Doamna Manolescu se scufundă tot mai adânc și nu e niciun salvamar prin preajmă, să-i sară în ajutor.

Dan stă prăbuşit pe canapeaua din sufragerie şi, sorbind din cafeaua la ibric, priveşte televizorul deschis, cu o indiferenţă imbecilă întipărită pe figură. Nu pentru că nu ar putea să priceapă emisiile, ci pentru simplul fapt că într-un procent covârşitor de nefavorabil, conţinutul acestora este jenant. Tot soiul de ştiri mondene, ce n-ar trebui să intereseze pe nimeni. Dar care, în mod paradoxal, interesează pe foarte multă lume. În ceea ce-l priveşte, televizorul s-a redus la dimensiunea unui acompaniament. Un instrument electronic care oferă o senzaţie falsă că eşti cu cineva în casă. Chiar în timp ce planurile pentru ziua proaspătă încep să ţi se limpezească prin minte, pe măsură ce licoarea cafenie începe să-şi facă simţit efectul revigorant.

Telefonul mobil începe să sune şi să zbârnâie pe masa din bucătărie. Faptul că va trebui să se ridice de pe canapea, să aşeze pe undeva cana, să-şi caute papucii de casă – urăşte senzaţia tălpilor goale lipăind pe gresia din hol sau din bucătărie – pare un efort herculean. Dar îl izbeşte un gând cald şi dulce.

Acum patru zile, un septembrie surprinzător de plăcut. Îşi consuma timpul după-amiezii în parcul din Piaţa Unirii. Avea cu el un volum de Serge Brussolo, care se încăpăţâna să-i permită să se ridice de pe bancă. Să-şi urmeze instinc-

tul discret de foame ce-i gâdila stomacul. Abia într-un târziu a observat că fata de pe banca de vizavi îl fixa cu atenție. Era foarte drăguță. Sau, ca să fie sincer cu el, era o gagică trăsnet. Un păr lucios și negru până aproape de albastru – destul de sigur, vopsit – prins în coadă. Tenul alb, curat. Reflexiile radiante a lentilelor unei perechi de ochelari cu ramă la modă îi ascundeau culoarea adevărată a ochilor.

Când realizase că și el o privea, pe chip i se întipărise o expresie de uimire. Ca și cum fusese luată prin surprindere, ca și cum nu s-ar fi așteptat ca el să-și ridice capul din paginile cărții în următoarea jumătate de oră. S-a fâstâcit fata, cu gesturi corporale rezervate. Însă destul de evidente, amuzante – cel puțin pentru el, care o fixase cu maximum de interes –, după care a început să pară brusc interesată de notificările de pe Facebook, anunțate ritmic de soneria telefonului mobil pe care îl ținea în palmă.

Fiind septembrie, parcul din Piața Unirii fusese privat de gălăgia din timpul vacanței de vară. Numai câțiva bătrânei la mesele de șah din apropiere. Trei mame cu bebeluși în cărucioare, ale căror interese erau sudate de calitatea diverselor mărci de lapte praf sau scutece. Doi copii – băiețel și fetiță – bucurându-se de un leagăn. Mama cerându-i insistent lui Cristi să nu-și mai împingă sora atât de tare. Evident că fetița nu împărtășea aceeași părere. Se chinuia din răsputeri, cu un zâmbet uriaș întipărit pe fața curată, specifică prichindeilor de patru sau cinci ani, cu o rochiță lucrată din fir de iarbă fluturându-i-se în vânt. Încerca din răsputeri să-și înfingă degețelele grăsune în puful unui nor rebel.

Dan s-a ridicat și s-a îndreptat către banca ei, cu cartea în mână, închisă peste indexul poziționat la pagina curentă.

— Salut, i-a spus, folosind un ton politicos. Îmi cer scuze dacă ne cunoaștem și nu te-am recunoscut. În cazul ăsta, mă declar un necioplit.

Fata își ridicase deja privirea și el a deslușit culoarea ochilor. Aducea cumplit de mult cu frunzele de trandafir privite în bătaia soarelui.

Ea a zâmbit și i-a spus:

— Nu neapărat. Acum două săptămâni, parada militară.

Mai exact, Ziua Porților Deschise a Armatei Române, s-a gândit ca pentru el. Sarcina lui fusese, în linii mari și excluzând paza, livrarea de explicații detaliate curioșilor despre armamentul artileriei antiaeriene. În mai tot timpul cât stătuse expus, MIM-23 HAWK-ul revendicase titlul de vedetă a paradei. Captase atenția cetelor de puști doritoare de cunoaștere, fără drept de apel. Un soi de cârlig invizibil care se înfigea în carnea lor și-i târa, la un nivel inconștient, până în fața exponatului. Fusese nevoit să nu plece o secundă de lângă *Homing All the Way Killer* – s-ar fi bucurat ca unii dintre copii să priceapă gluma – de frică să nu-și prindă vreunul degetele în șuruburile sau aripioarele lansatorului de rachete.

Dacă fata a trecut pe acolo într-un astfel de moment – și mai mult ca sigur că așa se întâmplase – atunci nici nu se mira că rămăsese neobservată. În mod evident, o tragedie de proporții.

Dan i-a explicat situația din timpul paradei, într-o notă comică, pe cât de artistic s-a priceput el. Fata i-a zâmbit.

El a întins o mână, ca să se prezinte. În jurul lor a început să plutească o aură care anunța, într-un procent destul de ridicat, naturalețea conversației ce avea să vină. Și mai anunța ceva, cel puțin în ceea ce-l privea. Un sentiment plăcut de prețuire a momentului. Care, ulterior, i-a părut extrem de siropos și pe care nu l-a putut explica nimănui. Prin urmare, l-a ținut pentru el.

— Iulia Dumitrescu, s-a prezentat, manierată.

După jumătatea de oră în care discuțiile s-au consumat exclusiv la un nivel platonic – cel puțin aparent –, care jumătate de oră a părut, de fapt, un interval de vreo cinci minute, el a îndrăznit să rupă bariera, cerându-i numărul de telefon. Le-au schimbat și ea a fost nevoită să plece. Cineva trebuia să facă și treaba asta cu plecatul, nu?

Au pornit în direcții opuse și s-au gândit amândoi cât de firesc a decurs întâlnirea lor accidentală. Ar fi sunat-o chiar în seara aceea, fără niciun dubiu. Problema a fost că i s-a magnetizat cartela telefonică și toată agenda a fost pierdută. Mai puțin numerele contactelor salvate în memoria telefonului. Al ei n-a fost unul dintre acestea. Probabil, s-a gândit el mai târziu, nimic altceva decât mâna rece a destinului.

Telefonul mobil continuă să sune și să zbârnâie pe masa din bucătărie. Dan este proiectat în prezent de un șoc extrasenzorial, pe Bulevardul Carpați. Un gând la fel de dulce și de cald, ca atunci când a văzut-o, îi invadează mintea: ar putea să fie Iulia. Poate că, în cele din urmă, a trecut peste faptul că el a fost un mitocan că n-a sunat-o. Impresie pe care are să i-o spulbere încă din primele cuvinte, cu explicația lui pertinentă.

Brusc, nu mai are nevoie de papucii de casă. Se repede înspre bucătărie, chinuindu-se din răsputeri să nu verse cafeaua. Vede cifrele care compun numărul de telefon mobil nememorat încă și tresare emotiv: probabilitatea ca la capătul celălat să fie ea este destul de ridicată.

Glisează rapid degetul peste display și răspunde. Vocea înfiorător de serioasă a bărbatului demolează speranța cu puterea unei lovituri de obuz într-un zid:

— Sergent Călin Daniel, s-a emis indicativul Ziua Roșie. Cinci minute.

Legătura amuțește brusc și Dan contemplă în poziție de gargui.

În cele din urmă, când sistemul mental antiefracție începe să urle, cana zboară în chiuvetă. Se rupe în mai multe cioburi mari. Cafeaua se prelinge cu repeziciune prin scurgere, lăsând în urma ei o dâră de broboane negricioase și neregulate. Fuge în baie, aproape pierzându-și complet echilibrul pe gresia din hol. Palmele făcute căuș aruncă apă rece peste fața pe jumătate plină de reziduurile somnului. Urmează mișcări sacadate, folosind repezit, dar eficient, prosopul. Pijamalele zboară cât colo peste mașina de spălat. Trece în dormitor și scotocește printre umerașele din șifonier, ocupate sau goale, după uniformă. O scoate cu o mișcare fermă și violentă. La fel de hotărât, apucă rucsacul. În bucătărie nu are nevoie de mai mult de un minut ca să înhațe câteva conserve de carne și o pâine, pierdute prin dulapurile mai mult goale, pe care le azvârle în ranița cu imprimeu de camuflaj urban. La ultima alarmă a fost nevoit să mărșăluiască zece kilo-

metri dus și alți zece întors, bazându-se exclusiv pe rațiile primite de la unitate – un nenorocit de pachet de biscuiți întreaga zi. Ăsta se numește rodaj, răcnise la ei ca un dement nesuferitul ăla de Racovițeanu. De data asta, luând conservele cu el, are să mai îndulcească din asprimea exercițiului militar.

Bine că sunt rare alarmele astea, se mai gândește, chiar în timp ce coboară scările în calupuri de câte două sau trei deodată. Pentru că sunt al naibii de agasante. Urcă pe bicicletă și pedalează cu frecvența acelor unei mașini de cusut. Pe stradă, mașini multe și colorate curg în ambele sensuri de mers. Claxoane. Zarvă cam multă pentru o zi de sâmbătă. Totul pare oarecum nejustificat de aglomerat. Sau poate nu-i altceva decât nebunia sfârșitului de săptămână. La metri buni de el, un Logan virează dreapta violent și se lovește frontal de un Opel parcat pe carosabil. Treaba asta are să pună capac traficului. Și dacă n-ar fi fost exercițiul de alarmă, mai mult ca sigur ar fi făcut și el parte din mulțimea de gură cască ce urmează să se închege la fața locului. Se concentrează la lucruri care-l privesc, lucruri cu mult mai importante. Cum ar fi, de exemplu, supoziția unui posibil traseu: Câmpineanca, Petrești sau Mândrești. În oricare parte, zece kilometri – poate chiar cincisprezece – în pas alergător, peste câmpuri sterile.

Face stânga în sensul giratoriu, care e la fel de aglomerat, urmărind linia Bulevardului București. Pe trotuar, o tânără se luptă din răsputeri să potolească un ghemotoc alcătuit în proporție de șaptezeci la sută din blană albă, pufoasă. Restul de treizeci sunt fundițe. Animalul se smu-

ceşte în lesă, latră şi se zbate fără limite, în toate direcţiile. Trecătorii ocazionali se feresc din calea lui, întrebători, miraţi. Nimeni nu se oferă s-o sprijine pe biata stăpână, care pare depăşită de situaţie. S-ar fi oprit negreşit să o ajute. Însă... alarma. Revine la pedalat şi la probabilistica traseelor militare. Trece razant pe lângă portiera unui taximetru. Fereşte în ultimul moment oglinda retrovizoare. Apucă din mers cuvintele scuipate de şoferul maşinii. Fără măcar să se întoarcă, Dan îi arată din fugă dulcele semn cu degetul mijlociu. Un claxon rage furios. Probabil tot şoferul taximetrului.

Mai mulţi oameni fug în cerc după nişte potăi hămesite. Sau e tocmai invers? Dan n-are timp de reflecţii situaţionale redundante. UM 1270 este la numai câţiva paşi de el şi răsuflă uşurat. Se gândeşte cu mândrie nu doar la faptul că a respectat intervalul de timp alocat, ba mai mult, speră la un record personal. Lucru care i se confirmă imediat ce trece poarta unităţii şi semnează în tabelul de prezenţă. Lista e goală, e primul sosit. În următoarele minute e echipat, în aşteptarea dispoziţiilor, pe platou. Mai apar şi alţii, în urma lui.

În dimineața asta, în mod normal, Iulia ar fi trebuit să fie acasă, în Vidra. Gazda ei fiind plecată din localitate, într-o chestiune urgentă – nu i-a spus unde, nici n-a prea interesat-o, la drept vorbind – este nevoită să-și petreacă sfârșitul de săptămână în Focșani. Nu poate să spună c-o deranjează în mod expres detaliul, pentru că n-a mai avut un sfârșit de săptămână doar pentru ea cam de mult timp. Alt motiv mai bun nici că s-ar fi priceput să livreze părinților. O mână spală pe alta, se gândește amuzată. Poate să trăiască cu ideea că timp de două zile trebuie să sacrifice ceva din timpul ei ca să hrănească potăile doamnei Anton. În fond, treaba nu-i consumă decât o jumătate de oră, în două reprize zilnice. Deci nu-i chiar așa de rău pe cât ar părea la prima vedere.

Bobby și Rex, care oricum sunt două nume destul de tâmpite pentru un rottwailer și un amstaff, sunt complianți de fel. Dacă-i hrănești la timp și, mai ales, bine, moțăie toată ziua în țarcurile lor. Deci, din punctul ăsta de vedere, niciun deranj prea mare.

Problema e că în dimineața asta sunt puțin cam capricioși. Nu pare să le convină nimic. Nici cronțănelele, cu atât mai puțin pâinea uscată, aproape posmag, pe care fata le-o azvârle peste țarc. Nu fac altceva decât s-o privească insistent și nemulțumiți, de parcă i-ar fi privat cu bună știință de vreun hartan de jambon.

Pe departe îngrijorată în adevăratul sens al cuvântului de atitudinea javrelor, dar nici indiferentă, Iulia stă așezată, în fund, pe treptele pridvorului. Gresia rece aproape că îi congelează fundul. O terasă placată cu plăci cu un model care în mod normal și-ar fi avut rostul într-o bucătărie. Pentru ea este o enigmă colosală. O chestiune de simț estetic, pe care unii pur și simplu nu-l au. Sau funcționează după principii diferite. Caută numărul doamnei Anton în agenda telefonului mobil. Îl găsește – nu chiar atât de repede pe cât se-așteptă. N-o sună prea des și, pe deasupra, a uitat că nu e trecută la litera A, ci la D. Pentru că e memorat DOAMNA ANTON. Desigur, fiecare literă în parte, cu majuscule. A insistat, fata n-a contrazis-o pe babă. Cu astfel de oameni nici n-ai de ce să te contrazici. N-ajungi nicăieri.

Bine, nu e ca și cum ar fi terorizată de *doamna Anton*. Nici pe departe treaba asta. Doar că băbăciunea are fixurile ei. Iar Iulia n-a găsit o chirie mai convenabilă în tot orașul. De fapt, bună parte din vina prețului chiriei scăzute o purtase faptul că vizavi de casă era poarta cimitirului nordic. Dar, după cum bine spunea și tot îi mai place să creadă, simple detalii.

Apelează numărul femeii și câinii încep să facă mult mai mult decât s-o privească. Latră de parcă atunci ar fi apărut ca din senin un străin care a trecut de poartă pentru prima dată. Bobby, rotwailerul, își înfige colții în plasa de Buzău, care ține loc de gard la țarc. Întreg ansamblul începe să tremure din îmbinările sudate, ca-n timpul unui seism. Fire de salivă, amestecate cu rugină sau sânge, greu

de zis cu exactitate de la distanța aia, i se preling în ițe cleioase. Sare speriată doi pași îndărăt, după care se ridică și e deja lipită de ușa de la intrare. Se vede nevoită să intre în casă. N-aude nimic în casca telefonului, din cauza lătratului ăla tâmpit și insistent.

Merge în camera ei cu pași repezi. De la fereastră, se holbează la Bobby și la Rex, cu mobilul la ureche. Potăile parcă au luat-o razna. Tot așteaptă ca doamna Anton să-i răspundă. Lucru care nu prea pare să se întâmple. Cum mama naibii s-o fi pricopsit baba cu javrele astea? N-a fost curioasă în tot timpul de când e aici, dar uite că acum chiar este. Nu putea să-și fi luat și ea doi pechinezi din ăia? Faptul că dulăii sunt închiși îi induc fetei un calm prefabricat. Necazul e că jumătatea de minune nu rezistă mai mult decât un fulg de zăpadă în soare. Pentru câteva secunde, Iulia și-a luat privirea de la geam. Bâjbâie după comanda reapelare. Și atunci s-aude un pocnet înfundat. Se întoarce și tot corpul vibrează la imaginea lui Bobby încercând să răzbată prin plasa căzută pe-o parte. La dracu!, pare ca și cum un vârf din fierul striat i-ar fi scrijelit blana de pe coaste, însă dihania tot luptă să răzbată. Ceva tresare înlăuntrul fetei. S-a mai întâmplat și-n alte dăți să fie în situații limită. Însă luminile alarmei de astăzi sunt mult mai strălucitoare. În momentul în care fata pleacă speriată înspre ușa camerei, rotwailerul scapă din prinsoarea plasei de Buzău. E o cursă fulger în care locul secund de pe podium – cel puțin pentru ea – înseamnă mai mult decât un eșec. Înseamnă o moarte ca-ntr-un film de groază. Iulia ajunge la ușa veche, din lemn solid, și abia

acum apreciază cu adevărat broasca metalică, modelul specific anilor '80. Zăvor de siguranță, exact la bază, o bucată dreptunghiulară lucrată din fier cărnos. Colțuroasă, pătrățoasă, solidă. Salvarea ei are forma broaștei din fier vechi și ruginit.

Prima bușitură o pune pe seama inerției. Bobby n-a mai apucat să se oprească la timp și s-a înfipt cu toată greutatea celor douăzeci și cinci de kilograme în ușă. A doua, în mod cert, e încăpățânare. Un soi de recul animalic datorat furiei. La a treia izbitură fata începe deja să se panicheze. Javra e atinsă de turbare, altfel nu-și explică un astfel de comportament haotic. Își închipuie cum tăblia ușii cedează și cum căpățâna dulăului trece prin crăpătură. Are așchii mărunte și tăioase înfipte în bot, în tot restul capului. Printre colții de mărimea unor degete de copil zvâcnește limba vineție, încleiată de bale spumoase. E numai o presupunere, dar fata zace încremenită într-o frică ce-i ajunge până în măduvă. Probabil numai un chirurg eminent s-ar pricepe să-i extragă o așa teamă din oase.

O nouă bușitură și Iulia e proiectată în prezent de un șoc de spaimă cutremurător. 1 și 1 și 2. Degetele alunecă pe displayul telefonului Samsung de parcă ar fi mișcări ale unui artist plastic care și-a pierdut mințile. Apoteotic, ghinionul triumfă. Ton de ocupat. Răul i se coagulează în suflet ca un vis amețitor. Care ar fi șansele să i se întâmple tocmai acum una ca asta? Dar uite că sunt. Și începe să caute prin cameră după ceva care i-ar putea servi drept armă. Sau ar fi mai indicat să caute un mod prin care să

fugă? Dar unde? Se întoarce dintr-o singură mișcare, prea puțin elegantă, mânată de panică. Geamul. Ar putea să sară pe geam și de acolo să fugă până la poarta principală. Îi pare o idee bună, realizabilă.

Cu geamul în lături, face două mișcări sacadate din cap. Părul îi flutură dinaintea ochilor. Stânga, apoi dreapta. Rex încă n-a ieșit din țarc. Nimic altceva care să fie o posibilă amenințare. Imediat s-aude un *buf* surd! Tălpile i se lipesc de pământul moale – curtea e neasfaltată – și o rupe la fugă. Scapă telefonul mobil. Un impuls instinctual o trage îndărăt, ca pe un cal prins în hamuri. Rex luptă din răsputeri să răzbată prin același loc prin care a scăpat și Bobby. Ceva nu funcționează în favoarea lui. Probabil că plasa s-a agățat, cumva, de vreun alt colț de fier și asta îl împiedică să evadeze. Poate că, în cele din urmă, e la mijloc și un strop de șansă, nu doar elixir de ghinion. Și tot latră. Javra aia latră atât de violent încât te-ai aștepta ca plămânii să-i cedeze dintr-o clipă într-alta. În pridvor apare și rotwailerul, alertat de hămăitul dement al lui Rex. Labele-i alunecă pe gresia lucioasă. Patinează și pare o imagine ruptă dintr-un episod cu Tom și Jerry. Gresie în pridvor. Cine ar fi crezut că prostul gust al babei avea să devină un plus de câteva secunde în tentativa ei de scăpare?

Valuri de căldură joacă înăuntrul trupului ei, în episoade variabile de teamă. Acum e numai un sentiment fad, ca imediat să devină furtuna de pe cerul vinețiu ce i s-a cuibărit în inimă. Instinctul de supraviețuire, un domn extrem de vigilent, o apucă de nas și o târăște spre ieșire.

Poartă o pereche de colanți închiși la culoare, peste care coboară o fustă din bumbac. Este destul de ademenitoare, fusta zbătându-i-se în vânt. Pentru că Bobby o agață chiar înainte ca fata să ajungă în stradă. Mai face doi pași și picioarele i se înnoadă. Se rostogolește în lungul trotuarului, ca un ghem prea greu. Rotwailerul iese în urma ei. Scutură în câteva rânduri fusta prin aer, victorios, după care zvârle cât colo bucata de cârpă ruptă. Se-aruncă înspre trofeul cel mare.

Gândurile îi joacă Iuliei prin creier ca niște baloane colorate de săpun. Totu-i un mare rahat și miroase a moarte mai mult decât te-ai aștepta. Fata se răzvrătește cu ultimele puteri, se opintește de-a bușilea în patru labe, încurcată de imperfecțiunile macadamului. O țigancă i-a prezis cu ceva ani în urmă că avea să moară în Paris. Halal moarte! Focșani, strada Mărășești, dinaintea cimitirului nordic. Măcar n-au să se mai chinuie prea mult cu sicriul. Trebuie doar trecut dincolo de drum.

Cazurile apar unul după altul, cărate de autosanitarele Serviciului Județean de Ambulanță. Hurdubele alb-portocalii vin repezite, croncăne și tremură, își deschid ușile dinaintea Secției de Psihiatrie. Scuipă târgile cu pacienți ca pe niște dumicați amari. Niciunul dintre cazuri nu ține de specificul bolilor psihice, dar sunt acceptate toate, pentru că secțiile cu specific chirurgical și traumatologic ale spitalului sunt suprasaturate.

La început a fost doar o ridicare încordată din sprânceană a personalului medical de serviciu, raportat la numărul neașteptat de prezentări. Pe urmă s-a instalat panica. Zgârieturi, mușcături, fracturi, foarte mulți morți din cauza hemoragiilor masive. Toate cazurile, un numitor comun: atacuri feroce ale animalelor. De companie sau fără stăpân. Vaccinurile antirabice s-au epuizat în câteva ore. Planul alb de intervenție a venit ca un act reflex.

Telefoanele au început să zbârnâie în toate direcțiile. Direcția de Sănătate Publică, Direcția Sanitar-Veterinară, Poliție, Armată și, în mod evident, București. Ceea ce se întâmpla în Focșani era fără precedent. Toate dobitoacele din județ o luaseră razna. Autoritățile aveau nevoie urgent de sprijin din partea județelor limitrofe.

A fost, în linii mari, efectul de domino. Spitalul Orășenesc Adjud s-a găsit depășit de situație. Cazurile au fost

redirecționate înspre Focșani. Centrul de Permanență Mărășești, fiind, prin definiție, un centru de asistență medicală de nivel minim, n-a avut capacitatea de a trata hemoragii sau plăgi. Prin urmare, toate cazurile au ajuns la Focșani. Spitalul Dumbrăveni a urmat exemplul celor două.

Covârșit de adresabilitate, Focșaniul a cerut sprijin capitalei. Răspunsul a fost ca un cub de gheață trecut peste șira spinării:

— Situația e identică și la București. Va trebui să vă descurcați cu resursele existente local.

Și asta a fost tot.

Ionuț aproape că-i debusolat. I-au fost repartizate trei cazuri – toate hemoragii provocate de plăgi multiple prin mușcare. La prima vedere, urgențele par să nu difere. Se mobilizează și începe manevrele. Chiar acolo, în parcarea din fața unității sanitare. Victima este imobilizată pe targă și aproape răcnește când i se face toaleta plăgilor. Personalul de pe ambulanță îl asistă, anihilând zvâcnirile involuntare ale unei mâini sau ale unui picior. Problema nu-i nici pe departe volumul de muncă, ci faptul că nu mai au nicio fiolă de vaccin antirabic. Informații oficiale n-au venit încă, dar un astfel comportament violent al animalelor nu poate fi justificat decât prin turbare. Însă la un asemenea nivel? Un virus mutant? Sub ce condiții s-ar fi putut dezvolta? Fără precedent? Întrebările îl fac să se deconcentreze în reprize mici, de câteva secunde.

O palmă îl apucă de umărul drept. Mirela îi spune pe un ton repezit:

— O să fii inclus în echipa mobilă. Pleci pe teren. Vin alții din libere și te vor înlocui.

Vorbele există la un nivel minim. Între personalul sanitar s-a creat o legătură tacită, sudată de zeci de ani de muncă, o comunicare ce se consumă la nivel subconștient. Fata îi face un semn să urce. Ionuț se uită la ea cu un zâmbet fad, prostesc.

— De ce să mă urc într-o mașină a armatei? îi spune asistentei șefe.

Nedumerirea îi înflorește pe chip și e la fel de opulentă ca o floare de bujor.

— Un protocol nou.

— Și ce-ar trebui să fac?

— O să-ți explice ei. Nu-ți face griji.

O să-mi spună, evident, se gândește. Totdeauna se găsește unul care să spună tuturor ce-i de făcut. Ce-i mai iubește p-ăștia. Incertitudinea i se șterge treptat de pe chip. Se urcă mecanic în Humveeul militar. A auzit el pe la televizor că Guvernul American a donat vreo câteva bucăți Armatei Române, dar nu și-a imaginat niciodată că unul a ajuns în Focșani. Nenorocirile astea costă o avere, își spune, în timp ce-și ferește capul de rama ușii. Se așează pe scaun și constată cu stupoare că seamănă izbitor de mult cu cele din autobuzele din perioada comunistă. Le-a folosit destul de des în timpurile alea. La fel de incomode. Parcă și mirosul de vinilin e identic, doar că e numai o umbră ștearsă care luptă să răzbată peste mirosurile pregnante de ulei de motor și praf de pușcă. Sunt patru locuri cu totul, inclusiv cel pe care stă. Patru scaune, trei oameni.

El, un scaun liber și doi militari îmbufnați care îi aruncă niște priviri indiferente când se face comod în scaun, pe urmă revin la gândurile lor. Ionuț rămâne locului, cu pupilele lipite de armamentul învechit al soldaților. Bătrânele PM-uri. Până și el, care n-a făcut o zi de armată, a auzit de ele. Copii evidente și banale după arhi-cunoscutul model rusesc Kalașnikov. Își amintește că a văzut un documentar. Un tip care testează un Kalaș veritabil, modelul original, din ăla rusesc. Îl bagă într-un butoi cu apă, îl acoperă cu nisip. La final îl pune sub roțile unei mașini. După toată demonstrația, dă de vreo două ori cu el de pământ. Armează și, ca să vezi minune, drăcia aia tot mai funcționează. Scuipă gloanțe ca după prima zi de fabricație. Își amintește bine, prezentatorul era un american. Sau englez. Mă rog, ce-o fi fost. Ideea era că vorbea engleza și nu avea deloc mutră de rusnac. Deci nu era vorba despre propagandă. Doar un top al celor mai fiabile arme din toate timpurile. Și, culmea, era și cea mai ieftină dintre toate. Cam tot atâția lei cât îți sunt necesari să cumperi un televizor sau un telefon mobil mai de soi. Bine, prețul fusese spus de prezentator în dolari americani, dar făcuse Ionuț conversia mental și cam asta fusese concluzia.

Neuronii încep să-i fileze. *Vin alții din libere și te vor înlocui.* Afirmația asta ar putea să însemne multe. Poate chiar prea multe. Niciodată, nimeni n-a fost chemat de acasă. Asta e una din treburile alea serioase, care te obligă să te bagi la jug și să tragi. Să vii din libere e aproape un sacrilegiu. Și, în același timp, obligatoriu dacă se instituie o stare de urgență.

Asta e una din aia serioasă, își zice ca pentru el.

Se uită la soldați, să le vadă figurile. Caută să facă treaba asta pe furiș și, într-o oarecare măsură, îi reușește. Nu par în apele lor, dar cine ar fi?

— Chemat din libere? îl întreabă pe soldatul din stânga lui.

Pentru moment se gândește că l-a luat gura pe dinainte și că ar fi făcut mai bine dacă și-ar fi văzut de treaba lui. Își sprijină cotul de spațiul uriaș care-i desparte. Acolo, între scaune, ar putea foarte bine să intre o targă, apreciază Ionuț. Defect profesional, n-ai ce-i face. Exact ca atunci când se întâlnește cu un cunoscut sau când stă la coadă la casa de la supermarket și vede venatura proeminentă de pe un braț. În locul ăla ar merge numai bine o canulă. Cântărește lucrurile din punct de vedere profesional. Așa fac toți sau, cel puțin, asta crede el.

— Da, îi spune indiferent soldatul.

Chiar dacă răspunsul este lipsit de substanță, Ionuț vede până și el că nu există genul acela de răutate în privirea militarului, pentru că distanța ce-i separă la nivel comunicativ e un efect situațional. Unul e chemat din libere, altul urmează să stea peste program. Climaxuri personale. Efectul unei situații, fie ea cât de dramatică, se rezumă la impactul personal.

Mașina hurducăie și pornește, ca un monstru trezit dintr-un somn adânc, și fuge grăbită în lungul străzii înguste. Casele posace și vechi din cartierul din apropierea spitalului rămân în urmă. Alte două autospeciale ale Serviciului de Ambulanță vin din sens opus. Semnalele lu-

minoase și cele sonore fac ca toate ielele. Dacă se lasă cu așa de mult cântec și lumini, atunci treaba e stricată. Și pute. Probabil că situația e destul de dramatică, dacă armata racoleză cadre sanitare fără pregătire militară, se mai gândește el. De regulă, procesul e destul de selectiv. Tot felul de examene și teste. Dar acum, pur și simplu, au venit și l-au luat. Desigur că au existat aprobări și tot restul formalităților, însă treburile s-au mișcat rapid. De ce el, în fond? Nici măcar n-a făcut armata. Dacă i-ar pune cineva acum o armă în mână, s-ar uita la ea ca la o piesă din motorul unui avion. Mecanica nu-i punctul lui forte. N-a fost niciodată. Cu atât mai puțin armata și toate chestiunile conexe.

Au nevoie de un sfert de oră până să ajungă la poarta unității militare. Mașina încetinește dinaintea barierei, este supusă unui control de rutină și imediat accelerează până la un punct rezonabil. Urmează un drum șerpuind printre copaci și clădiri cu fațade din tencuială roasă, învelite în mii de fire rebele de iederă. Ajung până în apropierea unui platou cimentuit. Spre surprinderea lui Ionuț, în buza platoului așteaptă alte două Humveeuri. Sunt acolo soldați și mai mulți sanitari civili, asemeni lui. Numai bărbați. Coboară și se alătură grupului. Militarii sunt tăcuți, o tăcere exersată în anii neîntrerupți din timpul serviciului militar. Civilii discută la un nivel ceva mai sonor decât o șușoteală. Nimeni n-are habar de ce e acolo, inclusiv soldații. Sau cel puțin asta e varianta de răspuns pe care unul dintre ei le-o oferă.

Din depărtare se apropie un grup mic. Ionuț i-a văzut cum au ieșit dintr-una din clădirile astea vechi și, acum,

negreșit, vin înspre platou. Sunt patru cu toții. Doi dintre ei – cei din mijloc – merg atât de țanțoși încât pare că integritatea lumii întregi se sprijină de prezența lor. Ăștia, negreșit, le vor spune ce și cum stau lucrurile. Ar putea să fie generali sau vreo mare sculă. Ăilalți doi, cei din margine, sunt mai tineri. Probabil subalterni. Unul e un adevărat uriaș, poartă o emblemă cu o cruce. Mai mult ca sigur că e un sanitar.

— Bună ziua! le spune când ajunge în fața lor. Sunt doctorul militar Vasile Botgros.

Deci nu e general. E un doctor. Ba nu! E medic, nu doctor. Medic e o profesie, doctor e un grad profesional, pe care nu toți medicii îl au. Medic militar. Ar fi trebuit să-și închipuie. După atitudine. Cunoaște vreo doi din rândul civililor, la rândul lui, care se cred buricul pământului. Și, în mod paradoxal, dacă cineva le-ar spune contrariul, ar fi realmente surprinși. Evident, mai cunoaște câțiva care sunt pâinea lui Dumnezeu, cum s-ar zice. Și pe unii și pe alții îi poate număra pe degete. Și mai sunt cei care fac parte din categoria de mijloc. Destul de mulți la număr. Marea majoritate, de fapt. Vin la pachet cu chestiunea aia care se numește indiferență profesională. Nu-i acuză. Ionuț se luptă cu ea zilnic. A citit într-un articol că-i un fel de reacție defensivă a psihicului. Un zid de nepăsare ridicat dinaintea suferinței celor aflați în afara cercului social personal. Dar el e conștient. Sunt tot felul de scuze sub forma unor cercetări științifice. Nimeni n-ar trebui să fie așa.

— Am să fiu direct, continuă medicul. Armata are nevoie temporar de serviciile voastre. Există un protocol de

colaborare între Ministerul Sănătății și Armata Română, în timpul situațiilor de urgență, pe care sunt sigur că voi nu-l cunoașteți. Prea puțin relevant. În orice caz, ideea este că fiecare o să însoțiți o patrulă. Avem de-a face cu o situație total ieșită din comun: se pare că unele animale au luat-o razna.

— E vorba despre un virus?

Vocea vine din mulțimea de sanitari civili și medicul nu pare să fie interesat în mod special de sursa întrebării. Continuă să-i sondeze cu privirea pe toți, de la un capăt la celălalt.

— O întrebare la care nu am niciun răspuns. Cel puțin nu în momentul de față. Dar vor veni și răspunsurile. Ce pot să vă spun, ca o impresie personală, e că ar trebui să fiți al naibii de fericiți că nu sunteți angajați la Avicola sau la vreo fermă de animale din zonă. Sau, în general, că nu vă aflați undeva la țară. Au avut loc niște chestii destul de urâte, cam peste tot în județ, dar la ferme treburile au fost chiar și mai nasoale. Timpul ne suflă în ceafă, așa că o să fiți conduși la magazia unității, de unde veți primi echipamente. Uniforme, truse medicale portabile și restul. Cei care ați satisfăcut stagiul militar veți primi și armament. Colegii mei vă vor însoți și vă vor pune la curent cu restul detaliilor.

Pe Ionuț îl cam enervează stilul ăsta evaziv. Așa stau treburile și prin spital. În situații mai delicate, există genul acela de purtare care nu lasă prea multe de înțeles pacienților. A făcut asta de mai multe ori. Domnule asistent, când o să-mi faceți externarea? Probabil cea mai frecventă

întrebare din secțiile de psihiatrie din toată lumea. Și atunci el ridică indiferent din umeri, cu un zâmbet îndelung exersat pe buze, și le spune: nu știu, dar o să-mi spună domnul doctor și atunci am să-ți spun și eu. Dar el știe mereu, însă nu le spune. Pentru că externarea e întotdeauna la zile bune, de obicei săptămâni distanță.

Treaba e groasă, își spune și pornește către magazie, în urma unui militar. Privește în jur și-i găsește pe cei de teapa lui, civilii, puțin mai abătuți. Nu-i condamnă. Poate că au prieteni sau rude care lucrează pe la ferme. Părinți, soții, copii. El nu are pe nimeni. Așa a fost să fie. Uite și partea bună când e un avantaj să fii singur pe lume. N-ar fi crezut că avea să o spună vreodată. Mereu a văzut lucrurile pe dos.

Dorel Beligan e angajat de aproximativ șase luni la *Ferma lui Costache*. O vorbă bună pusă de văru-său, care îl cunoaște pe un tip, care îl cunoaște pe un altul, care e prieten de pescuit cu directorul fermei. Genul *acela* de cunoștințe. Nu prea ai ce să-i faci, așa funcționează lucrurile. Deși e aproape muncă de mină, tot se intră greu. În principal pentru faptul că patronul, Costache Merișca, e un baron local cu legături politice de tip caracatiță, care i-au adus contracte grase. Și mai e și leafa, care nu-i de ici, de colo. Deși se vede de la o poștă că Merișca e un chitros, totuși banii vin la timp, lunar. O ciudățenie, un baron local cinstit.

Beligan primește o leafă de o mie cinci sute, plus bonuri valorice de masă ce cumulează alte două sute de lei. Construită exclusiv cu fonduri europene, pe Șoseaua Vrancei, la jumătatea distanței dintre Focșani și Bolotești, lui Dorel îi sunt suficiente numai zece minute de mers cu bicicleta ca să se prezinte la program. Ceea ce-l scutește de navetă. Ca să ajungă la vechiul loc de muncă, cheltuia lunar în jur de două sute de lei pe bilete de microbuz. Bani pe care acum îi bagă în buzunar. Detaliul ăsta, în prezent, îl face cu două mii patru sute de lei mai bogat pe an. Nu-i o avere, dar dacă stă și se gândește de două ori, economisește ceva mai bine de un salariu. Cu banii ăștia va putea să-și schimbe, în fiecare an, câte ceva de

prin casă. Mobilă, electronice, electrocasnice, orice. Pentru că mai toate sunt vechi. Mobila o are de pe vremea când s-a însurat cu Maria, cam de prin '92. Copiii au tot timpul nevoie de câte ceva, iar frigiderul hurducăie și a început de vreo lună să facă o crustă de gheață pe tăblia din spate. Deci, una peste alta, afacerea cu naveta nu-i tocmai o socoteală zadarnică, care să-i ocupe cele douăzeci de minute de mers zilnic cu bicicleta, de acasă la muncă și invers, numai la nivel de planuri.

În jumătatea de an de când muncește la fermă a pus la saltea o mie două sute de lei. Ar putea să cumpere un frigider nou. Asta, în mod evident, numai dacă va putea s-o convingă pe Maria, care ține morțiș să le cumpere copiilor telefoane mobile.

Munca lui Beligan constă în rânitul la vite. Ferma asta a lui Costache e dată dracului de modernă. Are mulgătoare automate și tot restul, dar de făcut curat pe sub iesle tot de-alde Dorel se pricep de minune. Încă nu s-au inventat mașinării automate pentru rânit și Beligan speră că nu se vor inventa unele prea curând. Fiindcă asta ar însemna să devină șomer. Și, la drept vorbind, chiar ar fi o tragedie. Dorel nu se pricepe să facă prea multe. *Nu prea-l duce capu'*, după cum obișnuia să spună lumii maică-sa. De altfel, principalul motiv pentru care femeia a considerat că patru clase îi sunt mai mult decât suficiente. Exact același motiv din cauza căruia nu se prea pricepe el să o convingă pe Maria altfel decât arătându-i pumnul într-un mod autoritar. Cum s-a întâmplat chiar în dimineața asta. Femeia l-a tot bătut la cap: nu mai bea, măi omule. Dar

nu-i ca și cum au să-l dea afară pentru un pahar, două, de rachiu. Pe care, oricum, îl muncește numai bine până la prânz. El nu-i ca mașinile astea. El nu se strică, nu necesită bani pentru reparații. În cel mai nefericit caz, poate să-i fie rău o zi sau două, de la mahmureală. Nu-i chiar o tragedie. Pe urmă lucrurile au să revină la normal și o să rânească din nou și totul o să fie ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Dar ca să se întâmple toată povestea asta, cineva va trebui să-l descopere că-i băut. Dorel se va îngriji ca nu cumva să se întâmple scenariul fatidic.

Dar i-a arătat el muierii cum stau lucrurile. Două peste botul țuguiat, ca să-și mai țină limba aia ascuțită la umbra dinților. Și a mai fript un bonus de vreo trei pahare, numai așa, în ciuda ei. Rachiu pe care, la drept vorbind, în dimineața asta chiar îl simte. Are privirea puțin tulburată și coarnele bicicletei par cam încăpățânate, cam la fel cum era nevastă-sa. Dar leacuri sunt pentru toate.

Ajunge la fermă cu cinci minute mai târziu, însă nu e ca și cum ar fi o tragedie. La șase și cinci nu-i nici țipenie de om pe la birouri. Sunt doar ei, grăjdarii, și cele cinci sute de capete de bovine, repartizate în eșantioane de câte o sută de bucăți pe fiecare cap de muncitor.

Ca de fiecare dată, atunci când îi intră câte ceva în țeasta aia pătrată, Maria o ține langa. De data asta au fost telefoanele copiilor. Altă dată i-a frecat ridichea cu nu știu ce fel de drăcii de jucării la modă – chendame și spinăre, sau cum mama naibii s-or mai fi numind și prostiile alea. El are un amărât de Nokia de vreo cinci ani de zile, și ăla luat la mâna a doua, iar ei vor telefoane noi în fiecare an.

De unde bani, fraților? Că muierea nu muncește și cheltuieli sunt cu duimul. Așa că anul ăsta lăsăm telefoanele deoparte și schimbăm frigiderul. Și cu asta, basta!

Descalecă și-și fixează bicicleta în suport. Strașnică treabă a mai făcut Costache ăsta. Clădirea destinată vestiarelor e mai nouă, mai spațioasă și chiar mai dichisită decât propria-i casă. Cabine de schimb, vestiare, veceuri, chiuvete racordate la apă curentă și cabine de duș. Un lux, ce să mai la deal la vale. El are veceul tocmai în fundul curții. Apă ia de la puț.

Își lasă hainele pe umeraș, îmbracă salopeta și-și verifică telefonul mobil. Șase și un sfert. E în grafic, are tot timpul să pună lucrurile la punct.

Iese afară. Din grajdurile învecinate se aud zgomotele obișnuite ale primelor ore ale dimineții. Lopeți hârșâind pe suprafața betonată, roabe troncănind, bovine mugind banal și enervant. Intră în grajd mânat de un chef de intensitate medie, spre modest, clătinându-se ușor în pragul ușii din cauza paharelor suplimentare de rachiu servite de dimineață. Își ia sculele și pornește plictisit în lungul culoarului. Lopata troncăne în cuva roabei. Câteva vaci pufăie iritate, mișcă din capetele încornorate și îl privesc cu insistență pe Dorel.

— Ce vă uitați, fă? Vă ard cumva ugerele de dorul meu?

Râde, o coroană de dinți gălbui iese la iveală, și-și vede de drum. Câteva vaci continuă să pufăie, altele au boturile umede afundate în grămăjoarele de nutreț de la baza grilajului. Vreo câteva scot mugete înfundate, ca vocea unui om chinuit de o mahmureală serioasă.

Dorel ajunge în capătul grajdului și începe slugăreala din obișnuitele lui zile cenușii. Așează cu pricepere roaba dinaintea vergelelor de fier, se strecoară pe sub bara transversală. Ține lopata în mâna dreaptă. Înaintează plictisit printre animalele ce-l privesc atente, făcându-și loc nemulțumit și morocănos, împungându-le cu coada lopeții în mod ostentativ. Vitele tresar și fug din calea sa când simt bucata de lemn în coaste. După ce consideră că are destul loc pentru lucru, Dorel începe să culeagă balega de prin culcușurile din paie moi. Umple sârguincios lopata cu balegă, se apropie de bare și aruncă dintr-o mișcare colecția în roabă. Dă-i bice, amice! Râde. Așa-i până la coadă. La coada vacii. Râde din nou. Se gândește că face glume bune, aproape ca actorii ăia din serialul lui preferat. E convins c-ar putea să prindă un rol în *Las Fierbinți*. Or, poate, o încercare la *Românii au talent?* Continuă să arunce balegă în roabă și-i vede dinaintea ochilor pe jurați. Sunt Dorel Beligan, văcar de profesie, și am să fac un număr de *stanthap*. Andra nu-l scapă din priviri. Își începe numărul și toată sala e în picioare. Andi Moisescu îl trimite direct în finală cu o lovitură puternică peste butonul auriu. E chiar bun. Merită mai mult decât munca de grăjdar. Într-o zi...

Telefonul Nokia începe să vibreze în buzunarul salopetei. La ora asta nici avioanele nu zboară. Scotocește după el, vede numele: Maria.

Ce mama dracului o mai vrea și muierea asta la prima oră?

Lovitura îl ia în plin. El, prea prins în dilema apelului neașteptat al Mariei, fruntea vacii dură ca o lespede. Ani-

malul îl izbește cu furie în bazin. Carnea începe să tremure pe el, iar oasele stau acum într-un mod nefiresc. Apoi vine durerea. Grea, ca unda unui leviatan. Telefonul i-a zburat cât colo și aude glasul slab al Mariei.

— Dorele? Mă auzi? Dorele?!

Pe urmă răsună sunetul de plastic sfărâmat, care suprimă vocea femeii. Simte un licăr de putere inoculat de frica imensă. Începe să se târască prin paie și balegă. Vrea să ajungă la lopată, care-i cam la un metru de el. Durerea îi rezonează prin oase și mușchi, ecoul unor ape învolburate ce rup un baraj. Și nu-i prea departe să-l rupă și pe el în bucăți mărunte. Ajunge, după o luptă draconică, e cu mâna pe coada lopeții. Dar primește o nouă lovitură, de undeva din spate. Șalele îi plesnesc, niște vreascuri uscate. De data asta, durerea e atât de serioasă încât vezica erupe și simte lichidul călduț alunecându-i pe coapse. Urlă și stele micuțe pocnesc dinaintea ochilor, ca niște jocuri de artificii. Spaima că o să moară îl determină să defecheze. Se zvârcolește într-o baltă de urină, rahat moale și durere pulsatorie. Am să mor!, își spune. Ba nu, vreau să mor! Nu mai pot! Și, spre norocul lui, îngerii îi ascultă dorința arzătoare. Un corn îi perforează craniul, cam la nivelul tâmplei drepte. Cade în nutreț, cu imaginea statică a copiilor lui zâmbindu-i. Sunt la numai câțiva metri de el, printre vite. O ultimă fotografie imprimată pe retină: el, jucându-se și amuzându-se copios cu copiii.

Efectivul este complet în proporție de nouăzeci la sută. Lipsesc doar cei care au domiciliul în afara Focșaniului. Dar au să apară și ei, negreșit. Comandantul de unitate vine repezit dinspre clădirile birourilor, alături de doctorul Vasile Botgros. Colonelul e un tip rotund ca un pepene și gâfâie ca o locomotivă cu abur. Are nevoie de câteva momente ca să-și tragă sufletul și pe urmă le explică:

— Aceasta nu e o simulare. E o alarmă în toată regula.

În secundele următoare de pauză liniștea se așterne peste toți ca un strat de zăpadă. În rândul din spatele lui Dan, un soldat tușește. Asta chiar e o noutate, își zice Dan ca pentru el. O alarmă pe bune. Din ce cauză tot balamucul ăsta? Singura chestiune plauzibilă ar fi lipsa de armament din depozit. Asta ar justifica concentrarea de forțe. Sau o alarmă de război? Se îndoiește c-ar fi cazul, chiar și cu știrea dementului de Kim Jong-Un anunțând triumfător lumii succesul primelor teste pentru un nou model de bombă H.

— Avem parte de o situație atipică, reia comandantul. Sute de cazuri de atacuri ale animalelor domestice.

Și în ce fel ne privește treaba asta pe noi? se miră Dan. N-ar trebui să se facă apel la veterinari? Mai mult ca sigur că e vorba de un virus. Virusul vacii nebune, gripă aviară sau ceva în genul ăsta. Însă, pe de altă parte, nimic nu-l

miră. Cam totul merge pe dos în țara asta. Unii fac fel de fel de belele și alții le trag. Cine știe prin ce algoritm predestinat, mama natură a hotărât că ar fi cazul să mai rărească din oameni. Și acum armata trebuie să se zbată de ceasul morții ca să dea de capăt problemei. Zăpadă, inundații, cutremure. Armata știe. Armata poate. În vreme ce nenorociții beau bere la birtul din sat. Deja își face scenarii. Gigel, de la Cucuieții din Vale, stă nedumerit cu un fir de pai în gură, în ușa grajdului, în timp ce soldații consiliază vitele răzvrătite. Da!, chiar așa. Gigele, știai că și vacile cad în depresie? El știe să facă multe. Știe să monteze cazanul pentru țuică, știe să facă vinul, să planteze răsaduri, să încropească sere. Dar la depresie și chestii de genul ăsta, Gigel chiar nu se pricepe. Prin urmare, să vină alții, care au habar, să rezolve psihicul bovinelor.

— Veți avea misiuni de patrulă pe străzile orașului, dar mai întâi o să trebuiască să mergeți să luați de la spitalul județean și cel militar câțiva doctori și asistenți.

Spre mirarea lui Dan, de data asta primesc undă verde la Humveeuri. Ceea ce i se pare destul de fain, pentru că junghiurile alea de Aro 244 sunt pline de surprize. Una mai neplăcută decât alta. Te lasă baltă când ți-e lumea mai dragă.

Părăsesc unitatea trei vehicule militare. În cel în care se urcă Dan, rămâne un sigur loc liber și se îndreaptă înspre secția de Psihiatrie. Au ordin să aducă un asistent medical la unitate. În celelalte două Humveeuri sunt numai șoferii. Mașinile ies în grabă pe poarta unității, după ce câțiva soldați de la Poliția Militară opresc circulația pe

Bulevardul Bucureşti. În lungul drumului răsună un cor de claxoane, orchestrat de câţiva şoferi nemulţumiţi.

— Specific românilor, îi zice Alin, şoferul, lui Dan. Unii ar fi în stare să se pună şi dinaintea unui tanc. Nu pot să accepte ideea că cineva le ia faţa.

Dan nu are permis de conducere, dar poate să-şi facă o idee. Pro TV-ul e inundat zilnic cu tot soiul de cazuri de agresiuni în trafic. Şoferii români, pur şi simplu, nu pot să accepte locul secund. Fragmente din filmuleţele de amatori postate pe Youtube îi trec prin minte. Maşina înaintează cu dificultate, străzile sunt arhipline. Există în aglomeraţia asta urbană ceva care nu convinge? Ba dimpotrivă. Are un aer firesc, după toate cele auzite. Multe maşini, mulţi oameni ieşiţi pe trotuare, în faţa blocurilor, discutând. La rotonda din apropierea fostei Case a Cărţilor e un ambuteiaj provocat de un accident rutier. Un BMW 530 s-a înfipt frontal într-un Opel Vectra. Şoferul BMW-ului gesticulează exasperat. Cei care asistă claxonează şi le cer să-şi mute maşinile. Proprietarii refuză, fiecare susţinându-şi vehement nevinovăţia, în aşteptarea echipajului de poliţie. Un cetăţean dintr-o altă maşină îi anunţă cu stupoare că nu reuşeşte să prindă legătura la 112. Dinspre parcul Schuman, mai mulţi cetăţeni merg haotic – sau aleargă. Dan nu poate să-şi dea seama cu exactitate. Alin trage puternic de volan şi accelerează. Humveeul încalecă bordura, trece prin centrul rotondei, lasă urme profunde în lungul stratului de flori. O mulţime de răsaduri sunt dezrădăcinate şi turtite, amestecate cu pământ cleios, lipite de cauciucul lat. Oamenilor le

scapă sunete de mirare, în vreme ce vehicolul militar își croiește cale liberă. Accelerează violent, odată intrat din nou pe asfalt, și lasă o dâră lungă și persistentă de fum negru prin aer și bulgări de pământ cleios în lungul străzii aglomerate. Trece la limită printr-o mare de mașini înțepenite în trafic, amenințat de o avalanșă de claxoane.

Ocolesc spitalul județean, trec pe lângă sediul Serviciului Județean de Ambulanță, pe lângă Spitalul de Pneumofiziologie. Sunt o mulțime de oameni ieșiți în stradă, care se plimbă bezmetici de colo-colo. Accelerează în lungul Comisiei Centrale și imediat ajung în curtea secției de Psihiatrie. Vreo patru echipaje de ambulanță își așteaptă rândul în fața camerei de gardă. Mai mulți doctori și asistenți acordă îngrijiri medicale pacienților aflați pe targi. Toți își dau silința, însă par depășiți de situație. Prea multe cazuri.

Acum sunt mai multe cadre medicale care discută și tot arată înspre Humvee. Trei femei și un băiat la vreo treizeci și ceva de ani. La finalul discuției, băiatul vine descumpănit înspre mașină. Nu pare prea convins de faptul că va trebui să meargă cu ei. Urcă și, după un timp în care privește și analizează curios interiorul sărăcăcios și pe soldați, deopotrivă, spune, privind înspre Dan:

— Chemat din libere?

Dan se uită la el și-i zice indiferent:

— Da.

Ionuț a renunțat la salopetele de spital, cumpărate din fonduri personale. Acum poartă un combinezon militar, cu un tip de camuflaj urban destul de modern și foarte bine lucrat. În locul banalilor papuci de spital are bocanci cu tălpi groase de două degete. Mai are și o cască pe cap. Pe asta nu prea i-au nimerit-o. E cam largă și cu toate că Dan, soldatul ăla, i-a arătat cum să strângă la maxim curelușele, castronul ăsta tot i se clatină pe cap. De fiecare dată când Humveeul accelerează simțitor, ia un viraj sau frânează brusc, casca i se bălăngăne pe cap și el se simte de parcă ar fi varianta comică a lui Darth Vader, imortalizată în revista Urzica.

— Ăsta-i maximul până la care poate fi strânsă, îi zice soldatul surâzând.

— Probabil că sunt tot atât de comic pe cât îmi închipui, se complace Ionuț în situație.

Singurele detalii care îl separă însă de restul grupei sunt însemnele medicale. O bandană trecută peste brațul drept și emblema de pe cască. Câte o cruce mare și albă pe un fond de un roșu aprins.

După ce li s-au explicat puținele lucruri care și așa sunt inutile – nimeni nu pare să știe cu adevărat ce se întâmplă – ordinele au fost să patruleze străzile orașului Focșani. Căutând... ce? S-au întrebat unii pe alții. Răspunsul a fost vag, o banalitate specifică sistemului dezaxat: dacă vedeți

că se întâmplă lucruri ciudate, animale comportându-se straniu, violent, aveți ordin să deschideți focul. Dumnezeule mare, asta chiar era una din alea în care avea să se lase cu mortăciuni. Erau acolo, pe platou, ascultând indicii și informații incerte, când cineva a întrebat:

— Bucureștiul ce spune?

— Se pare că Bucureștiul e în același rahat, i-a lămurit comandantul. Suntem pe cont propriu.

— Până când?

Comandantul i-a privit cu o uitătură încordată.

— Nu mai puneți întrebări tâmpite. Dacă ăia de la capitală nu știu, eu de unde mama naibii pot să vă spun până când?

La un anumit nivel, militarul ăsta, are dreptate. Ionuț a știut dintotdeauna că o situație atât de delicată ar fi pus nu doar Focșaniul, ci întreaga țară cu botul pe labe. Acum vede lucrurile ca și cum ar fi scenariul unui film de la Hollywood. Oameni alergând încolo și încoace, haos, accidente rutiere, explozii, sânge. Dar lucrurile încă nu stau chiar la modul ăsta. Nu încă. Sunt totuși o mulțime de oameni care au ieșit din apartamente și privesc șovăitori întreg efectivul militar dispersat pe străzile orașului, dar haosul nu s-a instalat chiar la un nivel apocaliptic. Te uiți la ei și poți să le vezi semnele mari de întrebare care le zac pe fețe. Vor să știe. Cine se face vinovat de toată nebunia asta? Rușii, americanii, chinezii? O să izbucnească un război? Sau e vorba despre primul atac terorist din România? Nedumerirea și nerăbdarea are să crească în ei ca un bob de porumb pentru floricele aruncat în ulei în-

cins. Și, odată ajunsă la cote maxime, nerăbdarea va produce inevitabilul: cerere și ofertă. Un alt fel de cerere și ofertă. În momentul acela cineva va trebui să le furnizeze ceva. Adevăr sau minciună, probabil că nici nu va mai conta prea mult. Va trebui neapărat să le fie livrată o idee. Orice. Haosul fără sursă înseamnă dezastru. Atât timp cât cineva este vinovat și poate să încasese toate înjurăturile, va continua să existe un scop. E numai vina nenorociților ăia! Și lumea s-ar opinti din nou în jug, să prindă vinovatul nenorocirii.

Și totuși, ce se întâmplă în restul țării? Asta nu s-a întrebat nimeni, dar Ionuț s-a gândit atunci, pe platou. N-a avut îndrăzneala să întrebe. Nu pentru că-i lipsise curajul, ci pentru că s-a temut de răspuns. Însă o variantă a unui răspuns nefast i-a plutit în minte ca un vapor în derivă pe o mare agitată. Peste tot în țară situația era la fel de dramatică. Avea un sentiment că ăsta era răspunsul. Ca atunci când a susținut examenul la școala postliceală și a știut că l-a promovat chiar înainte să fie afișat rezultatul final. Ca atunci când a văzut o mașină de poliție oprită dinaintea porților casei bunicilor și a știu că ceva s-a întâmplat. Și ca în multe alte dăți, pe care acum nu și le mai amintește. Pentru că așa stau lucrurile. Câteodată simți chestii pe care nu poți să ți le explici. Iar în clipa în care poți să-ți faci o idee, deja e prea târziu ca să mai conteze în vreun fel.

Ajung la capătul bulevardului Independenței și mașina virează la stânga, înspre Cimitirul Nordic. Lui Ionuț îi vin tot felul de idei prin minte. Vede cum razele soarelui tom-

natic spală lumea în lungul străzii Mărășești. Un cer aproape straniu. Un melanj artistic de roșu, portocaliu și galben. Sunt nori făcuți din acuarelă. Dacă ei spun că animalele au luat-o razna, continuă el să cântărească realitatea...

Sunetul metalic al PM-ului armat îl face pe Ionuț să tresară. Humveeul accelerează și poate să vadă și el motivul pentru care soldații sunt agitați. De undeva, mult mai în față, dintr-o curte, iese o fată, care se împiedică și se târăște pe trotuar. Pare ca și cum s-ar teme de ceva. În urma ei, din aceeași curte, apare un câine de talie mare. E negru, aproape uriaș, raportat la detaliile dimprejur. Are o bucată de cârpă în gură, pe care o scutură dintr-o parte în alta, ca pe o pradă mult râvnită. Alin, șoferul, continuă să apese accelerația și motorul diesel urlă ca o bovină biciuită. Dan e pe jumătate ieșit prin rama ușii. Deși câinele nu pare să latre – încă e ocupat cu bucata de cârpă – se aude un lătrat. E totuși estompat, probabil un animal de prin vecini, din apropiere.

Tadam! Tadam!

Bubuitura PM-ului umple cabina. Ionuț își lipește palmele de urechi, într-un mod defensiv. Timpanele încep să-i țiuie, scot un sunet ca atunci când tatăl său, cu mulți, mulți ani în urmă, îl apuca în joacă de cap și-i pupa sonor pavilionul urechii. Gestul îl enerva la culme. Cel care a deschis focul pare să fie Dan, soldatul din stânga lui, care acum e deja jos și o ajută pe fată să se ridice. Ionuț apucă trusa medicală, coboară puțin buimac. Încă resimte pulsația timpanului. Merge grăbit să verifice dacă fata e bine. Cei doi discută unul cu altul ca și cum s-ar cunoaște.

— Ești bine? A apucat să te muște?

Fata scutură de două ori din cap.

— N-am nimic. Sunt bine. Mulțumesc din suflet. M-ai salvat!

Frica i se citește pe chip. Câinele e la un pas distanță de fată, căzut pe o parte. Blana, pe partea unde a intrat glonțul, e aproape intactă. Doar un punct lucios, de mărimea unui vârf de deget, peste blana cu aspect sănătos. Pe partea opusă, coastele s-au desfăcut. Un evantai din oase frânte și colțuroase. O urmă prelungă, de sânge spumos, a împestrițat trotuarul. Sunt și câteva bucăți de carne ruptă de pe urma șocului loviturii. Mai multe pete au ajuns pe scândurile gardului din apropiere. Din depărtare continuă să răsune un hămăit isteric.

— Mai e unul, în curte, le spune fata, cu o expresie de groază persistentă pe față.

Au coborât cu toții din mașină. Se uită unul la celălalt.

— Au spus că trebuie să acționăm dacă ceva pare în neregulă, zice Dan. Să fiu al naibii, dar mie treaba asta mi se pare tare în neregulă. Ca o friptură mare și unsuroasă într-o zi de post.

Alin e indecis.

— Crezi c-ar trebui să intrăm?

— De ce nu? spune Dan.

Alin e la fel de nehotărât.

— Mă gândeam că riscăm inutil.

— Nu riscăm nimic. Nu-i decât o șarlă de câine.

De o parte și de cealaltă sunt case, despărțite de strada Mărășești. Și mai e și poarta cimitirului, chiar peste drum

de locul în care stau ei. Ionuț se gândește că detaliul nu schimbă cu nimic scenariul. Doar o banală constatare. Alături de multe altele. În capătul îndepărtat al asfaltului se vede panta abruptă a pasarelei. Dacă nu ar fi fost incidentul, itinerariul spune că trebuiau să asigure strada Mărășești și să facă imediat cale-ntoarsă. E amiază târzie și căldura de peste zi, acumulată în betonul dur, evadează. Lumea s-a învățat să nu dea importanță necazurilor, dar acum pare-se că va trebui să fie puțin mai atentă. Acum n-o să poată să fie indiferentă. E una din situațiile alea în care destinul se încăpățânează să-ți strice ziua. Lucruri urâte se pot întâmpla și pe vreme frumoasă. Nu-i musai să fie furtună sau ploaie sau cine știe ce intemperii.

— Hai, totuși, s-aruncăm o privire, mai spune Dan.

Par cu toții de acord. Mai puțin Ionuț, dar e mai mult ca sigur că părerea lui n-ar conta în vreun fel, dacă le-ar spune-o. Așa că preferă să o țină pentru el. E aici să îngrijească răni, nu să vină cu presupuneri strategice. Nu-i nicio zgaibă, băiete! își spune în sine. Lasă-i să-și facă treaba, ca să ne cărăm cât mai repede de-aici. Ca și cum datoria lor ar fi alta, nicidecum asta. În opinia lui Ionuț, intervenția ar fi un fel de bonus. Dar, într-un fel, e datoria lor și probabil că se văd nevoiți să ducă treaba la bun sfârșit. Nu-i nicio altă echipă care să vină și să preia frâul. Una mai pricepută, mai bine pregătită. Amenințarea a fost tot timpul la un pas, numai norocul a fost de partea României. Tot timpul am fost salvați de momente oportune. Dar acum, după toate aparențele, norocul a luat o pauză.

Celălalt câine continuă să latre. Soldații intră în curte. Ionuț e ultimul, imediat în coasta lui e fata. Animalul e prins între plasa de Buzău și un stâlp metalic. Se zbate ca un șoarece în capcană. Deși tabloul pare unul al naibii de dureros, javra nu se lasă nici în ruptul capului. Continuă să se lupte să scape din prinsoarea fierului. Cele câteva terminații rebele de plasă ce i s-au înfipt în blană, aproape că-i străpung coastele. PM-ul bubuie o singură dată. Fantoma focului de armă le stăruie un timp în urechi, apoi urmează o liniște din fier, oarecum stranie. Câinele a încremenit, înțepenit în bucata de plasă sudată. Capul e numai un pumn de oase explodate. O pată roșie și cleioasă a mâzgălit pământul. Bucăți albe, buretoase, sunt amestecate cu sânge și așchii de os lucios.

Li s-a spus că trebuie să patruleze și sunt ore în șir de când fac asta. Desigur, nimeni n-are o problemă cu traseul. Ordinul trebuie executat. Dar pentru cât timp? Au luat-o pe fată în mașină. Numele ei este Iulia și se pare că soldatul Dan o cunoaște destul de bine. Poate că sunt chiar iubiți, după felul în care se privesc și se țin de mână. Ionuț a făcut schimb de locuri cu fata. Nu are o problemă cu treaba asta sau cu faptul că ei sunt iubiți. Ferească Dumnezeu!, nici vorbă de așa ceva. Adevărata problemă stă în locurile necesare eventualelor situații asemănătoare celei de pe strada Mărășești. Fata a ocupat ultimul loc liber, pe scaunul din spate, în dreapta lui Dan. Însă Humveeul n-a fost conceput pentru misiuni de salvare. Nu are spațiul necesar pentru așa ceva. Pentru misiuni de genul ăsta ai nevoie de un microbuz. Sau chiar un camion. Și, în plus, pe platou nu s-a pus o clipă problema civililor. Ce fac în astfel de cazuri? Dacă vor da peste un alt civil aflat la ananghie? Poate chiar un grup de oameni care necesită ajutor?

Mașina militară taie bulevardul în viteză. Oamenii au început să mai dispară de prin fața blocurilor. Mai sunt, totuși, suflete rebele, care merg repezite sau aleargă de colo-colo. Din când în când, Humveeul se intersectează cu ambulanțe grăbite, mașini de poliție, o multitudine de mașini civile, dar nicio altă patrulă militară. Șoferii se

privesc descumpăniți, incapabili, unul pe celălalt. Mai sunt și foarte multe mașini parcate la întâmplare, aproape lăsate de izbeliște în drum. Ici și colo, pe cimentul trotuarelor, zac leșurile unor animale de talie mică. Pot să le vadă înșirate. Pisici și câini pechinezi, sugrumați sau uciși cu lovituri de par ori cu cuțite de bucătărie. Cioburi de sticlă, sclipind în lumina crepusculului, dimprejurul mățelor moarte. Cel mai probabil, aruncate de la etaj. Situația pare c-a scăpat de sub control. Însă ce pot face sărmanii stăpâni? Trebuie să scape într-un fel sau altul de animalele astea turbate. Ionuț îi și vede cu ochii minții. Disperați, buimăciți, își lovesc cu furie animalele, odată credincioase. O țeastă de cotoi care a luat-o razna, crăpată de o coadă de mătură, o potaie de o șchioapă, înjunghiată cu un cuțit de bucătărie cam bont.

Merg fără oprire pe străzile orașului, execută neîndoios ordinele, dar va veni un moment în care se vor opri. Chiar și mai târziu, dar tot o vor face la un moment dat. Motorina nu o să țină la nesfârșit.

— Cât mai mergem așa, fără sens? îndrăznește în cele din urmă Ionuț.

Un sunet îndepărtat de sticlă spartă. Printr-un geam de la etajul trei iese ceva. Un patruped se zvârcolește în aer. Cade în grădinița din fața unui bloc. Îl văd fragmentat printre golurile din gardul viu, cum se târăște câțiva metri prin iarbă, mai încolo de locul în care a căzut. Pe urmă se oprește și nu se mai mișcă niciun centimetru. Alin încetinește, chiar în timp ce trece prin dreptul lui.

— Cât o să tot mergem? repetă Ionuț.

Timp de ore bune, tot ce a contat a fost misiunea de patrulare și faptul că telefoanele lor mobile nu au dat nimic altceva decât tonuri de ocupat și, ocazional, un piuit enervant. Desigur că au făcut câte un detur. Alin și-a vizitat soția.

— Nu coborî din apartament până nu vin eu! Nici în ruptul capului, a avertizat-o, după ce a urcat scările într-un suflet.

— Când vii? a vrut femeia să știe.

— O să vin. Ai răbdare și să fii pregătită.

— Pregătită? Pregătită pentru ce?

— Lasă! Ia-ți niște haine într-o geantă.

Dar asta a fost tot ce i-a spus, în timp ce a coborât scările în mare grabă. A știut, încă de atunci, că pentru ea avea să fie o situație identică statului pe ghimpi, dar n-a putut să știe precis. Pentru că nici el n-a știut când și ce are să se întâmple cu exactitate. O să afle, s-a mulțumit să-și spună. Toate la timpul lor.

Acum, de când tot patrulează stereotipic străzile orașului, a început să atârne la fel de grea și foamea. Lipsa hranei poate să devină un adversar redutabil, să dărâme principii de vază.

— Are dreptate, spune Dan. Nu putem să mergem așa, la nesfârșit. Trebuie să ne lămurim cumva.

Stația radio instalată pe mașină nu scuipă altceva decât paraziți. De când au plecat, n-a mai venit niciun ordin. Lumina naturală acum e aproape inexistentă și farurile cu halogen brăzdează cam de jumătate de ceas asfaltul. Oricât de nebunesc pare tot scenariul ăsta, spre surprin-

derea întregului grup, oamenii par că ascultă indicațiile. Mai ales de când s-a înserat. Abia dacă au mai văzut vreun suflet rătăcind pe stradă. Ceea ce nu înseamnă, în mod deosebit, că românii sunt obedienți și respectă indicațiile primite la foc automat prin intermediul emisiunilor de știri de la televizor, ci mai degrabă faptul că le-a intrat frica în oase. Cu toate astea, mai sunt destui care umblă bezmetici pe străzi, cu iluzia deșartă că pe undeva, ascuns, așteaptă să fie descoperit răspunsul suprem. Cheia tuturor necazurilor.

— Cred că n-ar strica să tragem o fugă până la unitate, mormăie Dan.

Gheorghe Măican, comandantul de unitate, stă în biroul lui de la etajul doi și privește în gol înspre telefonul fix. Mobilul nu-i funcționează. A încercat să sune, dar a primit tot timpul ton de ocupat. Și un soi de piuit ciudat, persistent și enervant, care i-a făcut nervii terci. Poate că semnalul a căzut pentru că toată lumea sună la unul și la altul. E normal să facă asta în situația dată. Nu-l miră presupunerea că rețelele de telefonie sunt la pământ din exact motivul ăsta. Deși știe că toată țara e într-un mare balamuc, tot se uită la telefon, de parcă s-ar aștepta să sune dintr-o clipă într-alta. Însă nu sună. Nu-i nimeni care să-i spună ce să facă. De data asta va trebui să se descurce de unul singur. Să reușească, cumva, să ajungă la stația de radiocomunicații din incinta unității. Dar treaba asta nu-i place deloc. El s-a oprit în armată pentru simplul motiv că totul se rezolvă ierarhic. Nu știi? Trimiți vorbă mai sus. Așa funcționează lucrurile. Să rezolve cei care se pricep și sunt făcuți pentru asta. Pentru el a fost dintotdeauna luna și leafa. Singura pretenție pe care a avut-o vreodată de la statul român. Niciodată, nimic n-a contat mai mult decât liniștea lui financiară, care s-a reflectat în bunăstarea familiei. Și acum, tot balamucul ăsta. Doar un an până să iasă la pensie. Numai un nenorocit de an și ar fi fost problema altcuiva. Acum va fi nevoit să aștepte câteva zile, săptămâni – Dumne-

zeule mare!, poate chiar luni – până când situația va fi pusă la punct. Un balamuc de neînchipuit. București, Iași, Cluj, Timișoara. Careva se va pricepe să rezolve treaba și-l va scoate și pe el din probleme în cele din urmă. Dar până una alta, băieții lui au să facă misiuni de patrulă. Fără întrerupere. Știe că nu vor primi vestea cu urale, însă asta-i armata. De regulă, scenariile de teapa ăstuia sunt numai prin filme. Dar iată că, după toate aparențele, viața bate din nou filmul.

Și pe urmă, dacă stă și se gândește mai bine, asta-i treaba doctorului Botgros. E datoria lui să rezolve cu animalele. Să discute cu ceilalți doctori și să găsească o soluție. Un vaccin, ceva. Cei de la Direcția Sanitar-Veterinară să-și stoarcă creierii și să vină cu o propunere. Armata poate să sprijine populația, dar n-o va face la nesfârșit. Resursele sunt limitate. Oamenii lui vor avea nevoie de pauze. Nu pot să patruleze chiar la nesfârșit. Într-o situație ca asta n-a mai fost de când cu revoluția din '89. Numai că pe vremea aia lucrurile au fost ceva mai simple, în ceea ce-l privea. Era un simplu soldat, trimis să păzească un depozit de muniție, la o unitate din Râmnicu-Sărat. A trecut prin focurile revoluției ca o rață prin baltă. Alții n-au fost la fel de norocoși.

Tot rememorându-și viața și tinerețile, Gheorghe reacționează abia la al doilea foc de armă. E bubuitura unui pistol mitralieră și, până să ajungă la geam, în curtea unității, pare ca și cum ar fi venit Revelionul. Pocnete de muniție lovind betonul clădirilor. O amestecătură de voci repezite, precipitate și, în general, un balamuc de nedes-

cris. Mai mulți soldați țipă și fug, aparent haotic. Pe urmă, din spatele liniei unui gard viu din parcul interior – de fapt, prin gard de-a dreptul – apare o cireadă de bovine. Se vede nevoit să clipească de mai multe ori, ca să fie sigur că nu-s vedenii. Nu fug pur și simplu, așa cum fug de regulă animalele înspăimântate, ci pare mai curând un asalt. Ca și cum ar exista o strategie. Un bloc compact de cornute mari și furibunde, care vibrează la defensiva militară. Ciurda reacționează la stimulul primejdiei. Se ghidează după focurile de armă. Unele cad, răpuse de gloanțe, dar vin altele din spate. Ocolesc, sar peste animalele căzute și se angajează în asalt. Oamenii care nu reacționează prompt – fie fug, fie se feresc, pe cât se pricep și pot – sunt izbiți în plin de talazul bovin. Coarnele nu iartă, rup mușchi și oase și fac tendoanele să plesnească. Corpurile soldaților prinși de valul distrugător par paiațe care se deformează grotesc sub presiunea tonelor de furie pură.

În tot timpul ăsta, comandantul începe să contabilizeze și realizează, în cele din urmă, aparte de stranietatea atacului, gravitatea extremă a situației. Își vede reflexia pală în oglinda geamului. O mască de spaimă suprapusă discret peste tabloul general de babilonie. La nici un kilometru distanță, UM-1270 se învecinează cu o fermă de bovine. Nu-i singura fermă de la periferia orașului, mai sunt cel puțin două, dacă-și amintește el bine, însă asta-i cea mai apropiată. Animalele au scăpat de sub control, mai mult ca sigur. Ceva le-a speriat, le-a adus în halul ăsta și le-a pus pe fugă. Au rupt țarcurile și au luat-o încotro

au văzut cu ochii. Sau poate că au fost atrase de unitatea militară din anumite motive? Asta e greu de spus. Problema e că sunt aici și decimează o unitate întreagă.

Pentru o scânteie de timp, Gheorghe Măican se gândește la dezastru ca la un vis. Dar îi lipsește starea de reverie specifică momentului în care conștientizezi că totul e un vis. Din contră, consistența nenorocirii prinde cheag. Teroarea și neputința cresc în el ca un balon și încep să îl sufoce. Nu știe ce să facă. Știe totuși că ar trebui să facă ceva. Orice. Instinctiv, ridică receptorul telefonului fix. Să fi fost un ton de ocupat, în difuzor, tot ar fi fost ceva. În schimb, linia e moartă. Din nou, piuitul acela enervant. Se gândește că într-o lume normală, o unitate militară ar fi avut o legătură directă, de siguranță națională, prin satelit. Însă el nu trăiește într-o astfel de lume. El trăiește în România și ar face bine să-și vină în fire. Cât mai repede. Pentru că poate să jure, dintr-o clipă în alta, ușa biroului se va lipi de perete și un subaltern disperat va apărea în rama ei. Va aștepta cu ardoare ordinul salvator. Pe care el va face bine să îl aibă pregătit, atunci când se va întâmpla să-i fie cerut.

Dintotdeauna, când se privea în oglindă, își imagina o coamă uriașă dimprejurul chipului cu trăsături ascuțite. Simțea cum vigoarea vibrează în el, ca într-un leu din savană. Acum se uită în sticla prăfuită a ferestrei și, după ani și ani, coama și-a pierdut din densitate. Animalul puternic din savana de odinioară pare mai curând o fantomă. O imagine ștearsă, până spre emaciere, o definiție a decreptitudinii, la un nivel incipient, cu un final bine

definit. Pielea nu-i mai stă întinsă pe pomeții ascuțiți, a început să facă arcuri lenețe sub linia bărbiei. Un bunicuț, își spune ca pentru el. Ai ajuns un moșneag, Gheorghe. Lumea, lucrurile în general, au început să se miște în jurul tău cu viteze copleșitoare. Au început să te ia prin surprindere.

Un gând, ca o săgeată: pe unde o fi umblând doctorul Vasile Botgros?

Ușa biroului se izbește de perete. Detaliul inopinat nu-l surprinde, ba mai curând vede totul ca pe o redare lentă a gândurilor recente. Cumva, găsește puterea să creadă în el. Se uită la imaginea soldatului care așteaptă îngrozit în rama ușii și, fără să mai aștepte măcar o clipă, îi zice:

— Vreau să dai imediat de doctorul Vasile Botgros și să mi-l aduci aici!

Bărbatul are nevoie de câteva scântei de timp ca să proceseze ordinul. Când, în cele din urmă, pricepe ce i s-a cerut, expresia de spaimă de pe chip i se modifică treptat în determinare.

— Am înțeles, să trăiți!

Dispare numaidecât. Zgomotul de pași grăbiți se pierde sub imperiul vacarmului de afară. Valul de animale furioase s-a consumat, nu mai curge dinaintea ferestrei lui Măican. Pe aleile betonate au rămas doar corpuri de vaci răpuse de gloanțe și soldați morți. Imaginea generală scade temperatura sângelui militarului cu cel puțin zece grade. Un animal a căzut răpus de o rafală de gloanțe – se văd pete mari de sânge închegat peste blana cafenie – și a rămas înfipt cu coarnele în betonul clădirii de vizavi.

Între cornul drept și perete e prins abdomenul unui soldat. Cu torsul căzut pe greabănul animalului, omul încearcă zadarnic să împingă masa uriașă de carne moartă. Numai că lupta lui pentru viață are o lentoare letargică. Din gura întredeschisă sângele i se scurge înspre bărbie în fire groase, lichide. Picioarele nici măcar nu i se mai mișcă, mai mult ca sigur că are coloana ruptă. Doar brațele-i mai zvâcnesc ușor, inconsecvent.

Comandantul deschide fereastra, își scoate pistolul Carpați din teacă și ține ște. Capul soldatului se bălăngăne dintr-o parte în alta, dar nu suficient de rapid cât să-l pună pe Gheorghe în dificultate, atunci când îl fixează pe rănit în cătare.

— Doamne, iartă-mă!

Cuvintele vin dintr-o lume atemporală și i se fixează în minte ca un perpetuum mobile. Continuă să reverbereze prin galeriile minții chiar și după minute bune, când ecoul focului de armă e numai un firicel de sunet distonant. Capul soldatului a încetat să se mai miște. La fel, brațele. În spatele craniului plesnit, prin locul pe unde a ieșit glonțul, peretele e împroșcat cu materii vâscoase și sânge. Spoiala converge în jurul punctului de impact a glontelui cu tencuiala.

Ca-ntr-un nenorocit de război, se gândește Măican.

Imediat răsună o bubuitură de-a dreptul asurzitoare, care face toate ferestrele să zăngăne. Pentru un moment, i se pare o cunună de aplauze fantomă. Gheorghe știe că numai un anumit tip de armă poate să producă un așa ecou puternic. Își lungește gâtul cât poate de mult, în lun-

gul clădirii. Abia dacă poate să vadă. După cum bănuiește, e un tanc – TR-85M1. *Bizonul românesc.* La cum stau lucrurile, proiectilul a trecut prin valul de animale angajate în atac și, cu o serioasă încărcătură de carne ruptă din vitele luate din plin, a sfârtecat fața parterului blocului infirmeriei. Prin norii emergenți de praf proaspăt, comandantul abia poate să mai deslușească cum turma uriașă se reorganizează. Se adună în jurul tancului, într-un atac continuu. Șenilata e scuturată din toate îmbinăturile ei sudate. Turela se mișcă încolo și încoace, după care capacul i se deschide cu un *zbang* sonor, sec. Mai mulți soldați – vreo trei, distinge Măican prin aburii persistenți de praf – ies și încep ofensiva blindatului asediat. Sunt pocnete seci de PM-uri care se ridică peste huruiala generală și pe urmă răsună mai multe explozii sporadice, de intensitate medie. Astea, în mod cert, au fost grenade, gândește comandantul. Unul dintre soldați se dezechilibrează, cade și dispare în marea de vite. Ca și mort, e absolut limpede. Din așa ceva nu ai cum să scapi, gândește Măican. Tancul continuă să fie săltat dintr-o parte în alta de șocul loviturilor și tot mai încearcă să înainteze. Ceva nu merge așa cum s-ar cuveni, pentru că înaintarea mașinăriei blindate e mai curând o iluzie provocată de împunsăturile animalelor. Comandantul ar putea – de fapt, ar vrea – să se înșele, dar i se pare că una din șenile a cedat. Asta ar fi problema principală. Una majoră chiar. O altă explozie, de intensitate identică primului foc de tun, zguduie aleile unității. Disperați, soldații au coborât tunul cât de mult au putut și au tras iar. Nu poate să vadă, însă Gheorghe

presupune că proiectilul s-a înfipt în vreo alee, la câțiva metri distanță. Asta explică tremurul care rezonează în structura clădirii ca în timpul unui seism.

Dacă nu și-a pierdut mințile vreme de câteva minute, timp în care să fi dat ordine de asalt pe care, ulterior, le-a uitat, atacul cu șenilate nu l-a orchestrat el. În mod sigur, decizia a fost luată de tanchiști, de capul lor. Și, la drept vorbind, nici nu-i acuză. Până la urmă, se gândește că nu-i deloc o idee rea ca toate mașinăriile de război să fie pornite și să măcelărească fiecare nenorocită de bovină turbată. E drept, cele cinci elicoptere sunt numai de decor. Ultimul a crăpat cu mai bine de doi ani în urmă și toate solicitările lui au fost zadarnice. N-a primit niciun răspuns. Niciun nenorocit de leu pentru reparații. Păsările de metal continuă să moțăie, spre dizgrația piloților. Totuși, în parcul auto zac douăzeci de tancuri. Astea sunt toate, de la primul până la ultimul, în stare de funcționare. E clar că unul s-a dus, dar unde mama dracului sunt restul de nouăsprezece? Numai un echipaj a fost suficient de isteț încât să-i treacă prin minte să dea cheie blindatului? Asta trebuie să facă, se gândește Gheorghe. Fața i se inundă de lumina strategiei salvatoare. Negreșit, ar trebui să ajungă la parcul auto și să dea frâu liber tancurilor. E o ultimă privire înspre scena de luptă, chiar înainte de a părăsi biroul. Imediat aude bufnetul puternic și vede un val uriaș de pământ amestecat cu vite rupte în bucăți, care zboară prin aer și acoperă tancul atacat. Comandantul surâde lăuntric și, orecum, e încrezător. Nu poate să fie altceva decât rezultatul proiectilului tras de un alt tanc.

— Până la urmă, nu-s chiar o adunătură de papă lapte!

Zâmbește, chiar are colțurile gurii ridicate. Iese pe ușa biroului. Ceva din interior, un simțământ profund, îl face să fie încrezător.

Pentru că niciun telefon nu mai funcționează, doctorul Vasile Botgros se gândește că ar trebui să scrie un raport sumar, de mână, pe o coală albă, velină, și să-l trimită Direcției Sanitar-Veterinare printr-un furier.

Sanitarul care-i stă la dispoziție îl privește așa cum o face de cele mai multe ori: fără să scoată un cuvânt, înfipt țeapăn în scaunul de lângă perete. Botgros se uită la el șicanat. Individul a venit prin transfer, de numai două luni. Pare citit, dar uneori îi e cam greu să creadă că sinapsele alea pot ceva mai mult decât decodatul gustului micilor sau fripturilor băltind în muștar. Marian, individul ăsta, are o moacă de idiot. Genul acela de figură care-ți cade greu la stomac de la prima vedere. Și mai e și nițel cam impertinent. O matahală de peste o sută de kile, numai mușchi, zero la sută creier. De multe ori, doctorului i se pare că e ceva în privirea aia răzvrătită, care încearcă să-l sfideze la un nivel tacit. După zece minute de reflexii eterogene, pe coala de hârtie nu stă trecută decât formula de introducere:

Domnule director,

Și nimic altceva. Cuvintele corecte vin cu greutate. Se gândește că, într-un fel, toată scriptologia asta e o pier-

dere de timp. Poate că cel mai eficient ar fi să meargă acolo personal. Ar scuti o groază de timp. Da, e o idee numai bună.

— Mariane, du-te și adu ambulanța.

Sanitarul se ridică de pe scaun. Din nou, privirea aia scânteietoare, care abundă în gesturi de răzvrătire. Cuvintele doctorului se opresc în gât, chiar în momentul în care lumea de dincolo de sticla ferestrei se pierde într-un melanj de sunete tipice haosului. Focuri de armă, urlete și răgete, care par ale unor animale furioase. Vibrații profunde, susținute. Întreg decorul cabinetului medical trepidează. Flaconașele cu medicamente din interiorul aparatului de urgență încep să zornăie, să cadă și să alunece în lungul polițelor din sticlă.

— Ce mama dracului fac tâmpiții ăștia?

Vasile Botgros apucă să facă numai trei pași, moment în care geamul explodează într-o cunună de cioburi. Întrucâtva, perdeaua veche, din pânză scămoșată, acționează ca un scut. Înhață cu lăcomie mare parte din cioburile zburătoare. Numai o cantitate neînsemnată de sticlă spartă ajunge până la doctor. Dar e suficientă cât să-i zdrelească ambii obraji, fruntea și să-l umple de julituri. Norocul lui, a apucat să-și închidă ochii. Crestăturile, deși numai superficiale, se amplifică imediat și în momentul în care doctorul își duce mâinile instinctiv la față, palmele i se umplu de roșu. Sângele, văzut de Vasile Botgros în atâtea dăți tapetând rănile altora, mai mult sau mai puțin grave, n-a avut niciodată un efect semnificativ, dramatic. Erau rănile și durerile altora, nu ale lui. Să te ia dracu' de

idiot, cine te-a pus să nu caști ochii? Dar acum, când sângele propriu îi umple palmele, roșeața abundentă are efect anestezic. E ca o statuie din carne sângerândă, care și-a pierdut reflexele de autoconservare. Se uită ca un mort la palmele pătate de propriu-i sânge.

Sunetele stranii, care vin de afară și pe care Marian, sanitarul, le asemuiește cu sunetele specifice câmpului de luptă, îl fac pe sanitar să reacționeze mecanic. Știe și pricepe ce-i de făcut. După patru misiuni în Afganistan și una în Irak, a cam priceput algoritmul de calcul al destinului. Luptă pentru viața ta, pentru că soarta nu are timp de reflecții spirituale. Te miști artistic sau te duci pe copcă. Unde mai pui, cei zece ani de rugby din tinerețe l-au făcut un maestru al placajelor. Doctorul Vasile Botgros, cu cele aproximativ șaptezeci de kilograme ale lui, pare un soi de cârpă în fața elanului sanitarului. Marian, pur și simplu zboară prin aer, cu tot cu superiorul său. În urma lor, o rafală de gloanțe rupe tencuiala, cam la o înălțime apreciabilă, undeva la un metru și șaizeci de centimetri. Ceea ce, în linii mari, s-ar fi tradus cu țeasta lui Vasile Botgros fărâmată și toracele lui Marian perforat de fier.

— Idiotul dracului! izbucnește Botgros. Vrei să-mi fărâmi oasele?

În privirea doctorului, furia se acumulează ca un turbion. Fața îi e acoperită de o mască din sânge parțial coagulat. Pare ca și cum ar fi masca unui pseudoluptător maori. Sanitarul îi răspunde cu un mix de expresii, cu sclipirea aia în ochi, care pe Botgros îl face să se gândească la un gest de anatemă.

— Du-te și adu ambulanța! aproape că urlă Vasile Botgros.

Sunetele haosului sunt din ce în ce mai puternice, ca și cum lumea se pregătește să colapseze dintr-o clipă în alta. Sanitarul îl fixează cu o uitătură care ar putea să spargă o bucată de blindaj.

— Cu tot respectul, domnule doctor, nu-i tocmai momentul cel mai potrivit să fac asta.

— E un ordin, nenorocitule! Îndrăznești să treci peste ordinul unui superior?

În capul lui Marian, două forțe beligerante declanșează ofensiva. Una îi cere să execute ordinul superiorului, cealaltă urlă la el cu furie să stea țeapăn locului – dacă te-ai mișcat și numai un pas, ai mierlit-o. La dracu', ar fi trebuit să-l lași să crape, continuă să-i spună vocea din cap. Ar fi meritat să-l lași acolo, țeapăn și prost, ca țeasta să-i fie spartă de gloanțe. Problema e că Marian n-a fost niciodată așa. Se ridică precaut și merge în patru labe printre cioburi și obiecte înșirate pe podea. Exact în clipa aia ușa cabinetului sare din balamale. Prin ea trece un vițel, care pare că abia și-a păpat vârsta prunciei. În tot cabinetul năvălesc umbre săltărețe. Siluete de animale care trec prin fața ferestrelor și a ușii, de acum azvârlită cât colo, lângă perete, și care se suprapun peste lumina zilei. Cumva, tăurașul a fost împins în lături de fluxul furiei animale și a rupt ușa. Acum se luptă cu luciul gresiei. Cioburile fac echilibrul să pară o sarcină herculeană pentru animalul dezorientat. Apoi îi zărește pe oameni și pentru o fracțiune de secundă cabinetul pare un intens câmp de forță

de concentrare. Sanitarul e înțepenit în patru labe, doctorul se foiește, târșâindu-și nădragii și călcâiele bocancilor prin sticla mărunțită. Bucățile de geam scârțâie pe plăcile de ceramică. Tânăra bovină, care acum a izbutit cumva să-și găsească echilibrul, începe să fornăie și să bată cu un gest avertizator dintr-un picior. Marian pricepe semnalul și vrea să se întoarcă, să-și avertizeze superiorul să stea locului, să nu mai miște nici un fir de păr. El știe, deși pare cumva ciudat. La fel ca și câinii, bovinele pot mirosi frica și interpretează oricare gest minor drept intenție de atac. Oho!, și cum se pricep taurii să facă treaba asta.

Însă în toată situația dată există și avantaje. Primul și cel mai important: animalul e tânăr. Un viței proaspăt devenit tăuraș. Spre deosebire de reflexele devastatoare ale unui taur adult, în mișcările lui se citește indecizia și se poate anticipa imprecizia. Exact detaliul pe care sanitarul mizează. Dar mai e ceva în privirea animalului, ceva unic, aparte, care nu convinge. O furie nemăsurată, pe care o poți vedea numai la animalele sălbatice. Privirea unui prădător. Cel puțin așa vede Marian lucrurile în momentul ăsta. Fapt pentru care nu îndrăznește să mai scoată o vorbă, să se mai miște un centimetru. Și, peste toate, arată-i-l tu pe ăla care nu știe că e imperios să nu întorci niciodată spatele unui animal înfuriat.

— Drăcia dracului!

Cuvintele lui Vasile Botgros îl fac pe sanitar să simtă o răceală profundă în lungul șirei spinării. Doctorul continuă să se împingă prin cioburi, până când spatele i se li-

peşte de perete. E la o distanţă de un metru de Marian şi cam la vreo alţi patru de animal. Moleşeala din muşchii lui Marian este, fără doar şi poate, frică. Dar este acel soi de teamă constructivă, care te face să priveşti totul cu o lentoare benefică, salvatoare. Teama exersată în corpurile vieţuitoarelor de-a lungul milioanelor de ani de existenţă. Sentimentul care declanşează sistemul de alarmă. Inima, reglată la intensitatea necesară. Muşchii, care zvâcnesc şi i se umflă din cauza aportului suplimentar de sânge. Şi, la momentul precis calculat, saltul salvator. Vita îl ratează pe Marian milimetric. Vasile Botgros mai scoate numai un sunet piţigăiat, chiţăitul unui şoarece prins în cursă, înainte ca taurul să-l izbească în plin. Din capul strivit de perete rămâne numai un terci. O amestecătură de creier, carne şi fluide, care se prelinge în lungul zidului şi printre coarnele animalului.

Sanitarul e deja în picioare şi pentru numai o clipă se gândeşte să încerce să fugă. Să iasă din cabinet şi să apuce unde o vedea cu ochii. Dar zarva de afară anunţă un decor la fel de animalic, dacă nu cumva mai mult de-atât.

Apucă primul lucru care îi este la îndemână. Un stativ vechi şi ruginit, folosit pentru suspendarea flacoanelor de soluţii perfuzabile. O bucată zdravănă de ţeavă care poate ţine cu brio locul unui ciomag. Vita rage şi se lansează din nou la atac. Bărbatul urlă, strânge cu putere bucata de ţeavă şi loveşte cu putere. Suportul trepied de la baza stativului izbeşte botul. Fracţiunea de secundă în care animalul se împleticeşte de pe urma şocului loviturii îi permite lui Marian să eschiveze. Copitele patinează în

gol pe gresie și tăurașul se opintește cu toată greutatea corpului în perete, într-o poziție incomodă, pe o parte, mișcare care-i blochează pentru câteva clipe picioarele. E acum sau niciodată. Bărbatul ridică stativul. De data asta nu mai țintește botul, ci unicele și cu adevărat singurele puncte sensibile ale vitei: ochii. Lovește. Unul din cracii trepiedului își atinge ținta. Bărbatul simte cum bucata de țeavă se înfige în gâvană, cum țesutul moale cedează sub presiunea fierului. Animalul rage asurzitor, adevăratul sunet al suferinței. Marian trage cu putere. Piciorul de fier e puțin curbat la extremitate și s-a prins în curbura osului. Bovina trage disperată într-o parte, omul în cealaltă. E un joc al durerii pentru animal, al salvării pentru Marian, pe care acesta din urmă îl joacă cu bună știință. Pentru că de finalitatea lui atârnă scăparea.

De fiecare dată când bovina încearcă să se ridice, sanitarul smucește cu violență bucata de fier, făcând animalul să-și piardă echilibrul din cauza durerii. După fiecare încercare, bărbatul simte cum forța rezistenței tăurașului scade. Poate fi de la suferință, dar mai mult ca sigur e din cauza hemoragiei masive. Asta-l aduce, cu fiecare clipă care se scurge, mai aproape de reușită.

Continuă să tragă, nu știe pentru a câta oară, dar de data asta țeava iese din gâvană. Cu o rezervă neașteptată de forță, animalul luptă să-și recapete echilibrul și e din nou în picioare. Dar e anemic, sângele îi șiroiește din ochiul spart, jos, în lungul botului. Nu se mai poate concentra din cauza durerii. E tulburat, dezorientat, aproape incapabil de un alt atac. Până și Marian poate să vadă

asta. Mișcările capului îi sunt haotice, picioarele îi tremură din încheieturile noduroase. Adrenalina îl face pe bărbat să-și simtă inima cam la nivelul bărbiei. Ridică stativul și lovește din nou. Cât poate de puternic, cât poate de violent. Fierul izbește botul și clătinătura vitei se amplifică. Ridică stativul și lovește din nou. Și mai puternic, și mai violent. Piciorușul trepiedului perforează materialul moale, spongios, al ochiului, cel neafectat încă. Picioarele din față cedează și încheieturile își pierd vlaga. Tăurașul cade prima dată în genunchi, pe urmă pe o parte, cu un bufnet răsunător de carne moartă. Ca o greutate inutilă. Sanitarul dă drumul țevii, care se izbește de podea cu un sunet metalic, sec.

Cadavrul doctorului zace într-o baltă de sânge coagulat. Are brațele căzute pe o parte, picioarele contorsionate într-o poziție aparent imposibilă anatomic. La capătul gâtului stau atârnate, de mai multe fâșii de piele vineție, bucăți rupte de mandibulă. E un tablou sinistru. Prin rama ușii nu intră atâta lumină cât ar trebui. Marian își încordează privirea chinuită de sudoarea ce-i înțeapă ochii și-l face să vadă încețoșat. Își trece mâneca de-a lungul feței. Gestul mai îndulcește întrucâtva din usturimea provocată de transpirație. Ajută, dar nu face minuni. I-ar trebui niște apă, săpun și un prosop. De fapt, i-ar trebui multă, multă apă, să se clătească bine. Își întoarce privirea spre intrare. În cuadratura ușii stă acum o bovină adultă de o dimensiune care atinge cotele absurdului. N-a mai văzut așa animal în viața lui. Poate, dacă își mai amintește bine, doar prin documentarele de pe Discovery Chanel. Chianina, o

rasă de vite italienești. Niște exemplare uriașe, de-a dreptul gigantice.

Bovina fornăie, e înfiorător de determinată. Are o privire aproape umană, răzbunătoare. E căzută asupra bărbatului ca taina unui blestem. Marian se uită descumpănit la stativul proaspăt abandonat, la firicelele de fluide organice care se preling cu un aspect de prospețime grotească în lungul cracului de fier. Nici în cele mai frumoase visuri țeava asta nu i-ar mai putea aduce o nouă victorie. În plus, nu mai are resursele fizice, dar și psihice, să lupte din nou. Poate că ar mai găsi rezerve pentru o ultimă zvâcnire, însă-i lipsește determinarea. Nu în lupta cu o așa monstruozitate de animal. Poate doar un pact cu diavolul l-ar mai putea salva. Sufletul pus pe o tavă pentru câțiva ani în plus pe pământ. Și dacă trece peste aerul mirobolant al scenariului, șansele sunt la fel de slabe. Într-o vreme ca asta, agenda lui Satan e, mai mult ca sigur, plină de programări.

Sanitarul stă țeapăn, e o bucată de ciment. Nu-i tremură carnea, ci spiritul. Un milion de gânduri sparte, care povestesc despre un destin pierdut, ca o ploaie de stele. Și pe urmă, fiorul pierzaniei, liantul drumului incert al sufletului.

Un tunet rupe lumea pe din două. Vine din exterior, către interiorul cabinetului medical. Peretele se descompune în sute de milioane de fărâme și, în desfacerea lui explozivă, înhață vita uriașă ca un lup flămând prada.

Faptul că bariera unității militare UM-1270 e o adunătură de aşchii din fibră de sticlă de diferite mărimi şi forme, nu-i face doar curioşi, ci-i face să simtă un fior rece care li se ridică pe şira spinării, de la noadă până în lungul cefei. Alin a oprit Humveeul şi se uită la intrarea în unitate cu o privire hipnotică. Ghereta de lângă fosta barieră e pe jumătate distrusă. Termopanul e contorsionat şi el. Bucăți mărunte de sticlă spartă sclipesc pe ciment ca niște pseudo-diamante, în lumina lucitoare a farurilor, printre multe dâre de urme, pământ şi tot felul de alte materii. Amprenta distrugerii curge din interiorul unității, traversează bulevardul Bucureşti şi înfloreşte gardul fostului Mopaf ca pe o cutie de conserve. Sunt şi câteva maşini avariate. Abandonate în lungul bulevardului, în poziții incomode, raportat la traficul obişnuit de odinioară. Nici urmă de şoferi. O mulțime de lucruri lăsate de izbeliște. Rucsacuri, genți, cutii de carton rupte, ambalaje colorate.

— Ce ar fi putut să facă asta? le spune Dan.

Toți ridică din umeri a neştiință. Deşi, dacă se uită de două ori, Ionuț, care şi-a petrecut bună parte din copilărie la țară, la bunici, în buna tradiție a vremurilor comuniste demult apuse, ar înclina să creadă că sunt urme de animale. Pete de ulei de motor mânjind asfaltul sau cartoane sub forma unor copite.

— Există vreo fermă de animale prin apropiere? întreabă el.

— Da, spune Dan, în vreme ce Alin aprobă din cap. E una chiar în spatele unității, dincolo de E85. Mai încolo, pe câmp.

— Sunt urme de animale, își întărește Ionuț convingerea. Vite.

— Ce facem, Dane? Alin e cel nedumerit. Mai intrăm?

Stâlpii de iluminare din interiorul unității sunt orbi, ca niște ochi de lilieci. Dar chiar și fără lumina lor, se disting urmele adânci ale distrugerii. Sunt tot felul de lucruri căzute și împrăștiate la întâmplare. Și mai e și liniștea, liniștea asta profundă, care doboară suflete de eroi. Miroase a pustiu, a haos. Au plecat cu toții sau... E un gând sub presiunea căruia vibrează la unison. Iulia s-a chircit în brațele lui Dan, care nu mai scoate un cuvânt. Alin strânge cu palmele covrigul volanului. Ionuț continuă să analizeze resturile împrăștiate pe alei. Chiar la baza primei clădiri, în iarba tunsă, e căzută rama unei ferestre. Așa cum stă pe o parte, arată ca un crucifix gigantic vandalizat.

— O să trebuiască să intrăm, rupe Dan tăcerea. Nu este el convins, dar continuă: lucrurile nu par să meargă bine. N-ar fi rău dacă ne-am face niște provizii – își ridică demonstrativ PM-ul, îl ține de curea cu o mână, și arma se bălăngăne în aer, în gol. Ceva muniție n-ar strica.

Alin e de acord. N-o spune, dar pentru prima dată aprobarea i se citește pe chip. Și mai are el pe față o urmă de încordare, care-l face să ezite să înainteze. Dar apasă

pedala acceleraţiei. Humveeul îşi scutură botul şi porneşte în lungul aleii. Suspensiile joacă independent, încet, în sus şi imediat în jos, unduirea unui val, atunci când roţile calcă resturile înşirate peste tot. Progresiv, farurile mănâncă întunericul şi descriu scene noi de dezordine cruntă. Sunt şi câteva forme neregulate, prin iarbă sau pe aleile cimentuite, care aduc enorm de mult cu nişte corpuri. Pe măsură ce înaintează, pot să deslueşască modelul de camuflaj al ţinutelor. Tot mai multe cadavre. Tăcerea îi leagă pe toţi ca un jurământ.

— Se pare că nu te-ai înşelat, prietene, îi spune Alin lui Ionuţ.

Mâna stângă i se întinde peste scaun, indică o formă rotundă şi plină, întinsă pe peluză. După un timp, în care Humveeul încetineşte până spre punctul de a staţiona, se vede şi un corn, care arată înspre cerul făcut din aliaj de aramă coclită. Celălalt corn e înfipt în covorul de iarbă. În mod arbitrar şi totuşi sincron, decid că tăcerea pare soluţia perfectă de a analiza situaţia. Urmăresc distrugerile suferite de majoritatea clădirilor, cadavrele tot mai numeroase, care dau decorului o notă cu adevărat grotescă. În lumina zgârcită a apusului aproape trecut, fiecare umbră cu formă ceva mai stranie, deşi poate să fie numai un efect de adumbrire cauzat de lumina arzătoare a farurilor, creează în mintea lor un halou de teamă. În perspectiva lor ar putea să fie, la fel de bine, cadavre, fluide sau materii organice dispersate dezorganizat în decor.

Teama trece printr-un episod violent de expansiune, atunci când ajung în dreptul cabinetului medical. Iulia nu

se poate abține să nu zică, vizibil marcată de imaginea proaspăt descoperită:

— Măiculiță, ce fel de vaci ar fi în stare să pună pe chituci un tanc?

Șenila dreaptă arată ca un șarpe metalic uriaș încâlcit sub setul de roți al tancului. În câteva locuri, nu foarte multe, ce-i drept, se zăresc ușoare îndoituri. Toți sunt convinși că au fost cauzate de coarnele animalelor. Ceva mai încolo, fațada parterului clădirii centrului medical e o învălmășeală de tencuială sfărâmată, cărămizi sparte și bucăți de carne de dimensiuni variabile. Sunt și niște seturi de coarne înfipte în moloz.

Vacile, mânate de spaimă sau furie, pot fi destul de rapide și, în mod sigur, foarte puternice. Ionuț știe, a văzut asta de mai multe ori în copilăria lui, la țară. Bunicii erau lucrători de bază ai CAP-ului local. Mergea zilnic să-i viziteze la locul de muncă. Odată a fugit de-a lungul țarcului, pedalând ca un apucat un vechi Pegas Junior. Fără sigla emblematică, cu o cantitate considerabilă de rugină pe sub straturile nenumărate de vopsea de întreținere aplicate periodic de bunică-său. Cumva, s-a creat atunci o conexiune între el și o juncă. Materializată printr-o întrecere cu dorința acerbă de a învinge, delimitată de linia gardului de siguranță a unui țarc uriaș. Pegas merge mai des decât galopează. Tot talentul este să știi să-l strunești ca să meargă cu viteza dorită, i se spusese deseori. Mai târziu a aflat că acela era sloganul mărcii de biciclete Pegas, nu cuvinte născocite de bunicul lui. Și, la și mai mulți ani distanță, a aflat că, de fapt, sloganul fusese luat

de producătorul de la Uzina Mecanică Tohan Zărnești dintr-o scrisoare a scriitorului francez Gustave Flaubert.

Detalii. Lumea se construiește pe detalii.

În orice caz, cursa a culminat cu un eșec total, care i-a rezonat în minte ani la rând. Junca l-a învins detașat. O diferență notabilă între el și animal, pe întreaga durată a cursei. Atunci s-a gândit că terenul accidentat i-a influențat negativ performanțele. În lungul asfaltului fin de pe strada principală, Pegasul Junior zbura. Evident că s-a interesat. Concluzia a fost că nicio bicicletă nu era suficient de rapidă să învingă o juncă. Îi explicase bunică-său. Dar uite că se înșelase și bătrânul. În mod cert, nu toți oamenii sunt campioni de ciclism-viteză și nu toate juncile rup islazul pe din două. Dar, în esență, ideea de bază era solid susținută de tot felul de întâmplări și legende locale. Un fermier se alesese cu vreo două, trei coaste fracturate, după numai o banală îmbrâncitură de șold de vită. Un altul fusese dat peste cap de un taur furios, în timp ce bârâia în lungul islazului un Hoinar – sau poate o Mobră Mini, de asta nu era prea sigur, nu mai ținea minte chiar toate detaliile. Însă ideea era că fierătania, considerând chiar și neajunsurile terenului parțial accidentat, tot ar fi putut atinge venerabila viteză de treizeci și cinci sau patruzeci de kilometri pe oră. Cu toate astea, pilotul amator se trezise cu un șut zdravăn, care-i făcuse bombeul să salte prea puțin artistic sau grațios prin aer. Ceea ce însemna, în linii mari, că animalul ar fi trebuit să poată să depășească viteza motoretei ca să-l ajungă din urmă și să-l izbească. Detaliu care pe Ionuț îl lăsase atunci cu gura căscată.

Animalele, în condiții extreme sau cel puțin deosebite, pot fi capabile de lucruri interesante. La fel și oamenii. Când se gândește la asta, Ionuț pune accent pe cuvântul *interesant*. În sensul ironic al gradului de periculozitate. Îi spusese cineva, mai demult, că până și o pisică poate să fie un pericol notabil pentru cei din jur, dacă detaliile se aliniază corespunzător. Indiferent cât de mult s-a chinuit, niciodată n-a găsit o variantă plauzibilă prin care un cotoi ar fi izbutit să bage în coșciug un om. Poate doar în cazul în care vreo pufoșenie din aia ar fi adormit pe fața unui bebeluș. Asta poate că s-ar fi putut întâmpla. Ori pe-a vreunui bătrân neajutorat. Mda, asta ar fi fost o variantă numai bună de luat în calcul. N-a găsit niciodată cazuri documentate.

Zărnescu Ion e o *creatura nonsocial*. Ori, cel puțin, așa-i place să-și spună. Termenul de boschetar, prin definiție, îi creează până și lui, care și-a acceptat de ani buni condiția, un sentiment de repulsie. Îl face să se gândească la tot felul de lucruri neplăcute, cum ar fi duhoarea pielii nespălate, izul de mâncare stricată sau materii fecale.

Desigur că lucrurile n-au stat dintotdeauna așa, dar imaginile unui cămin confortabil sau a unei reuniuni vesele în sânul familiei au devenit în mintea lui atât de șterse încât par să se amestece cu memoriile din filmele pe care le-a văzut în trecut. Nu foarte multe, ce-i drept; totuși, destule. Par o suită de scenarii. Unele sunt reușite, altele mai puțin. Înainte să ajungă în stradă, obișnuia să meargă des la cinema. N-are nici cea mai vagă idee cât timp s-a scurs de la ultima intrare într-o sală de proiecție. Poate vreo douăzeci de ani? Nu l-ar mira.

Cerșește prin jurul Pieței Moldovei, nu pentru că nu ar avea ce mânca – primește zilnic suficient de pomană și, slavă Domnului, tot la fel de multe șuturi în fund. Se milogește pentru faptul că băutură n-ai să găsești în veci, niciunde, pe gratis. Până și cinstea unui coleg vagabond nu vine cu titlu de gratuitate. Ba, mai curând, e un fel de investiție pe termen mediu-lung. Mai devreme sau mai târziu, datoriile – mă rog!, cadourile aparente – trebuie

plătite. Așa că, de cele mai multe ori preferă să evite genul ăsta de tratații. I-a trebuit ceva timp să priceapă ideea și să bage la cap, dar până la urmă s-a conformat. Ar fi fost o treabă dată dracului să fi făcut întocmai și înainte, când a avut o casă și o familie.

Acum e un mare nimeni și asta o știe și el. O vede în fiecare zi în ochii celor care-l privesc cu dispreț cum întinde mâna după pomană. De ce nu muncește? A fost o vreme din trecutul lui – o perioadă destul de amară – când s-a întrebat asta în fiecare seară. Pe vremea aia demnitatea era un cărbune pâlpâitor în suflet. A încercat de câteva ori să-și găsească de lucru, chiar și-a dus îndatoririle de salahor până la capăt. Într-un mod onorabil, cu toată îndrăzneala de care poate să dea dovadă când își aduce aminte. Numai că imaginea repugnantă – reputația de vagabond, în genere – l-a făcut pe angajator să-l răsplătească cu te miri ce și mai nimic. Câteva felii de salam, o amărâtă de pâine și vreo cinci lei. După o zi întreagă de muncă, nu-s chiar o comoară. Iar Poliția nu-i decât o altă sursă sigură de șuturi în fund. Motiv pentru care niciodată n-a fost vorba de plângeri. Nu l-ar asculta nimeni, pentru că el reprezintă definiția nimicniciei.

Bine, în cele mai multe seri, când aburii alcoolului îi înmoaie bine creierii, dă dovadă de o sinceritate crasă. Sunt reflecții personale asupra vieții. Nu neagă că întinsul palmei la cerșit e o variantă mult mai comodă de a strânge bani pentru un PET de Noroc la trei litri, decât o zi de muncă. Căcat! Să-l vadă el p-ăla de-ar munci din zori până-n seară pentru un bidon de bere și un kilogram de șuturi în bombeu.

Da, sigur, voința nu-i decât o târfă ieftină. Promite marea cu sarea și tot ce-ți oferă e imaginea unei perechi de sâni lăsați, uzați până la refuz de alte zeci de mii de clienți plictisiți. Cele mai bătute drumuri nu duc nicăieri. Total eronat! Te duc în tot felul de locuri, spelunci sau alei adumbrite, cu sticle de băutură plimbate dinaintea nasului.

De drogat nu se droghează. A reușit să-și țină nasul curat, departe de prafuri. Venele ascunse de vârful scânteietor al acului. Dar e un alcoolic ordinar. P-asta n-o neagă. Nici n-ar avea rost, nu l-ar crede nimeni. Nu s-ar crede nici el, darămite alții.

De multe ori participă la slujbe bisericești. Nu în mod deosebit pentru hrana sufletească, ci pentru pomenile de la final. Pentru bucuriile fizice. Mâncare și restul. Nu-i parșiv, ca un șobolan flămând. A discutat în mai multe rânduri cu părintele Ștefan. Dar i-a fost evident că mințile religioase socotesc lumea în virtutea evlaviei. Nu neapărat prin întâmplările recente, ci datorită unui cumul de experiențe personale. Hirotonitul i-a povestit tot felul de pilde. Cuvinte frumoase și fandosite, care croșetează pseudo-revelații. El a avut câteva întrebări. Finalul n-a fost tocmai cel așteptat, pentru că, în opinia lui, răspunsurile au fost evazive. Crede și nu cerceta. Evident că nu i-a spus preotului părerea lui sinceră. A dat din cap, umil, n-a vrut să-i strice inima. Dintotdeauna părintele Ștefan a fost bun și înțelegător cu cei de teapa lui, cei necăjiți. Ce vină are el? De vină-i viața, ea l-a tras în direcția asta. Însă imaginea generală, în ceea ce-l privește, s-a rezumat de

fiecare dată la privirea inefabilă a zeului atotputernic, atotștiutor, căzută asupra lumii. Concluzia? Visurile sunt mobilul voinței. Realitatea, nimic altceva decât modalitatea destinului de a-ți da bobârnace peste nas. Stai jos, fii docil, te vei fi ridicat când și numai dacă ți se va fi permis. Și cu asta, basta!

N-a spus niciodată că nu crede. Poate că doar nu se pricepe el să vadă lucrurile așa cum ar trebui. Și, până la urmă, nu toți suntem făcuți să scriem istoria. Scopul unora, poate chiar și al lui, este să umple decorul. Personajul insignifiant de pe fundal.

Fapt pentru care nu-i seară în care să nu bea vin ieftin sau bere de doi lei, până când viața se transpune într-o scenă populată cu actori lenți, retarzi, care nu pricep nici în ruptul capului valoarea simbolică și intrinsecă a gestului său disperat. El e unul din ăia puțini care nu beau din plăcere și pentru distracție. Alcoolul e unicul și cel mai accesibil sedativ cotidian pe care un vagabond și-l poate permite. Problema e că, fiind consumat abuziv, ca oricare alt lucru în exces, face ca problemele să se umfle precum baloanele colorate. Cine-a zis că un necaz nu poate să se ascundă în miezul unui balon roz?

Ca de obicei, Ion Zărnescu stă întins pe bucățile lui de carton, sub țevile fierbinți din măruntaiele orașului. Are o sticlă de *Grasă de Odobești* dinaintea nasului, pe care abia ce și-a cumpărat-o de la magazinul din colț. Soarbe din ea cu înghițituri lacome, cu speranța că nu peste mult timp întunericul din canal are să se deformeze și să-l ducă într-un loc în care totul se raportează la o cronologie și o

logică relativă. Pe măsură ce efectul licorii sporește, mintea începe să-i înflorească. Îl duce departe de granița obiectivismului. Cade într-o predică acuzatoare. O luptă perpetuă la un nivel tacit și imobil pentru găsirea unui vinovat pentru toată mizeria de care are parte. Dar nimeni, niciodată, de când tot încearcă, n-a vrut să-și recunoască vina. Sufletul lui este incoculat de un ocean de răutate și vinovatul zburdă în libertate.

Simte o împunsătură în gambă, alături de un ecou de durere plastică, care i se urcă de-a lungul pulpei, până la genunchi. Trebuie să fie vreun fârtat întârziat. Zărnescu scutură violent din piciorul deranjat și-și vede de băutură. Trage egoist de pătura slinoasă, care-i ajunge cam până la nivelul bărbiei. N-are decât o sticlă de vin și, dacă intenția fratelui de suferință a fost vreo subtilitate, el n-are niciun gând vizavi de cinste. Abia dacă-i ajunge lui să se îmbete. Împărțitul licorii nici nu intră în discuție.

Acum e bine. E septembrie târziu și vrea să se bucure pe deplin de nopțile blânde, pentru că nu peste mult timp frigul o să înceapă să-și arate colții. Octombrie, Noiembrie și Decembrie. Cele trei zâne ale frigului. Pe urmă, Ianuarie și Februarie, adevărate bestii. Numai geruri care-ți taie răsuflarea. În unele nopți, țevile abia dacă mai fac față frigului cumplit. Vagabonzii firavi, cei care, pe timpul verii, nu s-au primenit nițel din pomeni, cad precum muștele. Imaginea exemplului etern îi zburdă prin minte: greierele și furnica. Ambulanțele vin grăbite și ridică trupurile înțepenite, care sunt puse pe tărgi, și dispar la fel de grăbite cum au ajuns. Întotdeauna s-a întrebat ce se

întâmplă cu trupurile astea ale vagabonzilor, pe care nu le revendică nimeni. Crematoriu? Sau poate vreo groapă comună?

Simte cum ardoarea țevilor, deopotrivă cu moleșeala vinului, îi masează carnea și spiritul. Se cocoloșește în cartoanele scorojite ca un animal în vizuină. Pătura, deși jegoasă până la repulsie, e un confort cât de mic, dar binevenit. Toate visurile și aspirațiile i se zaharisesc sub forma unui cristal tulbure, care celebrează liniștea momentului. Simte și aburii de umezeală, suflați de vântul nopții moi prin spărturi ascunse. Răscolesc aerul coclit și-i încearcă oasele. Atingerea unui banal vânt de vară, față de ceea ce va să vină.

Vagabondul ăsta insistă să-l sâcâie și, în mod bizar, i-a băgat ceva pe cracul pantalonului. Ceva care-l enervează la culme. Probabil că nenorocitul de boschetar are un baston sau ceva de genul ăsta, concluzionează Ion. S-a apucat să facă glume proaste pe mutește. Are să-i arate el lui, să-i scoată toate glumele nesărate din cap.

Zărnescu sare din culcușul de cartoane, cu pătura zburând de pe el cât colo. Un efect dinadins folosit, testat în atâtea rânduri de Ion, care a făcut de fiecare dată ca sângele boschetarilor impertinenți să se transforme în cristale de gheață. Numai că acum nu e nimeni care să se fi speriat. E numai el. Se gândește că a visat cu ochii deschiși. N-ar fi prima dată. Pe urmă aude și simte cum ceva îi râcâie botul bocancilor scâlciați. Își mijește ochii și în întunericul păstos distinge forma unduitoare a unui șobolan. Un nenorocit de ghirlan, mare cât toate zilele. Dintr-o

singură lovitură de bocanc, Ion îl proiectează cât colo. Și nu e chiar de neglijat, pentru că toată isprava l-a cam lăsat pe gânduri. Ca și cum ar fi lovit o minge de fotbal. Nu și-a mai pus el prea des mintea la contribuție, dar asta, la drept vorbind, înseamnă o grămadă de carne și oase. E beznă. N-a putut să-l observe pe de-a-ntregul și acum trudește să răzbată prin întunericul mâzgos. Are ochii mijiți. Nu vede mare lucru, dar poate să audă. Mai multe lăbuțe râcâind betonul sau fierul unei țevi de căldură. Cam la asta s-ar rezuma ansamblul de sunete.

Când trăiești prin canale, nu-i ca și cum lucrurile astea te iau prin surprindere. Nici vorbă, nu-i prima dată când Ion Zărnescu are de-a face cu jigodiile astea păroase. Au un năravu..., de te scot din sărite. Îți adulmecă mâncarea și imediat sunt peste tine. Trebuie să-i sperii, să-i bați cu vreo coadă de mătură ruptă sau ceva. Să-ți marchezi teritoriul, să-i sperii, să știe că pe acolo nu se trece în prezența ta. Exact ca o cabană din pădure. Animalele dau de vreo câteva ori, accidental, nas în nas cu proprietarul. Individul le sperie cu vreo două bubuituri de pușcă și, după câteva episoade de genul ăsta, ele învață că locul trebuie ocolit. Problema e că a crezut că a rezolvat toată treaba asta cu granițele cu șobolanii. Însă, după toate aparențele, nu prea pare să se fi rezolvat.

Bărbatul are urechile ciulite și scrâșnetele gheruțelor persistă, ici și colo, ca și cum i-ar da târcoale. Are un băț pe undeva pe aici, exact pentru scene de genul ăsta. L-a mai folosit el și cu alte ocazii. Bastarzilor, mai vedem noi care pe care! Pipăie peretele dinapoia unei țevi și, ne-

greșit, bucata de lemn e la locul ei, pregătită să-l ajute. De data asta are să se facă înțeles. Chiar bine. Și deși motivația deranjului este evidentă, cumva, ca și cum dihaniile ar mirosi primejdia, continuă să-i dea roată. De parcă ar aștepta momentul oportun să atace.

Ion se gândește că scenariul e de la prea mult vin. Sau poate că e o coincidență. E foarte posibil ca o pisică să se fi aciuat prin canale, punând ghiorlanii pe jar, și imaginația lui zburdalnică face restul. Le atribuie însușiri ca unei haite de lupi. Șobolanii nu sunt așa. Și totuși, unul își face simțită prezența. O umbră umblătoare printre alte umbre mai adânci. Un animal de-a dreptul uriaș, poate chiar cel pe care l-a lovit el.

— Hai, jegosule! Vino să-ți explic eu cum stau lucrurile, răsună vocea lui Zărnescu în liniștea mată.

Numai că guzganul nu pare impresionat de spectacolul lui Ion. Cuvintele par mai curând sunete obișnuite, cu care animalul s-a mai întâlnit în atâtea rânduri și care nu-l impresionează în mod deosebit. Zgomotele atât de banale ale unor cioburi sau cutii de conservă lovind cimentul, poate că asta însemnă cuvintele lui pentru șobolanul ăsta.

Bărbatul ridică bățul, imitând un gest amenințător. Chițcanul scutură din mustăți. Sau cel puțin așa îi pare lui Ion. Poate că sunt numai închipuiri, în vreme ce forma animalului gras nu face altceva decât să se holbeze. Nu se consideră un expert în zoologie sau ceva în sensul ăsta, dar să fie al naibii dacă el a mai văzut vreun blănos din ăsta comportându-se așa. Toate animalele reacționează la

stimuli externi. Și totuși, tentativa lui Ion de a-l izgoni e o încercare fără succes. Un șobolan care să te sfideze? Cum naiba poți să-ți explici una ca asta?

A venit să-și redobândească terenul sau vrea un soi de armistițiu? Evident că presupunerea e o glumă lunatică și singuratică în mintea bărbatului. În același timp, se gândește că n-ar fi stricat dacă ar mai fi fost cineva acum cu el. Tot timpul se găsește câte unul care să te bată la cap când ți-e lumea mai dragă. Mai puțin atunci când ai cu adevărat nevoie.

Și exact în acel moment, silueta se multiplică. Nu mai e doar un șobolan care se uită la el, sunt mai mulți – o duzină. Ba chiar mai mulți de-atât. Toți, la fel de grași, la fel de statici și siguri pe ei. Ceva din toată treaba asta pute, se gândește bărbatul. Pute al dracului de tare și face un pas înapoi. Pentru prima dată, în atâtea rânduri când a avut de-a face cu guzganii, bățul pare inutil. Un alt pas înapoi, teren câștigat irevocabil de șobolanii grași.

Adevăratul necaz stă în faptul că ieșirea e dinapoia șobolanilor și pașii defensivi sunt limitați. Încă doi sau trei și pe urmă nu va mai fi loc de manevre. Doar țevile fierbinți lipite de hainele slinoase. Atunci va fi cu adevărat o problemă. Detaliu care nu-i lasă decât o singură oportunitate: va trebui să atace. Să lovească unul sau doi cu bățul și imediat să profite de ocazie și să fugă.

Pare ciudat, până și pentru el, dar ceva din atitudinea asta bătoasă a blănoșilor îl sperie destul de serios. Ridică din nou bățul.

— Huuu! urlă. Marș de-aci, sărăciilor!

Face câțiva pași mărunți în față și începe să lovească aerul în gol, cam la nivelul șoldului, cu vârful bățului țintind pardoseala. Umbrele sunt tot acolo, fixe. Și-a ales ținta, dar pentru o clipă Zărnescu își pierde din elan. Revine, totuși, la timp. Flutură lemnul prin aer și atinge un capăt retezat de țeavă, însă nu-și pierde imboldul. Lovește. Se chinuie să amplifice forța loviturii în ultima secundă. Plesnește un șobolan fix peste coaste. Pare ca și cum ar izbi o traistă plină cu făină. Scena proximă e irațională pentru felul în care și-a calculat Ion șansele de izbândă. Restul animalelor dimprejurul celui lovit, în loc să fugă, sar pe el. I se cațără pe hainele scorțoase cu mișcări rapide. Ion știe că unele specii arboricole au o dexteritate uimitoare în mișcări. Ar putea însă niște șobolani să fie atât de abili? E un gând de spaimă, ca un fulger. Bărbatul scapă bățul și se apucă să scuture cu frenezie din picioare și din mâini. Guzganii i se tot urcă pe cracii pantalonului, pe urmă cad când sunt scuturați. Revin imediat asupra victimei disperate. Și par tot mai mulți. Prea mulți pentru ca el să mai poată să-și mențină calmul. Sunt zeci. Zărnescu e o furtună de gesturi involuntare de apărare. Unul reușește să i se strecoare pe sub geacă, altul pe sub cracul drept al pantalonului. Durerea mușcăturilor apare aproape simultan. Calcă efectiv pe șobolani, atât de mulți sunt. Simte formele grase cum se zbat sub tălpile lui. Ca și cum tot ghinionul nu ar fi îndeajuns, picioarele i se înnoadă și cade. Bestiile îmblănite se năpustesc asupra lui. Îl mușcă de obraji, de nas, de urechi. Ion încearcă să strige după ajutor și un șobolan i se strecoară în gură și-l

înhață de limbă. Într-un atac de spaimă nebunească, abia izbutește să apuce trupul viguros și să-l tragă afară, să-l arunce cât colo. Gura i se umple cu sânge. Nenorocitul i-a ciupit limba cu perechea aia de colți ca niște ace. Dar mai vin și alții, care continuă să-l muște. Încearcă să se ridice în capul oaselor. De fiecare dată e nevoit să se apere de numeroasele mușcături și atunci cade din nou.

Nu poate să înțeleagă de unde tot apar. E mai mult ca sigur că, în toată nebunia momentului, abia pricepe, e un fel de boală care îi determină să se poarte așa. Turbare sau ce-o fi. Și oricum, dacă printr-o minune are să scape pe moment, o să-i vină boala de hac. Va fi unul în plus, pe lângă zecile de trupuri inerte de vagabonzi morți.

Numai că scăparea lui e o iluzie. Are o sumedenie de mușcături și tot apar altele. I s-au urcat pe spinare, șobolanii mari și slinoși. Unul i s-a încâlcit în păr, simte pe altul cu i se zbate pe sub haină. Cumva, reușește să se ridice și calcă pe trupurile grase. Aude oase pocnind, chițăituri pline de nefericire și durere și simte spasmele mușchilor luptând să scape de sub presiunea încălțărilor. Reacția animalelor este pe măsură. Atacuri și mai violente, mușcături și mai multe, tot mai profunde. Instinctual, bărbatul caută disperat ieșirea. Bezna îl dezorientează, durerile mușcăturilor îl face și mai confuz. Se lovește de ziduri și de țevi, aidoma unei păpuși dezarticulate, cu tot mai mulți șobolani cățărați pe el. Dă din mâini și din picioare. Ion are un mers lăbărțat, ca mersul unui măscărici trudind împotriva unor dușmani imaginari în lumina reflectoarelor.

O nebunie, ca un joc prea greu de scenă. Și totuși, în toată foiala haotică, Zărnescu se izbește de ceva dur și, inițial, imprecis ca formă. Un gând salvator îi scânteiază în minte: scara gurii de canal. Pipăind cu mișcări lacome fierul striat ca să-i priceapă rostul, se luminează și imediat urcă folosindu-se de mișcări sacadate, aproape robotice. Vreo doi șobolani pierd lupta. Ghearele le scapătă și cad în gol, pe ciment. Când ajunge la nivelul capacului gurii de canal, Ion lasă bărbia în frunte și izbește cât poate de violent. Resimte puternic presiunea izbiturii în ceafă, dar adrenalina îi face mintea și trupul să fiarbă. Bucata de fier greu se cască puțin, dar cade înapoi. Un nou efort, o nouă bușitură. Reușește să împingă capacul, puțin, într-o parte. Își vâră degetele tremurânde prin fanta aia și împinge. O dată. Și încă o dată. Încetul cu încetul, e loc suficient. Trece razant printre buza canalizării și capac. În felul ăsta scapă și de puținii guzgani care mai sunt agățați de el – unul sau poate doi? Nu-i ca și cum ar mai conta prea mult, se gândește Ion. Important e că a reușit să fugă. Se uită pierdut și panicat în lungul străzii, tot lovindu-se peste haine, și vede perechea de faruri mari și lucitoare care se repede înspre el. Pe urmă e zgomotul. Atât de emblematic, ușor recognoscibil. Timpul se dilată dinaintea dezastrului – sunetul strident al cauciucurilor de mașină scrâșnind pe asfalt.

Gheorghe Măican e în fața comandamentului central. Odată ieșit în stradă, pe lângă faptul că prezintă un grad ridicat de complexitate, situația pare cu mult mai gravă decât i s-a părut privită de dincolo de fereastră. Printre bucățile de animale moarte, sfâșiate, clădiri sfărâmate și cadavre de militari, zigzaghează un soldat. Comandantului îi trebuie un timp ca să priceapă, dar pe urmă se lămurește: e Răzvan Cojocea. MAC-ul trimis să-l caute pe doctor.

Ajunge în fața lui și are nevoie de o secundă, două să își recapete suflul. Pe urmă îi spune, chiar în timp ce dă descumpănit din cap:

— S-a dus pe copcă, domnule comandant! Parterul infirmeriei e un morman de dărâmături.

Infermeria e o ruină. N-ar trebui să-i confirme cineva. Poate să vadă de unul singur. În fond, clădirea e la capătul opus al aleii. Măican simte nevoia să se ducă până acolo, iar MAC-ul simte nevoia să-i explice dezastrul cu de-amănuntul. Comandantul îi face soldatului un semn din mână și acesta din urmă îl urmează precum un doberman credincios. Au nevoie de un timp bunicel ca să depășească toate obstacolele, în principal din cauza lui Gheorghe Măican. N-a mai alergat măcar un amărât de metru de mai bine de cinci ani. Meciurile amicale de fotbal din tinerețe au fost înlocuite cu seratele lungi și plic-

tisitoare, pe canapeaua din sufragerie, în fața televizorului. Nu mai e de ani la rând militarul care a fost odată. Dar, ca să fie cinstit, detaliul nu prea l-a deranjat. Sarcina lui e să ordone, nu să execute. Consideră că-și face datoria. Regulat spicuiește din cărțile noi de strategie militară. E, într-un fel, la curent cu toate noutățile. Chiar dacă la un nivel practic întâmpină ceva dificultăți, teoretic, e în grafic.

Ajung în fața mormanului de fragmente prăfuite și rămân locului, privind amestecul de materiale de construcții și bucăți de vaci sfârtecate. Dincolo de grotescul momentului, a fost o lovitură serioasă încasată de inamic. Își dorește să strângă mâna echipei de tanchiști. Desigur, dacă va mai apuca ziua.

Pe lângă zgomotele îndepărtate, în mod straniu, parcă se mai aude ceva. Comandantul își ciulește urechile. Aproape că-și ține răsuflarea secunde bune la rând, numai ca să priceapă dacă e o plăsmuire fantasmagorică sau strigătul vine, cu adevărat, de după muntele de dărâmături. Măican se uită înspre soldat.

— Auzi și tu?

Răzvan Cojocea scutură din cap, neîncrezător, dar nu pe deplin convins.

— Parcă s-ar auzi ceva, domnule comandant.

Amândoi sunt acum cocoțați pe materialul surpat din clădire, în genunchi și cu palmele prinse de bucățile mari și colțuroase, cu urechile cât pâlniile. Și le este mai mult decât limpede: cineva strigă după ajutor.

— Să fiu al naibii! Răzvan e un amestec de expresii. Chiar strigă cineva. Ce facem?

Fără să ezite o clipă, comandantul spune:

— Săpăm, băiete! Săpăm ca niște nenorocite de cârtițe.

Și se pun pe treabă. E totuși bine că amenințarea bovină nu mai e prin preajmă. Au parte de un răgaz. Zgomotele par tot mai îndepărtate. În foiala lor, cei doi nu-i aud pe ceilalți. Sunt grupuri mici de soldați care apar de după colțurile clădirilor sau dovedesc să iasă cu forțe proprii de sub dărâmături. Îi văd abia atunci când li se alătură și îi ajută să îndepărteze bucățile grele de perete zdrobit.

Douăzeci de oameni au nevoie de puțin peste un sfert de oră ca să facă o gaură în muntele de cărămizi și tencuială, una care să le permită să-l scoată la lumină pe sanitarul Marian. În afară de o duzină de julituri și echimoze și praf, omul pare să fie întreg. E drept, pe lângă toți cei care-l înconjoară, e clădit ca un uriaș. Dar asta nu-i neapărat un avantaj deosebit, atunci când un sfert de cireadă zboară printr-un zid și te ia cu totul, de te zvârle cât colo. Fapt pentru care salvatorii continuă să-l privească fix ca pe mărturia unui miracol dumnezeiesc.

De după clădiri, pe alei, ocolind lucruri și cadavre, mai apar și alți soldați. Se aude și un huruit de șenilate.

— Ai avut un noroc chior, băiete, îl asigură comandantul pe sanitar.

Sanitarul ridică din umeri, fără să zică nimic.

— Ce știi? Unde-i doctorul ?

Marian arată înspre zidurile surpate și-i povestește totul, cu lux de amănunte.

— Bine. Adică... Nu-i bine.

Măican își freacă bărbia. E neliniștit. Ar vrea să-și ascundă emoțiile. Dacă toate chestiile astea emoționale ar

fi atât de simplu de moderat. Să vrei și totul să se întâmple, în consecință, așa cum crezi tu că-i firesc. Dacă...

Mânat de un impuls neașteptat de încredere oarbă în șansă, se scutură de toată îndoiala momentului și zice:

— Trebuie să ajungem la sediul DSV. Dacă cineva poate să ne expună o teorie despre ce se întâmplă, ei bine, oamenii de acolo sunt cei mai în măsură.

Un tanc TR-85M1 începe să-și facă simțită prezența. Iese de după clădirea popotei, dar zgomotul motorului se aude de la o poștă. Mai întâi apare țeava tunului, pe urmă începe să se legene, un urs puturos din metal, călcând plictisit peste resturile de beton. Trece pe lângă tancul avariat, fără prea mult resentiment vizavi de fârtatul întors pe o parte. Ajunge în dreptul mulțimii. Turela sare în lături cu ilustrul troncănit de fier dur lovind altă bucată de fier, la fel de dur. Un tanchist scoate capul, arborând o figură gravă, și salută ferm:

— Să trăiți, domnule comandant!

Are obrajii mânjiți de unsoare.

Gheorghe Măican ține la ordine și disciplină, numai că acum e o cu totul altă socoteală la mijloc. Se mai dă el în vânt și după discursurile siropoase, de genul celor difuzate de canalele de televiziune. Dacă, în mod normal, și-ar fi aranjat cuvintele cu precauție și maxim interes, acum spune doar:

— Unde mama naibii sunt restul de tancuri?

— În garaj, să trăiți?

Comandantul se întoarce către mulțime.

— Care sunteți tanchiști?

Vreo patru ridică mâinile.

— Porniți cu toții pe urmele vacilor astea nebune. Bubuiți-le până nu mai scapă una. Ne-am înțeles?

— 'Nțeles, domnule comandant!

În timp ce tanchiștii se separă de grup și se cocoață pe tanc, Măican continuă să împartă ordine în stânga și în dreapta:

— Tu ai să vii cu mine, întinde un deget înspre Răzvan Cojocea. Du-te și caută un Humvee, un Aro sau ceva cu roți care să ne repeadă cururile până la sediul DSV-ului. Cojocea scutură viguros din cap și o ia la fugă în lungul unei alei, evitând cu pricepere obstacolele ce-i stau în cale. Restul, explică bărbatul, împărțiți-vă în două grupuri și păziți ca pe ochii din cap magazia de alimente și pe cea de muniție.

Pe urmă se uită la namila scoasă de sub dărâmături.

— Tu... Ce faci? Cum te simți?

Sanitarul dă din umeri, fără să-i spună nimic. Măican îl trece din cap până-n picioare cu privirea. Nu pare să aibă vreo mână, picior sau ceva rupt prin el. S-ar fi văitat. Dar chiar și-așa, ce mama dracului?, monologhează comandantul pe mutește. A scăpat de o lovitură de tanc. Norocos sau ba, cum altfel ar putea să arate, decât ca și cum ar fi cinat cu moartea însăși. Șocul o să-l țină pe amărât ancorat în amintirea momentului în care zidul s-a surpat peste el. Vreme de ore bune nu va mai fi bun de nimic. O să facă totul pe de-a-ndoaselea. E numai bun de gardă de corp, dar decât să facă cine știe ce prostii, mai bine lasă-l aici.

— Bine. Du-te cu ei și păzește magaziile.

În mod normal, ordinele nu se împart chiar la modul ăsta. Nu trimiți pur și simplu tancurile să bată șoselele. Așa ceva nu se face. În mod normal, ai nevoie de aprobări și tot tacâmul. Măican știe prea bine cum funcționează treburile astea. Dar acum e mai mult decât limpede că normalitatea s-a redus la dimensiunea unei gâște ciufulite, care e snopită în bătaie cu un ciomag de un puștan obraznic și neastâmpărat, de-i sar fulgii în toate direcțiile. Numele lui e *Destin*. E cam impertinent de fel și glumele pe care le face sunt puțin cam nesărate. Ba, mai degrabă, vorbim despre niște mișto uri de doi lei.

În toată istoria modernă a omenirii, în momentul în care tancurile au început să cutreire străzile orașelor, lucruri întunecate au început să se întâmple. Pe unde trec, de regulă, blindatele astea ale morții lasă în urmă numai suferință și ruină. Problema e că nici vitele turbate nu promit elefanți roz. Deși știe că e o decizie riscantă, mizează pe tancuri. A văzut cu ochii lui furia animalică. Știe de ce atrocități este capabilă și mai știe că are să tot crească, progresiv. Nu i-a spus nimeni, cine ar putea să facă treaba asta? Doar că are el un sentiment straniu de déjá-vu. Poate că-i doar un efect inconștient de la prea mult timp petrecut în fața televizorului, se gândește. Oricum ar fi, lucrurile nu se rezolvă niciodată de la sine. Trebuie să iei decizii, chiar dacă unele atârnă de sufletul tău ca o lespede. Nu aștepta, nu da șansa ghinionului să-și replieze armata. Lovește puternic și fără milă. Motto-ul personal.

Principalul motiv pentru care un comandant evită să-și trimită cavaleria în zonele intens populate este distrugerea colaterală. Oricum, dacă n-au să strice șenilatele drumurile publice, cu siguranță au s-o facă vitele. Din perspectiva asta se gândește că merită tot riscul. Fără să mai pună la socoteală zecile de mii de vieți aflate în pericol. Oamenii s-au ascuns prin case sau blocuri, nu se îndoiește de treaba asta. Instinctul de apărare e viguros înțelenit în inima românului. Numai că întotdeauna se vor găsi câțiva căscați care să se avânte în amonte.

Farurile Aro-ului 24 îi rănesc pupilele îngustate de griji și-și pune mâna deasupra sprâncenelor, încercând să se apere de lumina orbitoare. Comandantul continuă să se holbeze în lumina farurilor. Răzvan Cojocea e pe jumătate ieșit prin spațiul geamului complet lăsat al portierei.

— Haideți, domnule comandant!

Din mai multe mișcări tărăgănate, Măican e în mașină. Cauciucurile scrâșnesc pe cimentul crăpat și părăsesc unitatea militară în trombă. Bulevardul București e într-o stare avansată de neorganizare. Cum era de așteptat, Măican zărește o ceată de zevzeci care aleargă dezorganizat pe asfalt. După ce mama mă-sii or mai umbla și civilii ăștia, printre zecile de mașini abandonate la întâmplare, numai ei pot să știe. Spre frica celor doi, totul începe să se așeze spre firescul haos dintr-un film postapocaliptic.

Autoturismul Aro jalonează cu viteză de croazieră printre mașinile înțepenite, lăsate de izbeliște. Răzvan încearcă să întrețină atmosfera, care nu e prea roză.

— Strada arată exact ca-n filmul ăla cu zombie, care era la modă acum vreun an.

Fața comandantului pare o fațadă netencuită.

— Care? Ăla cu morți și cu polițistul de se trezește în spital și nu mai e nimeni?

— Da, ăla. L-ați urmărit, domnule comandant?

— Când și când.

Răzvan ocolește cu pricepere, în ultima clipă, un Opel Vectra înfipt într-un stâlp de iluminat public. Ușa șoferului e deschisă în lături. La fel, portbagajul. Un scaun de mașină pentru copii e căzut pe asfalt.

— Credeți că o să se ajungă ca-n film?

— Nu cred, minte Gheorghe Măican. O să găsim o soluție la tot balamucul ăsta.

— Da?

— Da! Fii sigur că da.

Cojocea se uită lung la superiorul său. Ceva din privirea bărbatului ăsta îl face să nu creadă ce spune. Se tot holbează. I-ar zice, dar nu îndrăznește. Măican îl face atent. Tânărul se uită în direcția indicată și, din nou, trece razant pe lângă o altă mașină. De data asta e o dubă Iveco. E genul ăla supradimensionat, închis cu prelată. Pe pânza impermeabilă e imprimată o sticlă cu apă cristalină și scrisul e mare, stilizat: *Izvorul Minunilor*.

— Stai!

Răzvan apasă violent pe pedală și Aro-ul se târșâie câțiva metri buni pe asfalt. Fără să scoată un cuvânt, superiorul coboară. Din semne, soldatul pricepe că trebuie să-l urmeze. Măican începe să tragă de un colț al prelatei,

care se încăpățânează să cedeze. Cojocea ar vrea să-l întrebe ce-i atât de important, dar comandantul i-o ia pe dinainte:

— N-ai un cuțit prin trusa de scule? Sau ceva cu care să pot să tai prelata asta?

Băiatul scutură din cap. Nu-i mașina lui, dar a mers de mai multe ori cu șoferul de drept al mașinii ca să știe că are unul. Deschide ușa și începe să scotocească prin trusă. Chei, șuruburi, șurubelnițe, piulițe, cuie. Toate prostiile. Tot ce vrei și ce nu vrei. Aha! Uite-l. Lama nu pare să aibă prestanța unui brici, dar vârful promite. I-l întinde comandantului.

Bucata din pânză cedează de la prima lovitură. Pârâie sonor atunci când Măican trage cu putere și face o gaură cât să poți să intri fără probleme. Se pare că în momentul accidentului mașina nu era plină cu marfă. Baxurile de apă sunt vraiște, unul peste altul. Vreo două sticle sunt sparte. Apa scursă din ele a creat bălți late și lucitoare de umezeală pe pardoseala scorojită. Răzvan Cojocea nu prea pricepe gestul comandantului. Măican zâmbește, subalternul ridică neputincios din umeri, a neștiință.

— Dacă va fi să fie ca-n filmul ăsta al tău, îi spune gradatului, atunci apa va fi la mare căutare. Hai, pune mâna pe baxuri!

Soldatul execută ordinul. Și, spre surprinderea lui, Măican îl ajută. S-ar fi așteptat ca unul de talia lui să aștepte ca el să termine de așezat sticlele în portbagaj, cu mâinile în sân. Eventual să-i mai arunce și câțiva sfinți în spinare, pentru că nu se mișcă destul de artistic. Dar, după

toate aparențele, are de gând să tragă umăr la umăr cu el. Superiorii ăștia săritori sunt specii rare, își zice.

Îngrămădesc vreo zece baxuri, pe lângă trusa de scule și tot felul de cutii de lemn mânjite de ulei. Se urcă din nou în cabină și, înainte să plece, comandantul îi spune:

— Cred c-ar fi mai bine să o iei pe trotuar. N-o să se supere nimeni.

Băiatul se gândește că nu-i o idee rea. Strada, deși nu e chiar atât de plină cu autoturisme abandonate, tot sunt destule obstacole care să te facă să tragi aproape continuu de volan. Și, nu de alta, dar dacă rabla asta ar fi avut până și cea mai primitivă versiune de servo-direcție, tot ar fi fost ceva. Așa, e nevoit să conducă destul de încet. Respectând gravitatea momentului, moșcăindu-se în felul ăsta, pierd o grămadă de timp în mod inutil.

Măican cuplează centura de siguranță. Soldatul zâmbește și trage cu putere de volan. Autoturismul e numaidecât călare pe trotuar. Accelerează și dalele vibrează sub presiunea monstrului metalic ancestral. Trec de Sala Sporturilor. Cercurile olimpice, cu perfecțiunea lor știrbită pe alocuri de indolența anilor trecuți, fixate pe fațada impunătoare a clădirii, zac drept mărturie zilelor de glorie demult apuse. Uralele neostoite ale susținătorilor înfocați, din tribune, sunt doar o amintire aromată, ca gemul de caise. Ajung imediat în preajma complexului Big, care acum poartă haina modernă a unui supermarket. Haine noi, același profil. Mai apoi, mașina taie pe din două Piața Unirii. Nici țipenie de om. Luna lucește solitară, ca o mărgică, în marmura platoului pieței. Băncile sunt goale, lu-

minile mistuite. Nu e nimeni din cauza faptului că oamenii se tem să apară în spații mult prea deschise, se gândește Măican. E numai o haită rebelă de câini vagabonzi, care se învârte prin jurul fântânilor arteziene și care, imediat ce zăresc mașina, se angajează într-o urmărire iluzorie. În tot timpul cât sunt vizibili, amândoi îi urmăresc în oglinda retrovizoare. Limbile javrelor se leagănă dintr-o parte în alta, trudesc din toate puterile să prindă Aro-ul din urmă.

Amurgul umple cerul, e un negustor calic ce unelteşte cu întunericul. Abia dacă mai lasă să scape spre lume ceva mai mult de un sfert din lumina soarelui. Cu toate astea, Răzvan izbuteşte să vadă la timp cum forma statică a capacului de canalizare începe să joace. În secunda următoare, bucata de fontă se mişcă într-o parte şi jumătatea unui om iese, bătând frenetic din mâini. Soldatul trage cu forță de volan. Roțile transmit un impuls violent autoturismului, care începe să joace haotic. Aro-ul se bâțâie dintr-o parte în alta, e o balerină grasă, alcoolică. Trece peste o bucată de bordură colțuroasă și botul pătrat mușcă hulpav dintr-un stâlp. Comandantul simte șocul tăios al centurii strânsă peste coșul pieptului și abdomen. Cojocea iese prin parbriz, cu milioane de cioburi jucându-i dinaintea ochilor. N-are cască, numai o șapcă din pâslă. Craniul îi pocnește în mai multe locuri, atunci când se lipește de cimentul dur al stâlpului. În primă fază, corpul inert se prăbușește pe tabla capotei – un zgomot înfundat, ca o saltea scăpată de la înălțime direct pe pământ. După care se trage în lături, cu o mișcare circulară și imposibil

de lentă. Cadavrul dispare dincolo de linia dreptunghiulară a botului.

Comandantul respiră în reprize. Șocul izbiturii l-a scuturat zdravăn. Acum s-a lăsat pe o parte, într-o rână. De sub capotă ies fire lungi, groase, șerpuitoare, de fum albicios. Încearcă să se ridice, cu mișcări stângace. O durere ascuțită lovește violent în articulația umărului drept. Atât de tare și vie este suferința, încât pare împunsătura unei suliți. Bărbatul se lasă înapoi în scaun, învins. Dacă stă nemișcat, presiunea chinuitoare din umărul suferind mai scade. Motiv pentru care acum e țeapăn ca o scândură. Dar nu poate să rămână așa la nesfârșit. Încearcă din nou. Luptă cu durerea. Are dinții încleștați și broboane de sudoare îi apar pe frunte. Izbutește să-și înfigă degetul în butonul care eliberează centura de siguranță. Care acum s-a blocat. Se uită în oglinda retrovizoare și imaginea inversată a omului de acolo începe să fileze.

Măicane, la dracu', vino-ți în fire! Doar n-ai să mai și plângi ca o muiere? își spune țâfnos, de parcă s-ar mai și crede.

Umbra din oglindă continuă să bată aiurea din mâni. Pare ca și cum s-ar lupta cu o dihanie invizibilă, dar se luptă, în mod inexplicabil, în tăcere și taină. Sau poate că nu pot să aud eu ce mormăie, se mai gândește Măican. Din spate, peste mutenia prefăcută a lumii, se ridică lătrături guturale. Sunt câinii vagabonzi. Urletele se înfig în țesătura de liniște a amurgului aproape trecut de parcă ar fi săbii. Sunt tot mai aproape. Umbre lungi și zburlite, tăind forme indistincte din inutilitățile arhitecturale ale lumii moderne.

Clipa în care întreaga haită de javre e grămadă peste silueta ieșită din canal, rămâne gravată pentru eternitate în sufletul militarului. Și exact în acel moment precis se ridică înspre cer urletele de groază. Comandantul aproape că poate să vadă cum câinii rup hălci pline de carne sângerândă din picioarele, mâinile sau burta omului picat în blestem. Comparativ, durerea lui din umăr poate să fie, la fel de bine, alintul palmei unei iubite. Semnalul de alarmă îi urlă în minte. După ce termină cu sărmanul ăla, sunt următorul la rând. Nu au cum să mă rateze. Câinii au un miros extrem de fin. Și, poate să jure, miroase a frică de la o poștă. Își mișcă din nou umărul. Durerea e tot acolo, la datorie, ca o nenorocită de santinelă. Îl înjunghie violent. Trece prin os și prin carne. N-o să poată să plece, e sigur de asta, însă măcar de-ar izbuti să tragă pistolul din teacă. Dar mai întâi de toate, încearcă centura. Cu stânga, trage. Smucește de vreo două ori. Căcat! Nenorocita asta chiar că s-a blocat. Mama mă-sii...!

Cât să fii tu de ghinionist, bătrâne?

Dar cine să-i răspundă? E numai durerea, dansând în jurul lui de bucurie, ca o muiere nebună. Tot cu mâna stângă, destul de răbdător și determinat până-n măduva oaselor, Măican reușește să-și tragă pistolul din teacă.

Și dintr-odată lumea din jurul mașinii bălțește într-o liniște care nu-i place. O peliculă de mutenie învăluie răul din jur într-o bucată de mătase neagră, lucitoare. Îi mai lipsește o ditamai funda roșie și tabloul e complet. Răul apoteotic. Apoi sunt sunetele guturale, un soi de poezie macabră scuipată printre colți năclăiți în salivă și sânge.

Se aud primele mișcări, dulăii încep să dea roată mașinii. Încă nu s-au prins, nu au habar de parbrizul spart, dar o vor face ei în cele din urmă, negreșit. N-a tras în viața lui un foc de armă folosindu-și mâna stângă. Dar uite c-ar fi trebuit să exerseze și asta. Cine ar fi crezut c-o să fie nevoit s-o facă vreodată? Mai ales într-o situație ca asta. Liderii n-ar trebui să moară așa. Unde-i măreția? Unde-i fala? Unde sunt campaniile imperiale? Finalul e abominabil, neiertător, demn de viața unui pungaș. O să fie rupt de niște potăi.

Primul animal își încearcă norocul. Sare pe capota mașinii și labele-i alunecă într-o manieră stângace. Cade, cu ghearele scrijelind tabla, trudind zadarnic să-și mențină echilibrul. La câteva secunde distanță încearcă din nou. Același rezultat. Pistolul tremură în mâna lui Măican. Mai sunt șase cartușe din șapte și se gândește că ar trebui să-i fie de ajuns. Asta dacă nu cumva ratează. Dar câinii nu par să fie foarte mulți. N-a putut și nici n-a avut cum să-i numere, prin întuneric, însă dacă ar fi fost mai mulți i-ar fi auzit. Cumva, ar fi făcut mai multă gălăgie.

Un salt neașteptat și o altă javră e din nou pe capotă. Aceeași sau alta, nici n-are importanță. A reușit să-și fixeze labele într-o încrețitură din capotă și aproape că e în picioare, cum se cuvine. E gata să atace. Ochi care ard și tremură, o blană de zici că-i petec rupt din mantaua morții. De la distanța asta, chiar și cu mâna stângă, Măican nici nu gândește că are cum să rateze. Rictusul dulăului lucește în mod inexplicabil, ca și cum nu mai există niciun fel de granițe între lumea muritorilor și cea a demonilor. Bărbatul țintește și trage.

Poc!

Câinele e proiectat cât colo. Măican nu poate să știe unde l-a pocnit glontele. Cert este că fața i s-a umplut de sânge și de păr și de bucăți mici de carne. Ar vrea să se șteargă. Își simte buzele lipicioase, dar nu are curajul să lase pistolul jos. Își trece numai mâneca tremurândă peste chip. Reușește, întrucâtva, să curețe grosul.

E speriat – speriat de-a binelea – dar tot nu pricepe de ce tremură ca un puștan. O parte din el, totuși, știe care-i sunt șansele. Legat acolo, în scaun, fără mâncare. Oare cât ar putea să reziste? Desigur că are să încerce să iasă pe sub centura blocată. Însă care va fi cu adevărat climaxul lui psihic?

Un alt câine sare pe capotă. La fel ca primul, se luptă să-și mențină echilibrul. Și reușește. Comandantul îl fixează imediat în cătare. Încă unul, gândește răzbunător. Al doilea. Aproape că poate să simtă momentul în care animalul se pregătește să săgeteze aerul, să-i rupă beregata. Câinele calcă strâmb și alunecă. Inerția, de data asta, e un dușman neiertător pentru Gheorghe Măican. Trage și glontele trece pe lângă blana zburlită la centimetri buni. Trupul zvârcolitor, însă teafăr, alunecă și dispare dincolo de botul mașinii. Imediat răsună un sunet metalic în noapte. Cartușul a lovit o carcasă de mașină sau ceva din tablă. Câinele e din nou pe capotă. Și nu e singur. Sunt doi. Se opintesc unul în celălalt, cu mișcări stângace. Stângace, mișcările astea, dar la dracu', sunt aproape la două palme de nasul bărbatului. Panicat, omul trage. *Poc!* O dată. O javră scheaună și lunecă pe tabla mașinii. *Poc!* Al

doilea cartuș pleacă rachetă pe țeavă. De fapt, e al patrulea, dar cine să mai stea să numere plumbii? *Poc!* Pentru a cincea oară, în mod inutil, pentru că ambii câini au căzut. Măican nu-i mai vede, dar îi aude cum scheaună. Și mai sunt o grămadă de lătrături și mârâituri furioase. Dumnezeule mare, își plânge gradatul de milă, ce fel de câini nenorociți mai sunt și ăștia? De ce nu renunță? De ce nu se sperie? Pe vremuri îi alungai cu un amărât de par. Acum a doborât patru din ei și tot vor să-l omoare. Să-l facă bucăți, să-i rupă carnea de pe oase. Ăștia nu-s câini, ăștia-s diavoli în toată regula.

Și-n felul ăsta a descoperit limita. E speriat. Nu! E de-a dreptul căcat pe el de frică. Negreșit, urmează decadența. Până și gândurile-i sunt monosilabice din pricina spaimei.

Din nou, alt câine e pregătit să-și riște suflul pentru carnea omului. E cocoțat pe capotă. Mai sare unul. De unde tot mai apar? se întreabă omul, terminat de frică. Țintește și e ultimul foc. Pe ăsta nu trebuie să-l rateze, fie ce-o fi. Nici n-are cum, ar fi imposibil. Simte împunsătura vârfului metalic. Căldura discretă dogorind pe tâmpla-i moale. Câinii avansează în mod stângaci, chinuindu-se să nu alunece pe tablă. Tremură blana pe ei de furie, o furie pură. Trăgaciul scoate un *clic* scurt și totul se termină cu o zdruncinătură și întuneric. Un lac desecat în care se acumulează bezna. Care se amplifică. Și tot crește. Și se tot adună. Sute, mii, zeci de mii de fuioare de întuneric păstos, lucitor. Capul gradatului cade pe o parte, inert.

Focșaniul începe să arate ca un oraș fantomă. Au mers numai până în fața infirmeriei și pe urmă au făcut cale-ntoarsă. Alin a venit cu ideea, Ionuț l-a susținut. Dan s-a uitat la Iulia, care a spus:

— Hai să ne cărăm de-aici! Las-o naibii de muniție.

Cum ar fi putut să spună altceva? Imaginea tancului avariat a rezonat în mințile lor, ale tuturor, nu doar în mintea ei. Ceea ce a putut să pună cu botul pe labe un blindat nu are cum să întâmpine nici cea mai mică problemă ca să răstoarne un Humvee. Deci, prima opțiune a fost plecarea. Oricum, unitatea militară aduce cu o ruină. Toate cele împrăștiate, o mulțime de clădiri avariate. Nici țipenie de om, cât au putut să vadă și s-au plimbat pe alei.

E drept că nici n-au insitat prea mult. După multe standarde, s-ar fi dovedit o căutare chiar superficială. Însă nu toți militarii pot fi suflete nobile, așa cum sunt alții. Evlavioși, unii gradați mai de soi, aproape că nici nu suportă gândul că în mintea unui soldat de rând ar putea să germineze sămânța ideii de autoconservare.

Acum sunt iarăși pe drum și după un timp opresc în benzinăria Lukoil din centrul orașului. În timp ce Alin umple rezervorul și două canistre suplimentare cu motorină, ceilalți trei profită de faptul că în punctul de vânzare nu e decât un bărbat rătăcit și solitar – probabil un vagabond – care se bucură de haos. Umblă printre rafturi și,

atunci când Dan îl urmărește cu privirea, bărbatul lasă totul baltă și o ia la fugă. Imediat ce individul e numai o formă vagă care gonește prin noapte, se apucă să-și facă rezerve. Chio Chips, cornuri 7Days și bidoane de Coca-Cola. Un bolid furios trece cu viteză pe bulevardul Independenței. Taie bezna cu o așa rapiditate încât roțile scârțâie violent atunci când ajunge în sensul giratoriu. Alin urmărește manevrele cu interes. Chiar și dispărut, dincolo de blocurile turn din centru, motorul continuă să răsune. Când o să ajungă pe bulevardul București va trebui să se oprească. Nu va fi suficientă o încetinire. Mașinile sunt buluc acolo.

A terminat de alimentat și acum așteaptă cu motorul pornit. Deși luminile din interiorul micuței stații sunt aproape oarbe, tot poate să-i vadă pe Dan și pe Iulia cum scotocesc prin rafturi. Pentru ăștia doi, lumea nu pare că-i pe sfârșite. Ba, uneori, după cum îi vede hlizindu-se unul la altul, pare mai curând că abia a început. Poate că și el ar trebui să vadă lucrurile la fel. Poate că ar trebui să se gândească la Ana, soția lui. E de una singură, acasă. Îl așteapă, înecată într-o mie de întrebări fără răspuns. Ca să nu mai spună despre griji. Iar el umblă de nebun pe drumuri, pentru că o mare sculă de basculă a decis că cel mai important lucru în momentul de față îl reprezintă patrulele în gol. Și, până la urmă, ideea asta cu strânsul proviziilor nu pare chiar atât de rea. N-ar strica să vadă totul din punctul ăsta de vedere. Poate că lumea chiar se sfârșește și el așteaptă te miri ce promisiune guvernamentală. Când vreodată s-a întâmplat asta? Ar trebui să

plece, așa cum a decis. Unitatea era goală. Unde puteau să fie cu toții? Greu de crezut că erau în misiune. În ultimele două ore n-au mai întâlnit nici măcar o patrulă. Radiourile sunt moarte, telefoanele mobile la fel. Ar fi trebuit să plece chiar mai din timp. N-a găsit momentul prielnic, dar e sigur că au făcut-o alții. Nu e primul care fuge, nu o să fie nici ultimul. Și nu vede în asta neapărat o părăsire a îndatoririlor militare, o modalitate de a se sustrage de la îndeplinirea lor, ci mai curând un moment în care îndatoririle familiale primează.

Continuă să se uite la porumbei. Incredibil, dar ăștia doi se giugiulesc. De undeva, de printre rafturile din spate, mai apare o siluetă – Ionuț. Încep să discute. Alin se tot gândește, destul de indecis. E unica lui șansă. Alta n-o să mai prindă prea curând. Cei trei pornesc înspre ieșire. Ușile din sticlă, odinioară automate, sunt reduse la dimensiunile insignifiante a două grămăjoare de cioburi. Dan, Iulia și Ionuț trec dincolo de rama goală. Iulia cară o cutie mare din carton, Dan trudește la două baxuri de suc. Ionuț duce un morman de ambalaje colorate, prinse între piept și mâinile larg desfăcute. Unica lui șansă, gândește Alin. Dar e aproape pe deplin irosită, dacă nu se mișcă urgent, pentru că ăștia trei sunt acum la nici un metru de mașină. Pivotează pe călcâie, urcă, trântește ușa cu forță și apasă cu sete pe pedala acceleratiei. Cauciucurile scârțâie pe dale. Îi vede în retrovizoare cum rămân locului fără să mai miște un deget. Un timp, nu fac altceva decât să privească în gol. După care unul dintre ei – Dan, dar nu e prea sigur de asta, din cauza întunericului – strigă în urma lui și mișcă energic din mâini.

Poate că a făcut o prostie că a plecat. Sau poate că nu. Poate că au să-l ducă în fața curții marțiale. Sau poate că nu. Era unica lui șansă să facă rost de un Humvee. Să o ia pe Ana și să se facă amândoi nevăzuți. Undeva, nu știe exact unde, dar o să vadă el. Are să se mai gândească în privința asta. Evident, după ce în prealabil va burdusi mașina cu provizii. E un Carrefour chiar în apropierea blocului lor. Un punct de aprovizionare numai bun.

În timp ce se îndreaptă vertiginos înspre Piața Moldovei, pune în balanță din nou faptul că va fi acuzat că a dezertat. De data asta gândește totul ceva mai profund. Va trebui să găsească o scuză pentru treaba asta. Va fi nevoit să mintă. Sau nu. După felul în care stau lucrurile, s-ar putea să nu mai fie nevoit să dea socoteală nimănui. Nu trebuie să fii general de brigadă ca să pricepi când totul s-a dus pe copcă. Destinul nu pare să alinieze astrele în mod favorabil.

Roțile fac mașina să tremure. După un viraj forțat a ajuns în fața magazinului țintit și, spre surprinderea lui, nu e gol. Mai sunt și alții care au gândit treaba strategic, așa cum a făcut-o el. Mai mulți civili sunt în magazin și îndeasă tot felul de alimente și băuturi în saci sau paporniță din rafie. Pentru un moment imaginea impozantă a monstrului pe roți pare să-i sperie, dar când văd că Alin le urmează exemplul, fără să le ceară socoteală vizavi de geamurile sfărâmate, fiecare continuă să facă ce făcea, își văd de treburile lor. Ca și cum ar fi cursanți într-o competiție, oamenii jalonează printre rafturi după alimente.

Alin are o raniță, pe care o umple până la refuz, și pe urmă o deșartă în portbagajul mașinii. Face mai multe drumuri la mașină. Spre deosebire de ceilalți, el e selectiv. Alege alimente care au să reziste cu adevărat mai mult. Conserve de carne și legume. Alune și nuci în pungi vidate. Cutii întregi de pâine uscată, fructe confiate. Fără finețuri, care putrezesc numaidecât. Fără lucruri inutile.

Chiar în timp ce alege, un moș se apropie de el, vizibil afectat de prezența uniformei militare. Alin se oprește din scotocit rafturi și se uită la el. Ambii așteaptă, fără sacrificiul unui cuvânt, până când curiosul îndrăznește să rupă zidul de tensiune:

— Rușii sunt de vină, așa-i?

Alin e oarecum luat prin surprindere de conținut. Are o pungă de alune în mână, pe care o scapă. Babacul o ridică de jos și i-o întinde.

— Sau sunt teroriști?

— Sincer să fiu, n-am nicio idee.

Omul zâmbește.

— Bine, bine. N-am văzut eu multe, dar asta pot s-o pricep: secret de stat. Așa-i?

Detașat, dar mai mult mulțumit de faptul că nu există posibilitatea unui conflict iminent, Alin îi zice pe un ton searbăd:

— Da. Secret de stat.

— Puteam să bag mâna-n foc că-i așa.

Continuă să-i întindă punga cu alune. Militarul o ia și-și continuă selecția de alimente. Bătrânul a rămas locului și-l urmărește cu o privire fixă, care nu spune prea multe despre ceea ce simte.

Când mașina e arhiplină, Alin urcă la volan și o conduce cam la o sută de metri mai încolo. Practic, vizavi de magazin, dacă nu e să ia în calcul cele două alei pietonale și fâșia de spații verzi. Parcarea e în umbra profundă a unui arc de cerc format din blocuri turn. Parchează într-un loc ferit, asigură mașina și urcă scările până la etajul șase dintr-o suflare. Bătăile repetate în ușă o sperie pe Ana. Alin nu-i lasă niciun răgaz:

— Hai! Trebuie să plecăm.

Femeia oscilează între a-și urma soțul și a lua ceva la repezeală de prin casă. Genul acela de moment în care indecizia te face să-ți simți inima ca o minge de biliard.

— Nu luăm nimic cu noi?

— Nu. Hai!

— Dar ai spus că trebuie să fiu pregătită...

— Păi așa ar fi trebuit, dar las-o baltă.

Atât de simplu. Bărbatul o apucă de o mână și o trage după el pe scări. În amândoi vibrează o energie. Deși aparent nu e confortabilă, totuși e foarte constructivă: frica. Îi ține alerți. Previne sinele să capoteze în situații de criză. Și, fără nicio exagerare, acum chiar e una din alea în care poți să-ți pierzi mințile. Sentimentul de spaimă le amplifică simțurile. Pașii lor, tropăind repeziți pe treptele din ciment, au amploarea unor seisme de magnitudine joasă. Ajung în parcarea întunecoasă și urcă în Humvee. Ies dintre blocuri și pot să vadă cum dinaintea magazinului s-a iscat un conflict. Mai mulți oameni se ceartă și trag repeziți de niște cutii cu alimente. Vocile lor sunt aburi de sulf prin noapte.

— Unde mergem? îl surprinde Ana cu întrebarea.

Alin trage de volan, virează dreapta imediat ce a ieșit din parcare. Conduce mașina pe strada cu sens unic a Pieței Moldovei. Sunt pe contrasens, dar mai contează în vreun fel?

— Nu știu. Vedem.

— Am putea să megem la ai mei, la țară.

Ideea femeii e instinctuală și la un anumit nivel e de înțeles, se gândește Alin. Doar că nu știe cum să-i explice. După tot ce a văzut la unitate, șansele ca cei din zonele rurale să fi scăpat teferi și nevătămați sunt destul de mici. Bună parte din ei sunt oameni în vârstă. Peste șaizeci de ani. În mediul rural, mai toate gospodăriile sunt pline cu animale. Alin conduce cu viteză redusă și se uită nervos la soția sa. Cum să-i spună? Chiar așa, să-i spună? Humveeul ajunge în capătul străzii, în intersecția din fața fostului restaurant Zimbru. Deși, pe cât poate el să vadă, strada e pustie, tot se oprește să se asigure. Oricum, nu prea știe încotro s-o apuce. Ar putea să facă dreapta și să ajungă în centru. Dar asta ar însemna să treacă pe lângă benzinăria Lukoil, chiar acolo de unde a fugit cu ceva minute în urmă. Refuză să meargă mai departe cu scenariul. Motiv pentru care trage de volan și pornește încet la stânga. Farurile mătură clădirea restaurantului, cele câteva spații comerciale mărunte din vecinătatea Zimbrului și pe urmă trec peste o mulțime de forme indistincte, îngrămădite una peste alta. Frânează brusc și în zăpăceala momentului caută să prelucreze informațiile care îi năvălesc efectiv în minte. Sunt zeci – ba nu, sute! – de ani-

male care stau înghesuite unele în altele. Evident că cele mai impozante sunt vitele, dar sunt și o mulțime de alte specii care mișună printre picioarele bovinelor. Tot felul de rase de câini și pisici.

Peste imaginea lunii, sparte de mănunchiul uriaș de antene parabolice fixate pe acoperișul clădirii fostului Romtelecom, roiește în stoluri cu aspect fractalic un batalion de păsări. Între Humvee și adunătura de animale dacă sunt o sută de metri. După felul cum sunt așezate, converg în jurul capătului opus al clădirii Romtelecomului.

Detaliile se așează metodic în mintea lui Alin, cu viteza unui taifun. Pentru o fracțiune de secundă simte cum orizontul mnezic i se luminează. Ca și cum un fascicol de lumină cade peste rațiunea lui. Adevărul, livrat aidoma unei felii dintr-un tort mare. Lipsa semnalului stațiilor radio militare, linia de telefonie mobilă prăbușită, piuitul acela straniu, când a încercat să-și apeleze soția. Și acum, turma asta de animale care tinde spre un centru comun. Toate astea nu pot fi o întâmplare. Nu au cum să fie o întâmplare.

Una dintre vite se întoarce și privește idiot înspre lumina farurilor. Motorul încă toarce la relanti. Bărbatul pricepe că din momentul ăsta poate să numere pe degete secundele care i-au mai rămas să acționeze. Cinci...

Ana, parcă anticipând primejdia ce va să vină, devine o bucată de material organic fără suflet. A înțepenit în scaun și privește pierdută, scotocind în minte după explicații care refuză să apară.

Patru...

Alin trage violent de volan și talpa i se înfundă în podul pedalier. Motorul rage în noapte și provoacă un val de mișcări uniforme în masa de animale.

Trei...

Pneurile scrijelesc asfaltul și împing mașina cu forță.

Doi...

Agitația din spatele Humveeului persistă, dar numai pentru o perioadă scurtă de timp.

Unu...

Câteva animale se lansează într-o urmărire rebelă, dar care e abandonată după nici douăzeci de metri. Se întorc din drum, Alin poate să vadă bovinele în retrovizoare. A fost cât pe ce!, își zice, în timp ce răsuflă ușurat. Mașina taie într-o goană nebună intersecția de la Ceasul Rău, motorul continuând să zbiere gutural în lungul bulevardului Gării. Depășește Cuptorul de aur, apoi multiplele restaurante și terase, înșirate pe o parte și cealaltă a drumului, ca niște pseudo-giuvaere ale economiei locale ce absorb economiile cetățenilor. Dincolo de rotonda din apropierea sediului BancPost se vede nevoit să încetinească. Aproape că frânează brusc. Acolo, aproape că nu pot să creadă ce le văd ochii.

Sanitarul Marian Popescu e un munte de om prin comparație cu restul soldaților. Stă rezemat de un butoi din tablă, plin ochi cu ulei ars, în apropierea garajului. E tot numai praf, din cap până-n picioare. Are și câteva buchețele de julituri fine – și astea parțial acoperite de stratul fin de colb – dar prea puțin mai contează prezența lor. Se gândește că e o minune cerească să scapi numai cu atât. La naiba! Au tras cu tancul în el. Nu la propriu, dar oricum ar fi, tot e ceva să se prăvălească peste tine un zid. Prin minte îi fuge imaginea ștearsă a medicului Botgros, decapitat în mod violent de taur. Corpul zvâcnind din cauza șocului loviturii, masa de materie scurgându-se moale și lent în josul peretelui. Și imediat după, privirea fixă a vitei, dorința nebună de răzbunare amestecată cu impuritățile furiei. Își zice că doar spaima ar fi putut să-l determine să vadă tot coșmarul ăla într-un mod atât de poetic. Când, de fapt, totul a fost un coșmar. O senzație de rău maximal, ca o apăsare grea peste realitatea cotidiană. Ca o bucată de grindă care îți apasă pe torace și te face să exali aerul din plămâni în mod forțat. Pe urmă, goana nebună a inimii când realizezi că apăsarea colosală nu mai permite plămânilor să soarbă aer proaspăt. Sentimentul de moarte iminentă conștientizat în momentul siguranței *post factum*. A auzit asta pe undeva, probabil pe la televizor. Experții în victimologie spuneau

că intervenția psihologică este extrem de importantă în momentul ăsta. Un psiholog, da! Ia-l de unde nu-i. Va trebui să se ocupe singur de sesiunea de psihoterapie. Joac-o pe asta, băiete!

Armata te pregătește pentru multe. Războaie de tot felul – nuclear, atomic, biologic, psihologic – atacuri teroriste, spioni, trădători. Dar niciodată cum să lupți cu o armată de vaci nebune. Cu siguranță evenimentul va ocupa un capitol important în paginile cărților de istorie. Asta dacă va mai fi o lume care să povestească lumii noi despre minunățiile lumii de dinainte de atacul bovin.

Și când te gândești, atâtea zeci de scenarii inutile. Apocalipsul, sosind în cele mai bizare moduri. De la extratereștri până la cutremure și potop. Vaci nebune. Cine ar fi crezut una ca asta?

Stă rezemat și continuă să se gândească la vrute și nevrute. Ca, de exemplu, ce se întâmplă în tot restul lumii? E la fel? Nenorocirile astea se întâmplă numai în România? Sau poate numai în Focșani?

Fără să-și explice, simte o nevoie acută să plece. Să facă ceva. Orice. Numai să nu mai stea pe loc. Statul pe loc îi provoacă turbioane de idei și presupuneri. Și pentru că nu are răspunsuri, situația nu e deloc constructivă. E timp pierdut fără rost. E convins că în unitate nu mai găsește niciun vehicul cu care să plece, dar bulevardul e o sursă bună de aprovizionare. N-are nevoie decât de o șurubelniță și de un cuțit.

Scotocește după ele prin niște cutii din tablă ruginită. Și le vâră în buzunar și pleacă spre ieșire. Strada, într-ade-

văr, e o comoară. O mulțime de mașini lăsate de izbeliște. Multe din ele cu ușile deschise în lături. Ca totul să fie simplu și eficient, are nevoie să găsească un model mai vechi de mașină. Astea noi sunt destul de dificil de pornit fără cheie. Găsește un bătrân și morocănos Audi 80. Anii par să fi trecut cu delicatețe peste carcasa lui. Deși modelul a ieșit pe poarta uzinei din Ingolstadt în anul 1996, tot prezintă mai multă garanție decât un Logan. Ușa e deschisă în lături. Interiorul nu e chiar atât de bine întreținut. Tot felul de pete și julituri. Tapiseria e ciupită în mai multe locuri și se poate observa galbenul buretelui. Marian tresare și găsește analiza detaliilor inutilă. Pune totul pe seama pasiunii sale: mecanica. Urcă la bord și reglează scaunul. Ceea ce înseamnă că, la cei un metru și nouăzeci de centimetri ai săi, e nevoit să împingă scaunul pe șină în poziția maximă. Așa cum face de fiecare dată când urcă la volanul altei mașini decât cea proprietate personală. Mecanismul de reglare clănțăne până când scaunul ajunge în poziția corespunzătoare. Înfige vârful șurubelniței în butuc. O singură lovitură cu podul palmei în măciulia șurubelniței e suficientă. Tija se înțepenește în fanta contactului. Învârte cu putere în sensul acelor de ceasornic și butucul culisează cu un pocnet sec. Scoate șurubelnița și desface tacticos șuruburile care fixează masca de la baza volanului. Patru șuruburi desfăcute cu răbdare și bucățile de plastic sunt înlăturate. Firele sunt acum la vedere. Le alege pe cele patru necesare manevrei și, cu grijă, le taie. Face legăturile și motorul pornește. Sună chiar bine.

Vechiul Audi trece nepăsător printre surate cu zeci de ani mai tinere, care așteaptă țepene o cheie care să le trezească la viață. Lucru care, în opinia sanitarului, nu pare că se va întâmpla prea curând. Și chiar așa, unde a fugit toată lumea? Sunt cu toții în case? Ascunși după frigidere sau îngropați printre haine, în dulapuri? Dar oare țânțarii cum reacționează? Cum stau treburile într-o grădină zoologică?

Sunt o mulțime de întrebări care-i baleiază mintea și nu încetează să-l lase în pace.

Plantele? Sunt afectate în vreun fel? Ne afectează ele existența?

Își întoarce privirea și caută un copac. Zâmbește. Frunzele copacului se leagănă agale în vântul ușor, de noapte. Pare imposibil ca plantele să prezinte o amenințare. Cu toate astea, cu o zi în urmă, nici vacile nu prevesteau sfârșitul lumii.

Marian continuă să conducă printre vehicule abandonate, cu tot felul de scenarii puse la cale. E nevoit să frâneze. O altă mașină îi taie calea cu o viteză relativă, care îi permite șoferului să jaloneze printre autoturismele abandonate. Uite că până la urmă mai sunt și alții care luptă împotriva amenințării. Fiecare în felul lui, se gândește el. Până ajunge în dreptul Pieței Unirii, încearcă să închege câteva scenarii despre viitor. Acolo, o mașină îi atrage atenția în mod special. E un Humvee. Are botul înfipt într-un stâlp de iluminat public. Ajunge în dreptul vehicolului de armată și pune schimbătorul pe liber. Trage frâna de mână. Cârâitul metalic vibrează în liniștea dim-

prejur. Dar nu coboară. Mai întâi se asigură. Se uită în stânga, în dreapta, după posibile amenințări. Nu e nimic care să-i atragă atenția. Cu toate astea, așteaptă. A fost la un pas să nu mai fie. În noaptea asta, răbdarea lui e tăiată în diamant.

Farurile emit fascicule de lumină chioare și deși poziția lor e numai bună, mare lucru nu poate să vadă. Își face curaj, într-un târziu, și coboară. La nici doi metri de fundul mașinii e un cadavru. Din câte poate să vadă, poartă haine civile. Face câțiva pași în direcția mortului, ca să distingă detalii. Nu sunt prea multe de văzut. Un corp inert. Un morman de carne și haine rupte, bucățălite. De la ambele mâini lipsesc două, respectiv trei degete. Fața, întoarsă pe o parte, în direcția lui, e o pată neagră. Mai multe nuanțe de umbră, un amestec de contururi burlești. Cine sau ce ar fi putut să facă asta? Marian merge mai departe. Ocolește Humveeul prin dreapta și ajunge pe partea pasagerului. Acolo, fixat în centura de siguranță – probabil blocată, apreciază el – e un soldat. Poate să-și dea seama după uniformă. Dar, ca și în cazul primului mort, mai mult de atât nu poate să priceapă. Chipul e desfigurat, ca și cum cineva sau ceva ar fi rupt bucăți de carne mânat de o dorință sinistră. Pe alocuri poate să distingă albul oaselor craniului, în special dantura, pentru că buzele i-au fost smulse în întregime. Pe față i s-a înțepenit un zâmbet etern, grotesc.

Merge până în dreptul stâlpului. La baza lui, îngrămădit chiar sub botul mașinii, mai e un cadavru. Tot militar, la fel de profanat. Mutilat în mod nefiresc. Dar care e

limita firescului într-o astfel de situație? În ce împrejurări s-au adunat un civil și doi militari? Întrebările încep să prindă din nou cheag în mintea lui. Oricum ar fi, nu mai e nimic de făcut pentru niciunul dintre ei. Se urcă la volan și conduce cu o viteză constantă, cu fotografia chipurilor slutite plutindu-i prin minte.

E cuprins de un sentiment straniu. Vinovăție și bucurie. Atât de multă distrugere și durere într-o singură zi. Cum poate să fie posibil? Aproape ca într-un film. Scene extrem de grafice îi aleargă prin minte. Gândul că cei neajutorați au pierit prin ascunzători îl înfioară. Se uită înspre formele blocurilor înghițite de zeama nopții și-și imaginează zeci, sute, chiar mii de morți. Contorsionați, căzuți în poziții nefirești. Toată panica, familii luptându-se să-și salveze copiii. Tot felul de animale atacându-și stăpânii. Lipsa ajutorului. Autoritățile ridicând din umeri, o parte din angajații serviciilor de urgență dând bir cu fugiții. Copii, bătrâni, bolnavi privați de sprijin.

În alte împrejurări ai fi putut să spui că era vorba despre un complot. Toată Europa, America, Rusia sau China conlucrând la un plan diabolic prin care să pună stăpânire pe România. Numai că mascarada din capul său, involuntară, ce-i drept, nu e decât un soi de articol dintr-un ziar ieftin. Sau o postare din aia de doi lei de pe Facebook, în al cărei conținut un nu știu care zevzec localizează leagănul civilizației, al vieții în general, în inima munților Carpați, descriind metodic un scenariu conspirationist. E drept că sunt o mulțime de lucruri numai bune de furat dintr-o țară. Lemn, aur, cărbune și tot felul de alte resurse

naturale. La naiba! Până și-n Niger, Republica Centrală Africană sau Malawi, cele mai oropsite state de pe mapamond, poți găsi ceva numai bun de furat. La nivel național, evident. Deci e clar că România are potențial în direcția asta, pentru un posibil atac.

Surâde, în timp ce conduce. Se simte ca și cum ar fi o babă din aia care bârfește pe toată lumea. Numai idei tâmpite despre subminare de stat. El are o educație care e situată la un nivel acceptabil. Mediu, ca să fie mai precis. Din câte își mai amintește, România era pe penultimul loc în Europa la rata de școlarizare. Ceea ce înseamnă că, în majoritatea minților slab școlarizate sau analfabete funcțional, înfloresc scenarii similare. Rezistența raționalului tinzând fulgerător către... zero. Banal de tragi-comic. E drept, un lucru care tinde spre zero nu poate să se miște cu viteza unui fulger, pentru că reprezintă o nulitate. Asta e numai o expresie și, începi din nou, prietene, să te pierzi în detalii inutile, își spune cu o oarecare urmă de mefiență. O suspiciune aproape de patologic, o așteptare anxioasă a răului. Se ocărăște ca și cum, mai devreme sau mai târziu, pierdutul acesta în tot felul de impresii are să-l coste.

Ocolește un Logan al Poliției, lăsat de izbeliște în apropierea cinematografului Balada. Marian Popescu nu e un statistician, dar poate să-și facă o idee: în momentul de față, pierderile sunt mari. Foarte mari. Poate chiar colosale, raportate la puterea economică a orașului. Nici în vremurile bune Focșaniul n-a avut o infrastructură solidă. Blocuri cu aspect pestriț. Câteva mai răsărite, în zonele

centrale. Restul, adunate în mănunchiuri din ce în ce mai neîngrijite sau genul acela de renovări vărgate. Nici drumurile nu excelau. Artera principală, mai multe străzi adiacente și câteva lăturalnice turnate așa cum se cuvine și întreținute periodic. Restul, excursii pe planeta Marte. O mare de cratere. De ce să te zbați ca să fii parte din elogiatul program Mars One, când poți să vii să te dai o tură cu mașina pe străzile din Focșani. Mai simplu, mai economic.

E ireverențios, o știe și el, dar nu se poate abține. O scuză tâmpită, de altfel, general vorbind. Incompetența la un nivel ridicat a rodit. Acum, elita societății vrâncene nu mai trage sfori, ci trage cu vârf și îndesat ponoasele acțiunilor cu o puternică influență politică. Și poate, la un nivel prea puțin deziderat, dar totuși imperios, lucrurile au să capete un sens. O logică profundă a adevărului bazată pe teroare. Existența cotidiană e reflexia acțiunilor noastre. Nu atât individual, cât la nivel de grup social. Dacă tu vrei să duci o existență letargică, e strict problema ta că te complaci în inepție. Detaliul ăsta n-ar interesa pe nimeni, atâta timp cât inconștiența ta nu vine dintr-o funcție publică.

E drept că Marian a văzut dintotdeauna societatea românească aidoma unui organism bolnav. O vietate contaminată de un virus al cărui principal simptom e sindromul febril. O febră care o face să cadă victimă unui episod psihotic acut organic și nu poate să mai judece firesc. Nu-i tocmai definiția nebuniei, dar nici prea departe de granița ei. Sau, în termeni ceva mai populari, România a fost dintotdeauna cu un picior în groapă.

Tot solilocvând a ajuns, aproape fără să știe când, la numai câțiva zeci de metri de intersecția centrală a orașului. Aude huruitul feroce – un diesel, mai mult ca sigur – motorul unui vehicul lovind violent în liniștea nopții, ca multiple lovituri de baros într-un zid. Piciorul zvâcnește instinctiv și apasă precaut pe frână. Un Humvee taie sensul giratoriu pe de-a dreptul, în goana lui nebună înspre bulevardul Gării. Lasă în urma lui o dâră de sunet gutural, care persistă pentru un timp, apoi își pierde progresiv din amplitudine.

La picioarele lui Dan sunt înșirate o mulțime de ambalaje colorate, lucitoare în lumina fadă a lunii. Chipsuri, biscuiți, ciocolățele. Iulia îl bate pe un umăr, încearcă să-l consoleze. Nu-l cunoșteai chiar atât de bine pe Alin, îi zice fata. Nu aveai cum să anticipezi fuga, îi tot repetă ea. Cu toate astea, Dan nu-și iartă neglijența. Știe unde locuiește. Nu apartamentul, exact, doar numărul blocului. I-a trecut prin cap să le spună să se ducă acolo și să-și încerce norocul, dar ceva din sine i-a spus că avea să fie un drum inutil. Și-a luat soția și e pe fugă, sunt deja la zeci de kilometri distanță (Încotro, oare?). Au să se ascundă undeva și au să aștepte (Ce?). Nu are nici cea mai vagă idee. Întrebările se suprapun, în pofida raționamentului care luptă să câștige teren. Rezultatul e un melanj de îndoieli colorate care-l disturbă. Îl face să-și piardă concentrarea. Poate că au să se roage, la fel ca toți ceilalți, ca totul să fie bine, să revină la normal. Dar asta, într-un fel, ar fi o treabă cel puțin stranie. Dacă situația are să se îndrepte, pe Alin îl paște Curtea Marțială. Ceea ce, inevitabil, îl face să creadă că logic ar fi ca fugarul să militeze pentru haos. Lucru care, la fel, e totuna cu cealaltă variantă. Haosul afectează totul, e o chestiune generală, nu iartă pe nimeni. E ca și cum s-ar fi rugat pentru propria-i moarte. Însă, până la urmă, motivația finală rămâne tot frica. Ca în multe alte cazuri.

Sunt numai idei, păreri, presupuneri. Gânduri care nu-l ajută cu nimic. Nenorocitul a fugit și cu asta, basta! Atât de simplu. Acum vor trebui să hotărască tustrei ce-i de făcut. De multe ori, în trecutul lui, Dan s-a bucurat că are un loc de muncă stabil, un salariu acceptabil. Evident că au fost cazuri în care n-a fost tocmai lapte și miere, momente în care a urât că era militar. Ei bine, episodul de față le întrece pe toate. Dacă în momentul de față ar fi fost civil, ar fi stat în casă. Totul ar fi fost mult mai simplu. În schimb, acum e într-o mare dilemă. Unitatea lui e pe chituci, iar el, ce ar trebui să facă? Poate că până la urmă nebunia lui Alin n-a fost chiar atât de josnică.

Ca și cum nu e îndeajuns de bulversat, Ionuț îi spune:

— Acum ce facem?

Dan ridică din umeri. Totul e un mare semn de întrebare.

— N-am nici cea mai vagă idee.

— Nu vă instruiesc ce să faceți în situații de genul ăsta?

Și pe o parte militarul se gândește că Ionuț are dreptate. A văzut și el – sau a citit pe undeva, nu-și mai amintește cu exactitate – că armata americană are inclus în programul de instrucție tot felul de scenarii dubioase. Cum ar fi, de exemplu, un atac extraterestru. E drept că pare o mare tâmpenie, dar uite că până la urmă nu-i o inițiativă chiar atât de idioată. Oare la un scenariu de genul ăsta s-au gândit americanii? Animalele răzbunându-se în mod fioros pe oameni. Care ar fi strategia corectă? Există planul perfect? Oricum, chiar de le-ar trimite planul, n-ar avea nicio utilitate. Dotările armatei române nu s-ar mula pe strategia respectivă.

Dan e sincer:

— Nu prea ne-au instruit pentru situații din astea. Pe voi?

Ionuț ridică și el din umeri, la fel de neputincios.

— Avem un plan alb, dar e genul acela de inițiativă făcută să dea bine pe hârtie. Știi tu... Tot felul de directive. X e subordonat lui Y. Y dă cu subsemnatul față de Z. Totul ca să existe cineva care să fie, în cele din urmă, tras la răspundere.

Știe. Armata nu diferă prea mult de Sănătate. Îndeplinesc sarcini conexe și au un grad ridicat de formalități de tip birotic. Pe morți îi îngropi cu pământ, pe vii cu hârtii.

Orașul e paralizat, asta e cert, dar cum stau lucrurile dincolo de granițele lui? Toți trei ar vrea să știe, dar sunt conștienți că dorința e una eidetică. Așa că se hotărăsc, mai mult la insistențele lui Dan, să pună la cap un plan care să-i ducă undeva. Dacă nu găsesc idei geniale, măcar să le țină mințile ocupate cu tot felul de scenarii salvatoare, gândește militarul. Lipsa unui scop nu aduce nimic bun.

Înainte de toate, Dan spune:

— Hai să mai stăm un timp în benzinărie. Să ne decidem încotro s-o apucăm. Și ar fi bine să ne punem burțile la cale cu ce găsim pe-aici.

— Nu-i o idee rea, aprobă Iulia.

Intră din nou în clădirea de lângă pompele de combustibil și încep să scotocească prin policioarele vitrinelor. Ionuț desface un ambalaj de 7Days, fata se pune pe rontăit conținutul unei pungi mari de Lays. Dan înfulecă mai

multe pachete de biscuiți Tuc's. La urmă desfac o sticlă de Coca-Cola și una de Nesteá. Cu burțile pline, noaptea parcă începe să se transforme, progresiv, dintr-o pătură scorțoasă, neagră, într-o bucată mare de mohair. În următoarea oră, pe undeva, printre multele lor discuții lungi și bănuitoare, pare că s-ar lega un plan. E cusut cu ață albă, dar bine că totuși e ceva.

Dragostea de patrie e o virtute, Dan nu se îndoiește o clipă, însă de data asta s-a hotărât să spună pas. A auzit povești despre militari japonezi care au rămas ascunși în junglă vreme de zeci de ani, pentru că n-au știut că războiul lor s-a terminat. Loiali până la următorul ordin. Până la moarte și chiar dincolo de ea. Problema e că treaba asta sună mai mult a propagandă, nicidecum a fapte verosimile. În momentul de față, cazul lui Alin nu e singular. România e plină de dezertori, poate să-și pună sufletul gaj pentru verosimilitatea unei supoziții de genul ăsta.

Au ajuns de acord că cel mai indicat ar fi, cel puțin pentru un timp, să caute un magazin de colț de bloc și să rămână pe loc o perioadă de timp. Vor supraviețui cu micile rezerve de alimente pe care le vor descoperi acolo. Clădirea benzinăriei este și ea o variantă. Totuși, nu la fel de sigură. Principala problemă: e prea expusă. Au nevoie să găsească un loc mai ferit. Frica se întinde precum buruienile și oamenii, mânați de interesul ei parșiv, pot să facă lucruri nesăbuite. Ca să nu mai ia în calcul animalele. E mai bine să fii precaut. Chiar dacă viitorul oricum nu promite roze, măcar au încercat.

— Nu fi chiar atât de dramatic, îl apostrofează Iulia pe Dan, după ce bărbatul expune câteva scenarii amare. E o chestiune de timp până când mai marii noștri se vor dumiri și vor pune primejdia cu botul pe labe.

Ionuț însă a luat spusele lui Dan în serios. De o oră rontăie întruna tot ce apucă, în timp ce ascultă conștiincios supozițiile militarului.

— Mă faci să râd, se amuză Dan. Iulia, din momentul de față, deși poate pare că nu-i deloc așa, fiecare e pe cont propriu. Vezi bine, forțele statului au început să se destrame. Mișelia dezertorilor va dizolva complet noțiunea de autoritate statală. Dar noi o să fim puternici – își trece mâna prin părul fetei și apoi îi sărută protector fruntea. Ea se ascunde în brațele lui.

Deși asta nu e o noutate absolută, gândește Ionuț – iubirea triumfă chiar și în cele mai stranii momente – tot nu poate să nu se mire de felul în care cei doi se rup episodic din tabloul realității crude. Atunci când se privesc, chipurile li se topesc în speranță și încredere. Ca și cum ziua de azi e doar un coșmar ce urmează să fie deturnat de ziua de mâine. Câtă îngâmfare copilărească să crezi că dragostea învinge totul. Va putea, oare, să triumfe în fața unor coarne de vită sau a unor colți de câini înfometați? Greu de crezut. Și totuși, ei par să creadă că, dincolo de ceasul încercării, lumea va reuși să descopere calea. Poate că, până la urmă, ca să-și învingă inamicii, soldații nu au nevoie de ordine urlate de generali. Îmbrățișarea iubitei sau a soției, exact în clipa dinaintea luptei, ar putea să facă minuni. Iubiți-vă și-apoi purtați războaie. Și câștigați-le. Ca să aveți ce iubi.

A auzit asta pe undeva? A citit pe undeva? Sau e doar o undă de aroganță boemă ce-i răscolește mintea. Nu își amintește să-și fi dorit vreodată să scrie o carte sau vreo poezie.

— Trebuie să existe o explicație pentru toată nebunia asta, le spune Iulia într-o manieră comică, tot mai mult cuibărită în brațele lui Dan. Are gura plină cu chipsuri. Mestecă cu repeziciune, de-ai putea să zici că-i un șoarece.

Ambii bărbați scutură din umeri. Explicații sunt pentru toate cele lumești, doar că oamenii nu sunt capabili să descopere complet detaliile. Ionuț știe, la fel de bine știe și Dan. Experiența – sau, mă rog, bună parte din experiența lumii – e dobândită în urma greșelilor. Greutatea lor finală, a greșelilor, va fi monumentul salvării. Soclul pe care va fi reconstruită societatea. Sunt conștienți că previziunile lor sună bombastic. Psihicul uman e structurat în așa fel încât să facă tot timpul conexiuni și, uneori, nu se supune rațiunii. Primează teama. De aici tot soiul de scenarii apocaliptice care le saltă prin minte ca niște iezi neastâmpărați. Și totuși, ar fi un fel de apostazie să crezi cu tărie contrariul. Să crezi că totul se va fi rezolvat de pe o zi pe alta. Să crezi, convins, că totul va fi bine.

Un sunet greu, de motor turat cu insistență, îi deconcentrează și-i determină să privească simultan înspre stradă. Imaginea vehiculului gonind drăcește prin noapte nu e limpede, dar forma lui colțuroasă, robustă e inconfundabilă. Mai ales pentru Dan. Ar recunoaște modelul dintr-o mie: ca o cutie de chibrituri prea mare – un Humvee. E sigur pe el, încordat, ca în timpul unui test psihologic

pentru măsurarea concentrării și atenției. Un timp, liniștea plutește deasupra lor ca un nor întunecat. Dan e cel care rupe amorțeala. Planurile lor complexe nu mai valorează nici doi lei. Devin un castel de nisip în fața valurilor mării.

— Cred că ar trebui să mergem în direcția în care a gonit Humveeul.

Ar vrea să le mai spună că ar putea să fie Alin cel care a trecut în grabă prin fața lor, dar nu e prea sigur de asta. Așa că mai bine tace și așteaptă. Toate la timpul lor, își zice în sine. Nu e bine să vinzi speranțe. La nici două minute după, în urma Humveeului, trece în mare grabă o altă mașină. Una mai mică. Un model vechi, civil. În mintea lui Dan nu mai e dram de îndoială: negreșit, vor pleca înspre gară.

Mihai Dumitrescu a iubit dintotdeauna animalele. Când era ţânc, nu era zi dată de la Dumnezeu, cum obişnuia să sublinieze bunică-sa atunci când intenţiona să aducă gravitate unor vorbe, să nu oblojească vreo orătanie de prin ogradă. Găini, raţe, purcei, pisici sau câini. Toate fuseseră doftoricite de Mihai.

Mai târziu, interesul salvator a căzut într-un con de umbră vreme de ani buni. Dar n-a sucombat niciodată. A subzistat acolo, tot timpul, într-o formă latentă, până când frunzele adolescenţei au început să capete o tentă gălbuie, tomnatică. Decizia de a urma cursurile Facultăţii de Medicină Veterinară din Iaşi a fost, pentru toţi cei apropiaţi, un soi de surpriză. Însă el a ştiut dintotdeauna că se va întoarce pe drumul şi simţurile copilăriei.

Imediat după absolvirea facultăţii n-a vrut să devină un nume obscur, pierdut într-o comună prea rar menţionată prin vreo gazetă locală. Fapt pentru care ţinta lui a fost un post de inspector în cadrul Direcţiei Sanitar-Veterinare Vrancea.

Acum stă dinaintea biroului, trage cu sete dintr-o ţigaretă Kent şi (încă) nu regretă că acum aproape douăzeci de ani a decis să devină medic veterinar. Sunt trei în cabinet şi ard tutun cu determinarea unor dependenţi maniaci: subinspectorul Florian Tache, inspectorul-şef ad-

junct Cătălin Gruia și el, Mihai Dumitrescu, inspector-șef. Norii de tutun s-au adunat deasupra capetelor lor și formează o pătură zdrențuroasă de fum cenușiu. Tustrei sunt incapabili să guste bucuria promovării de tip domino, după dispariția inopinată a fostului inspector-șef, Haralambie Puiu. În nebunia din ultimele douăsprezece ore n-a existat nicio confirmare din partea autorităților competente, care să-i înștiințeze că fostul șef al DSV-ului era mort. Dar cum ar fi putut să fie? Pe puțin jumătate din prietenii sau membrii familiilor celor trei decedaseră sau dispăruseră fără urmă din cauza unor incidente deosebit de stranii care implicau animale. Din punctul de vedere oficial al DSV-ului, Focșaniul era în alertă de gradul unu. La un nivel mai personal și foarte onest, erau cu toții într-un mare rahat, care le depășea nivelul clavicululelor.

Deși încearcă din răsputeri să nu pară, Mihai e profund tulburat de amploarea evenimentului. A dat directivă ca toți oamenii disponibili să fie mobilizați și să investigheze situația. Trebuia să găsească soluții și avea nevoie de detalii. Altele decât mărturiile supraviețuitorilor atacurilor, care bălteau în misticism. Chiar de la primele semnale serioase ale dezastrului, trimisese patru subinspectori să recolteze probe de laborator. Din patru se întorsese numai unul și ăsta mânjit din cap până-n picioare de sânge. S-a simțit aidoma unui dictator care-și trimite supușii la moarte sigură pentru un capriciu personal. Evident că acolo nu fusese vorba despre extravaganțe personale, dar spune-i asta inimii. Atunci a fost momentul în care Mihai

a simțit presiunea funcției de conducere – ca o bucată mare de ciment, informă, pe umerii lui, din cauza lipsei de experiență.

Are nevoie de o pistă, de indicii concrete.

Desigur că prima supoziție logică a fost meningoencefalita difuză. Rabia. Problema era că se găseau în fața unei imposibilități științifice. Perioada de timp de la contractarea bolii și apariția simptomelor este, de obicei, de la una la trei luni. Această perioadă variază totuși de la mai puțin de o săptămână la peste un an. Depinde totuși și de distanța pe care o are de parcurs virusul până la sistemul nervos central, dar media este undeva la treizeci sau patruzeci de zile. Ceea ce nu se lega sub niciun fel cu teoria. Trebuia să existe o arhitectură epidemiologică: cazul pilot, infectarea progresivă, evoluția în timp. Ar fi fost necesare luni, chiar ani de zile. Însă aici nu era cazul. Totul a fost spontan, ca o dinamitare organică a întregului regn animal. Dintr-odată primiseră informații despre atacuri provocate de albine, câini, pisici, păsări, bovine, cabaline, porcine, ovine și tot restul de orătănii. Asta s-a întâmplat pentru o scurtă perioadă de timp. Pe urmă rețelele de comunicare au căzut și s-a produs dezastrul. Legăturile dintre autoritățile române s-au dovedit la fel de utile ca un mănunchi de gumilastice uitate în soare. La cel mai mic stimul extern au cedat.

E imperios să găsească o explicație.

Manualele de diagnoză veterinară sunt înșirate peste tot prin cabinet, dar ceea ce-l intrigă cu adevărat – și nu doar pe Mihai, ci pe toți trei – este mobilul deciziilor de

turmă. Cunoștea detalii despre geometria efectului de turmă. Teoria lui W. D. Hamilton susține că fiecare individ încearcă să reducă riscul individual prin intenția de a fi cât mai aproape de centrul turmei. Astfel, efectivul apare ca o unitate în mișcare, dar funcția sa rezultă din comportamentul necoordonat al indivizilor. Totuși, s-a observat agregarea asimetrică a animalelor în condiții de panică la mai multe specii. Modelele teoretice au demonstrat simetrii de rupere similare cu observațiile din studiile empirice. De exemplu, atunci când animalele panicate găsesc două soluții de scăpare egale și echidistante, majoritatea va favoriza una, în timp ce minoritatea o va favoriza pe cealaltă. Dar aici, din cele câteva informații primite, e vorba despre atacuri deliberate, nu de lovituri accidentale în timpul manevrelor de scăpare. Pare mai mult o formă de răzbunare, decât instinct de supraviețuire. Animalele nu încearcă să fugă, ci îi urmăresc pe oameni ca pe niște ținte umblătoare.

Acum, Mihai e aplecat deasupra unei hărți a orașului Focșani, pe care au fost trasate, cu marker roșu, mai multe X-uri. Fiecare reprezintă câte un punct fierbinte: ferme, abatoare și, în mod evident, adăposturile animalelor fără stăpân. Privește încordat la însemnările de pe hartă și întâmpină o rezistență îndrăcită din partea logicii. Ca un inamic nevăzut care te duce câte un pas mai aproape de prăpastie. Nu există niciun cârlig de care să se agațe, care să-l ridice la un nivel de observator și să beneficieze de o imagine de ansamblu, care să aibă drept rezultat o deducție pertinentă.

Subinspectorul Florian Tache scotocește printr-un dulap și vine cu o propunere: o sticlă de coniac Miorița.Vrea să mai îndulcească neputința. Primește acceptul colegilor, cu mai multe scuturături discrete din cap. Caută și niște pahare din plastic, din alea de unică folosință, și toarnă în trei. Pline, până la buza plasticului firav, sunt golite rapid și cu fermitate.

— Nu găsesc nicio logică, spune Mihai, în timp ce lupta cu arsura licorii ce-i irită laringele i se citește pe chip.

E convins că dezastrul s-a produs în urma unui factor imposibil de combătut în primă instanță: ghinionul, în cea mai pură formă a lui. Însă unda de propagare, efectul secundar, o pune pe seama incompetenței. Poliția e dezorganizată, nepregătită pentru lupta cu situații limită. Armata nu face excepție, în niciun caz. Sistemul sanitar, la fel de incapabil, cu resurse umane și materiale insuficiente. Și acum, ei, inspectorii aflați la conducerea DSV-ului, care ar fi trebuit să vină cu răspunsuri și soluții, sunt la un pas să închidă ciclul incompetenței. Asta înseamnă că vina e comună. Din punct de vedere legal, e o portiță perfectă pentru exonerarea individuală: incompetență la nivel național. N-au să înfunde pușcăria niciunul. Însă asta nu îmbunătățește cu nimic situația de moment, care alunecă la vale.

— Cum spuneam, poate să fie o tulpină nouă de rabie, zice Florian Tache.

Subinspectorul își umple din nou paharul, dar nu-l bea. Pune sticla pe un colț al mesei. Lichidul rămas în sticlă bâltâcâie, o mare de caramel captivă, în miniatură.

Inspectorul Gruia îi face un semn din mână. Tache ia sticla și-i toarnă și lui.

Deși puțin probabil, ar putea să fie și asta, o tulpină de rabie diferită. Au luat în calcul ideea. Însă ce fel de mutație trebuia să se producă, ca să determine o schimbare atât de virulentă a elementului patogen? O reacție puternică, explozivă. Incubația să aibă un ciclu scurt, asemănător răcelii comune – de la una până la maximum trei zile. Sau, mult mai rău de atât, o perioadă de câteva ore, care tinde mai curând spre minute. Asta e imposibil! o spun cu toții.

Chiar și admițând o teorie nebună, nu pot să înțeleagă capacitatea de răspândire. Efectul a fost simultan.

Mihai continuă să analizeze harta, dar privirea trece prin foaia de hârtie, dincolo de blatul din pal al biroului. E într-un loc ascuns, numai de el știut. O cămăruță obscură din mintea lui, în care s-a retras de fiecare dată când a simțit că pierde controlul. Când s-a lovit accidental sau când l-a lovit altcineva. Când a trebuit să susțină un examen dificil sau atunci când l-a părăsit una din iubitele din trecutul adolescentin sau din studenție. Când Dana, soția lui, a încetat să mai fie. Tot timpul, când a fost în căutare de soluții, a fugit în camera lui obscură.

— Ce facem? îi spune șeful-adjunct.

Mihai se uită la el și citește în privirea bărbatului un amestec de frică și deznădejde. Puțina lui încredere care mai exista se datora, în mare parte, încă de la începutul dezastrului, ambiției colective. Care ambiție, acum, privindu-i pe cei doi subalterni direcți, e nimic mai mult decât un zid aflat în bătaia tunului.

De afară, prin fanta geamului întredeschis, răzbate o huruială enigmatică. Tustrei pornesc repeziți înspre geam. Rămân cu gurile căscate.

Alin stă un timp cu talpa înțepenită pe pedala frânei. Strada e complet blocată și nu sunt orice fel de mașini, cele care blochează trecerea. Sunt vehicule militare. Bărbatul simte o răceală prin tot corpul. Ca și cum ar exista o conexiune organică supranaturală, Ana, soția lui, e la fel de afectată.

Scenariile încep să se cristalizeze în mintea militarului. Teoretic, el e un dezertor. Nu poate să creadă cât a putut să fie de nătâng. A riscat enorm, fugind, abandonându-și colegii. Însă cine n-ar fi făcut la fel? Toate distrugerile astea, prin tot orașul. Unitatea militară, pusă pe chituci. S-a gândit că peste tot lucrurile stau la fel și că deznodământul e unul prozaic: pierzania. Nu i-a trecut nicio clipă prin minte că una din celelalte unități militare ar fi putut să manageriezе dezastrul, cu un plan mult mai eficient decât o făcuse unitatea lui.

Și iată-l dinaintea faptului împlinit.

Nu trebuie să se panicheze, n-au de unde să știe ei tot substratul. Îi zâmbește Anei. Un zâmbet cald, prefăcut. Cât poate el de calculat. Soția lui nu știe nimic despre fugă și lucrurile trebuie să rămână în felul ăsta. Poate să vadă clar, pe chipul femeii începe să înflorească o privire întrebătoare. Fapt pentru care în mintea lui începe să caute o soluție pentru a evita situația unui răspuns bănuitor.

— Hai să vedem despre ce-i vorba aici, spune Alin.

Fără să mai aștepte, deschide ușa și coboară. Ana are nevoie de mai bine de un minut în care să-și găsească tăria să-și urmeze bărbatul. Și, în cele din urmă, când se decide să coboare, pare ca și cum ieșirea ei din mașină e un soi de repetiție teatrală. Sunt gesturi calculate, feminine, dar cu mișcări ce par incomode, oarecum stângace.

Patru tancuri, parcate de-a curmezișul bulevardului Gării, și mai multe autoturisme. Un Aro 25, două Humveeuri și o furgonetă Iveco vopsită cu un model de camuflaj militar, scorojit pe alocuri. Dintr-un Humvee iese un soldat și-i întâmpină. Îi întinde mâna lui Alin:

— Salut! De la ce unitate?

— 1270. Tu?

— 1240.

— Care-i situația?

— Am primit ordin s-aducem câțiva ofițeri la DSV. Cum stă treaba la 70? Am auzit că-i destul de rău.

— Nasol. E o ruină.

Conversația se oprește brusc, se instalează tăcerea. Militarul aruncă mai multe priviri femeii tăcute, care se vor discrete și indiferente. Alin gândește: nu e militar care să nu vrea să plece mâncând pământul. Să lase toată mititaria baltă. Cu toate astea, n-au încotro. Așa cum nici el nu mai poate să o facă acum. Să găsească un motiv întemeiat pentru a face cale-ntoarsă? Nu prea. Să spună colegului... Ce? Că are un ordin? Care? Ce ordin implică prezența unui civil? E și așa destul de stranie situația, dar mizează pe confuzia generală și pe elementul surpriză.

Alin se gândește că nu ar strica un paravan. O eschivă. Ce bine ar fi să se și priceapă să facă treaba asta.

— Ce-o să facem mai departe?

Întrebare a cărei unică utilitate e aceea de a evidenția existența cuvântului *facem*. De a evidenția falsa lui disponibilitate. Implicare, credință față de haina și datoria militară. Atât de simplu? Oare să se fi făcut înțeles?

— Habar n-am, îi spune soldatul. Cred că va trebui să așteptăm noi ordine.

Conversația le este frântă din nou, de data asta, două fascicule de lumină joacă în lungul bulevardului și adâncesc și mai mult umbrele deja existente. Alin se întoarce și vede că se apropie un autoturism civil. Din el coboară un soldat înalt, solid. Poartă o uniformă cu aspect neîngrijit și-i pare o figură foarte cunoscută.

— Marian Popescu, sanitar în cadrul UM 1270.

Acum totul e limpede. L-a văzut de atât de multe ori. De fiecare dată când a trebuit să ajungă în cabinetul doctorului Botgros, individul era acolo. Alin simte o presiune pe umeri, care i se lasă în stomac și apoi cade cu un zăngănit fictiv în bocanci. Ce-ar putea individul ăsta să cunoască despre el? Despre ce a făcut el? Se simte panicat, ca și cum ar fi căzut accidental în apa mării, dar pe urmă realizează că poartă vesta de salvare. Trage de funia declanșatoare și presupunerile că tipul ăsta nu poate să bănuiască nimic ce l-ar putea pune în pericol încep să-l țină la suprafață, oferindu-i un oarecare sentiment de confort. Trebuie cu tot dinadinsul să se liniștească. Toată grija asta începe să arate a paranoia. Și nu e ca și cum l-ar

ajuta în mod deosebit. Trage aer în piept și se gândește cu fermitate că singura modalitate prin care ar putea să fie prins cu mâța în sac ar fi dacă cei pe care i-a abandonat l-ar da în gât. Avantajul e că i-a lăsat în benzinărie, în plină noapte. În noaptea asta neagră, mustindă de amenințări la tot pasul. Și, într-un fel, se gândește că dacă ar fi crăpat naibii tustrei, ar fi fost o mare ușurare. Nicidecum n-are să se simtă el vinovat că s-a gândit la asta. La câți s-au dus, trei în plus nu schimbă cu nimic situația.

Întinde mâna.

— Alin. Plutonier în cadrul UM 1270.

În ochii bărbatului înalt sclipesc stele de surprindere, dar e o surprindere cu arii pozitive, ca și cum ai fi revăzut un prieten vechi. Alin adaugă, simțind oarecum nevoia să se justifice defensiv. Ca și cum ar anticipa un set de întrebări incomode:

— Ea este soția mea, Ana. După ce ne-a...

Privirea primului soldat pe care l-a întâlnit, cel coborât din Humveeul care face parte din blocajul stradal, devine deconcentrată. Urmărește ceva. Caută cu insistență să vadă dincolo de umerii lui. Instinctiv, Alin se sucește pe călcâie. Sunt forme indistincte care aleargă prin noapte. La început poate să vadă doar atât: sunt trei. Fără alte detalii. Pe urmă are vaga impresie că ar fi – ferească Dumnezeu! – niște figuri cunoscute. Cât de ghinionist să fii? își zice în derâdere. Secundele cad precum pietrele într-un castron din tablă și bănuiala devine treptat certitudine. De ambele părți. Cei trei nu s-ar fi așteptat să-l găsească pe Alin acolo nici într-o mie de ani. El a sperat că ei aveau

să moară. Un schimb de dorințe și păreri la un nivel tacit, către divinitate, care nu e altceva decât un cumul inutil de idealuri ciobite.

Surprinderea din priviri se transformă în platitudine. Nu e nicio urmă de sensibilitate în privirile lor. Cei doi soldați asistă fără să scoată un cuvânt la întâlnirea asta dubioasă. E atât de multă presiune și trupurile sunt atât de încordate, încât, din punctul lor de vedere, de observatori arbitrari, ar fi imposibil ca în spatele măștilor astea de ură crasă să nu existe o poveste. E genul acela de ură îndreptată către viață. Timp pierdut, prieteni care nu mai sunt, iubite sau soții care au plecat.

Citise undeva că în astfel de situații e bine să spui și să faci cât mai puține lucruri. Să nu dai curs discuțiilor, să nu instigi. Altfel, riști să pierzi controlul și lucrurile intră pe un făgaș greșit. Asta era teoria. În practică, Alin simte o presiune enormă, care nu-i apăsa carnea, ci sufletul. Privirile celor trei sunt o dimineață crudă de Februarie. Nu se îndoiește o clipă că la mijloc a fost vorba de o cantitate incomensurabilă de ghinion, ca ei să apară tocmai acum. Ar fi fost atât de multe posibilități să dispară de pe fața pământului. Și totuși, iată-i aici. Tocmai aici! În oricare alt loc ar fi îndrăznit să facă ceva mai mult decât să spere că nu va fi raportat drept dezertor. Cu vârful degetelor, Alin atinge lemnul ros al PM-ului. Abia după un crâmpei de timp realizează că impresia e falsă. A lăsat arma în Humvee. Ceea ce atinge el acum e centura. Un moment sudat în realitate, ca o baliză pe uscat. Dacă ar fi avut arma... Nimic mai mult decât o nenorocire, să fi încercat să scape de ei folosind-o. Mai bine că n-o are.

Situația e o chestiune între bine și rău. Între ei și el. Treaba e ambiguă. Cine poate să decidă cu adevărat ce e bine și ce e rău? El a acționat pentru binele propriu. Nimeni nu face ceva spre răul propriu. Doar cei duși cu pluta.

Alin se simte încolțit, hăituit de privirile celor trei. Ura lor pare să conțină un ingredient secret, care dilată tim-

pul. Sau, mai rău de atât, care oprește timpul. Dacă cineva s-ar sinchisi acum să pornească un casetofon în surdină, Alin s-ar simți exact ca într-un film din ăla de categoria B. Un cadru în mișcare, care focalizează actorii, menit să creeze tensiune. Și, la naiba, că tensiune chiar e. Cu vârf și-ndesat.

Ce o să se întâmple? Ce pedeapsă primesc dezertorii la noi în țară? E pe bune treaba aia că pe timp de război totul se pedepsește cu moartea? Dar ăsta nu e un război. Chiar îl vor raporta? Ce o să se aleagă de Ana, rătăcind de una singură prin oraș, căutând adăpost? Ei nu se gândesc la repercusiunile unei astfel de decizii? Dacă pe ei nu-i interesează, ce va trebui să facă el? Cum să treacă peste asta?

Își dorește ca întâlnirea lor să se fi petrecut în alt loc. Gândul îi tot fuge la nenorocitul ăla de pistol mitralieră. Dar chiar ai ajuns să fii așa? se macină în sine. Atmosfera e încărcată, plină de o necesitate impetuoasă de a depăși cumva momentul. Urăște faptul că a hotărât să conducă pe Bulevardul Gării. Totodată, n-a avut altă alternativă. Toate animalele alea, strânse grămadă, ca o hoardă de ucigași atipici. Au fost în stare să oprească un tanc. Humveeul s-ar fi dovedit un soi de desert. Și apoi, blocajul ăsta nenorocit. De ce a trebuit să ajungă el tocmai aici? Să ajungă în situația asta, care să-l facă să se simtă de doi bani. Ce căutau gradații ăștia în clădirea DSV-ului? Soluții, indubitabil, dar au să descopere ei ceva cu adevărat folositor? Totul pare o debandadă generală și, pe lângă toată dezordinea asta socială, posibilitatea unei soluții e aproape de zero. O luptă inutilă cu morile de vânt.

Ostilitatea ajunge la cote maxime, le împunge sufletele ca niște suliți. Alin se gândește că e o chestiune de timp până când unul dintre ei are să cedeze. Împins de furia oarbă a răzbunării, va rosti cuvintele veninoase: omul acesta este un dezertor. Și aerul dimprejur se va umple de un miros care repugnă. Se vor uita la el ca la un șobolan. Șobolanii au suflet? Poate că au. Și, la fel de bine, șobolanii mai au ceva: un instinct de supraviețuire dat dracului de dezvoltat. O să mizeze pe elementul surpriză, la fel cum a făcut și-atunci când a fugit, și spune:

— Pe mine vă rog să mă scuzați. Am o treabă urgentă de rezolvat.

Și cu asta, basta!

Toți cinci se uită cu stupoare cum își apucă soția de un braț, care e la fel de uluită. Merge mai mult târâtă decât de bună voie. Se urcă în mașină. De fapt, o urcă mai întâi pe ea, pe urmă se urcă și el. Pornește motorul și după o jumătate de viraj lent, oprește în dreptul soldatului de la UM 1240.

— Nu știu dacă are vreun sens ascuns treaba asta, dar sunt o mulțime de animale adunate în fața clădirii fostului Romtelecom. Exagerat de multe. Ar fi bine să spuneți cuiva detaliul ăsta. Poate să însemne ceva.

Zâmbind, le face un semn din mână ăstora trei, care, poate să jure, se pregăteau să-l toarne dintr-o clipă în alta. Da, e un dezertor, dar atâta timp cât șmecheria asta îl ține în viață, poate să treacă multe cu vederea. Și oricum, din obedientă tâmpă, a câștigat cineva vreodată ceva? Cu siguranță, nu se-așteaptă să i se intoneze imnuri ce preaslă-

vesc dăruirea. Statuile și alte prostii de genul ăsta sunt numai scornirile minților avare după decorații și medalii. Indivizi care văd în slujbă o epifanie, un altar al preamăritului zeu al recunoașterii supreme. Pentru el, lucrurile stau destul de simplu: el vrea să nu moară. O motivație de bun simț. Lumească, cum s-ar spune. Atât de simplu.

Să vezi o mulțime de tancuri și tot felul de alte mașini militare bulucindu-se în fața scărilor DSV-ului, nu-i tocmai o priveliște obișnuită. Ideea e că nici atacurile animalelor nu-s chiar flori de tei în luna lui iunie. Fapt pentru care doctorul Mihai Dumitrescu e numai pe jumătate surprins. Cumva, în sinea lui, se aștepta ca armata să vină, să-i caute și să le ceară răspunsuri. Doar că ideea rămăsese undeva, într-un colț al minții lui dezorientate, gândindu-se că încă n-a sosit momentul. Niciodată nu-i momentul potrivit pentru un eveniment care nu-ți place, pe care nu știi cum să-l gestionezi. Și totuși, întotdeauna vine, mai devreme sau mai târziu. Stai așa! Cum era? De ce ți-e frică, nu scapi niciodată. Necazul e că în momentul de față asta-i cea mai mică frică pe care o are. Mai sunt ele altele, mult mai grele, bulucite dinaintea ușii biroului rațiunii. Destul de multe, nici nu-ndrăznește să mai detalieze.

E numai o ciocănitură formală în ușă și cohorta de militari dă buzna în birou. Oamenii ăștia nu sunt obișnuiți să aștepte un răspuns?

Unul dintre soldați – cel mai în vârstă, imaginea tipică a liderului absolut – îi analizează pe inspectori cu o privire specifică tipului care a văzut multe la viața lui. Nu are nevoie decât de două-trei secunde ca să priceapă cu cine trebuie să discute. Se întoarce către Mihai Dumitrescu.

— Nu intenționez să mă pierd în detalii inutile. Care-i situația, domnule doctor? Cu ce ne confruntăm?

Ce bine ar fi fost să știe, se gândește proaspătul șef. Îi face un semn lui Florin. Sub-inspectorul se ridică în picioare.

— Luați un loc, vă rog, domnule...

Ce grad poate să aibă omul ăsta? meditează Mihai.

Se uită instinctiv după embleme și alte însemne militărești, apoi realizează că o face în mod absolut inutil. Cunoștințele lui despre ierarhia militară sunt egale cu zero. De fapt, știe el câteva grade. Știe că generalul e un soi de director executiv. *Capo di tutti capi.* Și mai știe el că sunt colonei, maiori, plutonieri, căpitani, dar habar n-are în ce ordine vin gradele astea.

— General de brigadă Anton Bărbulescu.

Asta chiar e o surpriză, gândește Mihai, în timp ce întinde mâna, la rândul lui.

— Mihai Dumitrescu, director interimar DSV.

— Așadar, domnule director interimar, cu ce amenințare ne confruntăm?

Vorbele repezite și directe ale generalului aproape că par un asediu. Nu-i oferă lui Mihai niciun răgaz de gândire. Habar n-avem, e adevărul suprem. Însă adevărul poate fi livrat sub forme diferite. Ca de exemplu, în doze mici, mascat sub forma unui pseudo-vaccin: toleranța la minciună.

— Domnule general, ne-ați prins în plină dezbatere.

Privirea doctorului pleacă înspre colțul mesei, acolo unde, în mod normal, ar trebui să fie filonul situațiilor

scăpate de sub control: sticla de băutură. Dar nu mai e. Mihai răsuflă ușurat. Probabil că s-a îngrijit unul din ei, Florian sau Gruia, s-o facă nevăzută. Apoi continuă să livreze adevăr în doze mici – poate să fie arestat pentru faptul că nu știe? Chiar așa, unde-i Poliția în toată treaba asta? E subordonată armatei, ca în filmele pe care le-a văzut la televizor?

Îi expune generalului teoria turbării, dar și nedumeririle lor din punct de vedere teoretic. În tot timpul cât vorbește, militarul îl privește intens, cu sprâncenele încordate, ca două virgule absurde deasupra rădăcinii nasului. Lui Mihai îi miroase a dezavuare.

— Deci, animalele sunt turbate?

Exact cum nu se aștepta mai rău. De ce toți vor răspunsuri precise în timpul unor situații incerte? Ca și cum ei ar fi vreun fel de magicieni. Un joc de prestidigitație și, *voilá!*, iepurașul e tras de urechi afară din joben. Ce bine ar fi fost ca totul să fie atât de simplu. Ca mulți alții, militarii ăștia vor fi nevoiți să învețe – chiar pe pielea lor – că știința, deși pare, nu e un domeniu exact. E o bombă cu ceas. Oamenii de știință sunt geniști.

— V-am spus, e puțin mai complicat.

— Putem să vedem și noi că este complicat, îi spune generalul.

Pauzele lungi din timpul conversației celor doi, îi fac pe ceilalți aflați în birou să se foiască de colo-colo, cu gesturi care trădează incomoditatea. Din varii motive, dar evidente. Principalul fiind eterna teamă de necunoscut a omului.

— Nu putem să fim siguri, pentru că ne aflăm în fața unei imposibilități: lipsa informațiilor concrete. Pentru a veni cu o concluzie corectă, avem nevoie de detalii care să lămurească anumite aspecte.

— Ca de exemplu?

Mihai stă o clipă pe gânduri. Se pregătește să calce pe un teren minat. Prin ceea ce urmează să spună, pentru cei care se pricep să miroasă subtilul, e ca și cum ar admite în gura mare că nu are nici cea mai vagă idee care este motivul pentru care animalele au un comportament anormal. Generalul pare tipul care se pricepe la treaba asta de minune.

— Nu știm dacă virusul poate infecta oamenii. Din informațiile noastre – care, de fapt, sunt egale cu zero barat, pentru că tot ce-au ajuns la urechile lor n-au fost altceva decât zvonuri – nu există răniți, ca să ne putem da seama dacă pot fi infectați. Toți cei atacați au fost vânați până la moarte. Ceea ce ne face să credem că ar putea să fie o tulpină modificată a rabiei sau un organism patogen nou.

— Există un tratament?

— Pentru oameni sau pentru animale?

Surprinderea e numai o scânteie în ochii generalului, care se estompează suficient de repede cât să nu lase locul unei pierderi majore de echilibru.

— Pentru ambele cazuri, spune militarul.

— În cazul în care totuși un om este infectat, există protocolul Milwaukee. Ca să evite alte întrebări, continuă să sumarizeze: un set de tratamente cu medicamente antivirale. O procedură ceva mai complicată.

Pe care, oricum, Mihai nu are de gând să o explice. Pentru simplul fapt că oricum nu există resursele necesare ca tratamentul să fie pus în practică, toată povestea cu explicatul s-ar dovedi o pierdere inutilă de timp.

— Dar pentru animale?

— Nu există tratament post infecție. Virusul atacă sistemul nervos central. Asta duce la deteriorarea țesutului cerebral și colapsarea funcției cognitive. Instinctul de autoconservare este anulat. Aflat în incapacitatea de a se mai susține, organismul va funcționa până la epuizare.

Generalul se ridică de pe scaun. Cu un gest simplu dar precis din mână, cere escortei care-l însoțește să părăsească biroul. Soldații pleacă în liniște. În urma ieșirii lor, ușa rămâne întredeschisă. Anton Bărbulescu îl privește fix pe Mihai. Acesta din urmă știe ce i se cere. Cuvintele ar fi de prisos.

— Florian, Gruia! Lăsați-mă un minut cu domnul general.

Oarecum surprinși, trădați enorm de lipsa deprinderilor cazone, se ridică leneș de pe scaune și ies. Ușa e închisă de sub-inspectorul Florian.

Generalul se așează din nou pe scaun. De data asta există un sentiment de ușurare trupească. Cumva, militarul pare mai relaxat. Mihai pricepe că discuția care va urma va fi una bazată pe principii camaraderești. Genul *acela* de conversație. Urmează să i se spună verde în față, iar el respectă și apreciază faptul că generalul nu a dorit să facă asta în fața tuturor. Să-i submineze autoritatea. Chiar înainte ca militarul să-i spună ceva, șeful DSV își

pleacă fruntea. I se lasă și umerii de la greutatea neputinței.

— Nu aveți nici cea mai vagă idee cu ce vă luptați, așa-i?

Mihai își mișcă încet capul dintr-o parte în alta.

— Nu, n-avem. Și nu e neapărat vorba despre incompetență. Am trimis zece oameni să investigheze problema pe teren – la naiba, a trimis numai patru, e doar o minciună inofensivă menită să mai salveze ceva din orgoliul lui de lider; de unde ar putea generalul să afle ce și cum? Dar nu s-a întors niciunul. Tot ce avem până acum sunt numai zvonuri. Cu zvonuri nu poți să formulezi concluzii științifice, domnule general.

— Nu sunt aici ca să te condamn sau să te judec, doctore. Vreau soluții practice, dacă pricepi ce vreau să-ți spun.

La naiba, că nu înțelege deloc unde vrea militarul să ajungă. Soluții practice, cum ar fi, de exemplu? Mihai ridică din umeri, exprimându-și în mod convingător nepriceperea. Anton continuă:

— Trebuie să intervenim. Să facem ceva. Trebuie să eliminăm amenințarea și nu putem să facem asta cu tunurile. Riscăm să distrugem întreg orașul. Zeci de mii de alte nume au să sporească listele morților dacă acționăm în felul ăsta.

Ceea ce înseamnă că i se cer soluții urgente, dar și că e pus într-o imposibilitate fără margini. Chiar în calitatea de nou director al DSV, tot ceea ce are e informația. Rotițele încep să se miște. Acum înțelege ce i se solicită: o soluție. La propriu. O combinație de substanțe chimice

otrăvitoare pe care ei să o folosească pentru ca să poată fi eliminată amenințarea. Dar cum ar fi putut el să fie de acord cu așa ceva?

Reacția generalului e una normală. Instinctul de supraviețuire vibrează în orice ființă. Însă efectele unei astfel de decizii sunt nimic altceva decât o condamnare la moarte domoală. Nu la fel de spectaculoasă, așa cum e episodul de nebunie animală, dar la fel de sigură. Numai gândul la o lume fără regnul animal pare cutremurător. Improbabil. De fapt, imposibil. Și când se gândește la asta, nu trece nici măcar pentru o secundă în sumar latura sentimentală. Nicidecum. Mihai analizează intenția mai întâi ca medic veterinar și pe urmă privește totul ca un om cu ceva mai multă materie cenușie decât media. Un gaz otrăvitor poate fi ușor scăpat de sub control. Mai ales că ar fi necesară o cantitate considerabilă de substanță volatilă. Ar trebui numai o pală de vânt rebel și dezastrul s-ar amplifica la un nivel apocaliptic. S-ar produce un dezechilibru funcțional irecuperabil.

O lume fără animale?

Fără gândul că ar putea fi considerat un lunatic visător, îi expune generalului întreaga lui teorie despre efectele unei tentative nesăbuite. Evident, sumarizată. Timpul le suflă în ceafă, ca un criminal în serie. Vorbele au greutatea plumbului. Are încredere în instinctele militarului și așteptările nu-i sunt înșelate. Bărbatul pornește încet spre ușă.

— Presupun că ai dreptate, doctore. Nu putem să folosim gaz otrăvitor. Cu toate astea, nu putem nici să stăm cu mâinile în sân. Sunt atâtea vieți în joc. Clepsidra a fost întoarsă.

Mihai începe să conștietizeze cu adevărat implicațiile dezastrului. Sunt în prima fază. Într-un fel, partea cea mai ușoară. Mânați de adrenalina care încă li se scurge prin vene, oamenii caută soluții sau ascunzători de moment. Însă pericolul nu e nicidecum pe o pantă abruptă, descendentă. Are să se întindă și să agațe speranțele lumii ca o caracatiță uriașă. La început a fost spaima, care i-a pus pe toți pe fugă. I-a determinat să fugă care încotro a putut. Pe urmă vor veni repercusiunile bolii misterioase. Ca un lanț domino. De departe, cea mai îngrijorătoare problemă o să fie lipsa hranei, provocată de dezechilibrul organizatoric al statului român. După ce hrana la conserve se va termina, alimentele de proveniență animală nu mai pot fi consumate, din moment ce sunt infestate. La fel, apa îmbuteliată, o vreme, va fi unica sursă sigură de apă potabilă. Râurile, lacurile. Cadavrele vor pluti prin ele ca muștele într-un bol cu ciorbă abandonat într-o bucătărioară de vară. Multe animale își vor găsi sfârșitul în apele tulburi. Leșurile vor pluti, apoi se vor descompune. Noi și noi focare de infecție.

Planul diabolic al destinului i se cristalizează doctorului în minte, cu precizia arhitecturală a unui fractal.

— Domnule general, cred totuși că aș putea să vă fiu de ajutor, îi spune Mihai.

Anton se oprește chiar înainte să apuce mânerul ușii. Rămâne cu degetele suspendate în aer, ca și cum marele arhitect al lumii ar fi apăsat butonul de pauză.

— Dar pentru asta, continuă Mihai, ar trebui să capturați un animal.

Alin conduce cu o viteză calculată, ocolind mașinile abandonate la întâmplare. Prima reacție a Anei, atunci când el a decis să plece din fața DSV-ului, lăsând adunătura de militari în spate, urmărindu-i cum dispar în noapte cu priviri tâmpe întipărite pe mutră, a fost să-l întrebe: de ce ai făcut asta? Femeia era ferm convinsă că aveau să fie cu mult mai în siguranță alături de armată, decât hoinărind pe la periferia orașului.

Însă el nu merge, pur și simplu, fără un scop anume. Caută un loc sigur unde să se adăpostească. În centrul orașului, dacă ar fi rămas, nu erau în siguranță. Se vor fi strâns tot mai mulți oameni speriați, disperați. Greul cel mare abia acum avea să urmeze. Nu mai există niciun loc cu adevărat sigur, dar poate să caute unul mai sigur decât altele. Să încerce să supraviețuiască o vreme în noua lor ascunzătoare, până ce lucrurile au să se mai limpezească. Oricum, nu crede că se va termina prea curând toată nebunia asta. Speră, totuși, că ceva se va întâmpla. În cel mai rău caz, cei mai puternici se vor adapta. Și asta e tot un fel de schimbare. Cel puțin, asta a fost varianta pe care a livrat-o femeii. Nu e complet adevărată, însă nici complet falsă. E, cum s-ar spune, *comsi comsa*.

Evident că principalul motiv pentru care a plecat a fost faptul că dezertase și nu găsise tăria să recunoască asta în fața soției. Ce ar fi crezut despre el? L-ar fi considerat

un laș? Sau poate că s-ar fi gândit că ar fi fost dispus să o lase oricând baltă și pe ea? Desigur că toate erau supoziții absurde. N-ar fi lăsat-o niciodată pe Ana. Ea a fost mobilul deciziei lui de a fugi. Dar e mai bine să nu-i spună ei toate astea. E mai bine să fie preventiv, să nu rișteze. E mai bine ca ea să nu știe chiar totul.

La un alt nivel, unul personal, nu are remușcări. Până acum a lucrat pentru că avea nevoie de un loc de muncă, de o bucată de pâine. Acum, fiindcă siguranța se clatină, a dezertat pentru că principiul obedienței fără tăgadă i s-a părut dintotdeauna o tâmpenie. Mai ales în armata română, care nu promitea niciun fel de siguranță a zilei de mâine în cazul unui dezastru. Era sătul până peste cap de momentele în care civilii stătuseră cu mâinile în sân și așteptaseră ca armata să facă minuni. Incendii, inundații, înzăpeziri. Tot timpul să vină alții să-l scape. Asta e cultura românului. Ei bine, de data asta nu are de gând să mai scape pe nimeni. Nu are să-și mai rișteze viața pentru o adunătură de necunoscuți. Instinctul îi spune că lucrurile sunt pe un drum dezastruos și că dacă nu face ceva, atât cât încă mai are timp, o să urmeze zile de-a dreptul amare.

Fapt pentru care este determinat să găsească o ascunzătoare bună și să adune cât mai multe provizii. Periferia orașului e un loc numai bun pentru asta. Prea puțini vor fi cei care vor umbla pe la marginile orașului, sperând că vor găsi ceva de mâncare sau apă. Adevăratele ținte vor fi, în cele din urmă, magazinele mari. Vor trebui să stea cât mai departe de ele. Însă nu în momentul de față. Acum

e nevoit să-și sporească proviziile. Au câteva în mașină, dar nu sunt suficiente.

Oprește. Parcarea hipermarketului Carrefour e pe jumătate plină. Mai sunt și alții care urmăresc o strategie similară? Tot ce-i probabil.

— Ce facem acum? vrea Ana să știe.

— Mergem să ne facem provizii. Cât mai multe provizii.

Humveeul coboară pe de-a dreptul în lungul pantei învelită de un covoraș moale de iarbă proaspăt tunsă. Peluza încă arată bine. Întregul complex comercial se prezintă într-o manieră rezonabilă. Alin se întreabă cum va fi locul peste o lună. Iarba, crescută dezorganizat. Ici-colo, lujeri fragezi de bălării, mijiți prin spațiile dintre dalele pavajului. Dar peste un an de haos absolut? Mașini amorțite, fiare sub straturi consistente de praf. Buruieni crescute până la brâul unui om. Natura recâștigând încetul cu încetul terenul pierdut. Ce se va alege de ei după un an de agonie? Ce se va fi ales de lume? Chiar așa, își spune, o fi căzut păcatul peste tot prin lume? Probabil că da. Altfel, celelalte națiuni ar fi intervenit. S-ar fi implicat, nu neapărat din compasiune față de suferința lor, ci din rațiuni diplomatice. Există tot soiul de tratate internaționale care obligă la acțiuni de salvare între statele membre. Din moment ce nu a intervenit nimeni, e clar că problema este generală.

Însă, pentru moment, el e unicul ce poate orchestra planul de salvare al familiei. Nimeni altcineva nu are timp să se gândească la aproapele său. Cel puțin nu în sensul în care limita trece de rudele de gradul unu. Restul, sunt existențe ostile. Poate chiar pericol iminent.

Intrarea nordică a complexului i se pare a fi în regulă, în sensul că dincolo de ușile de sticlă nu e nici măcar o mișcare vizibilă. Chiar nu e nimeni? Detaliul îl miră. Se aștepta să mai fie și alții. Face un pas mai aproape de uși. Sticlele culisează. Încă mai funcționează. Acumulatori auxiliari. Asta e bine, gândește el. Întoarce Humveeul și-l aduce încet, foarte încet, cu spatele în apropierea ușii. Ar putea să treacă pur și simplu cu mașina prin ușile din sticlă, prin toată structura metalică. Autovehiculul e robust, făcut să reziste la o doză serioasă de avarii, dar Alin nu vrea să facă zgomot. Nu în mod inutil. Zarva ar putea să atragă musafiri nepoftiți. Nu-și dorește asta nici în ruptul capului. A văzut ce poate să facă o adunătură de vaci nebune unui tanc. Și mai sunt și oamenii, la fel de sălbatici, în situații extreme.

Ca și cum neliniștea femeii ar emana un parfum discret, Alin se întoarce înspre ea:

— O să fie bine. O să ne descurcăm. Ai să vezi. Am arma – bate ușor cu palma peste patul de lemn al puștii. Avem mașina. O să găsim o soluție.

Femeia înclină din cap, deși e numai parțial convinsă de soțul ei. Dar ce poate să facă? Are încredere în judecata lui. Întotdeauna a avut. E un suflet bun. Ea, mai mult ca oricare, poate să știe asta. E un om săritor, care nu te-ar lăsa niciodată la nevoie. Și-ar lăsa viața în mâinile lui fără să stea o clipă pe gânduri.

E încordat. Înțelege asta. Cine n-ar fi? Ea una abia dacă mai poate să-și stăpânească frica. Inima îi bate ca un toboșar nebun, acum că au trecut dincolo de ușile hiper-

marketului, înaintând cu pași repezi prin holul uriaș. Îi e frică de animale. A ajuns să-i fie teamă și de oameni. Speră să nu fie nimeni.

— O să avem nevoie de câte un căruț, îi spune Alin. O să ne ușureze munca.

Apucă fiecare câte unul. Înainte să depășească linia caselor, se privesc reciproc. Fac o echipă bună, niciunul nu se îndoiește de asta. Pornesc către rafturile doldora de ambalaje colorate, roțile cărucioarelor troncănind înfundat. Alin își amintește că a citit undeva că exista în lume o companie care studia strategii de marketing absurde. Pardoseala trebuia să fie placată cu plăci de dimensiuni reduse. Rosturile să fie de o anumită profunzime, formând canale minuscule, care să facă roțile cărucioarelor să troncăne. Ideea din spate? Clienții vor fi nevoiți să meargă mult mai încet, pentru a evita zgomotul, rezultând astfel un interval mult mai mare de expunere a produselor. Privind mai mult înspre ambalajele colorate, există șanse considerabil mai ridicate ca profiturile să crească. Alin își imaginase atunci un astfel de loc de muncă. Unul unde angajații nu fac altceva decât să plimbe toată ziua cărucioare de colo-colo, printre rafturile unui laborator de cercetare construit sub forma unui hipermarket.

În timp ce colectează și așează cu tact alimente și conserve în cărucior, fiecare pe câte o parte a culoarului care desparte rafturile, Alin se gândește că timpul este prielnic. Dar va veni iarna și se va răci. Cumva, deși în mod totalmente inexplicabil, detaliul i-a scăpat. Da, iarna este o piesă importantă din puzzelul supraviețuirii. Asta în-

seamnă că va trebui să se îndepărteze mai mult de oraș. Mult mai mult decât estimase inițial. Va trebui să se gândească la un loc, undeva, lângă un petec de pădure, unde lemnele pentru foc să nu fie o problemă.

Adună nuci și alune vidate, pentru că vor rezista mult mai mult decât alte alimente, și se gândește la un loc potrivit pentru refugiu. Ia o conservă de ciuperci și contemplă la mottoul fabricantului: *Ciuperci din dumbrava minunată!* Zâmbește. Pune cutia înapoi pe raft, la locul ei, ca și cum ar mai conta în vreun fel ordinea și disciplina. Dumbrăvița. Acolo vor merge. O fâșie de pădure la nici treizeci de kilometri de oraș. Funcționează acolo un local, chiar și o benzinărie. Mulți oameni, cu iarna bătându-le ostentativ în uși, vor da buzna înspre zonele de munte. Vidra, Soveja și tot mai sus. Zone cu păduri dese. Pentru un timp, crede că la Dumbrăvița vor fi în siguranță. Deși nici acolo nu poate să fie pe deplin sigur de asta. Sunt câteva sate prin apropiere și oamenii probabil că se vor aventura până acolo după lemne. Vor trebui să riște. Să aleagă primejdia cea mai mică dintre multe alte primejdii mai mari. Ar putea să se refugieze în benzinărie, într-o magazie sau ceva de genul ăsta. Să improvizeze acolo un dormitor. Vor avea nevoie și de o sobă portabilă. La finalul *cumpărăturilor* vor face un ocol. Dedemanul e la o aruncătură de băț de Carrefour.

Ana scapă o conservă. Cutia alunecă în lungul pardoselii cu un zăngănit metalic, care pentru Alin e dureros de puternic. Nu pentru urechi, ci pentru suflet. Respirațiile amândurora se reduc până aproape de inexistență.

El se uită la ea. Au fețele ca niște tablouri căzute de pe perete. Dintr-o clipă în alta se așteaptă să se întâmple o nenorocire. Dar nu se întâmplă nimic. Conserva se lovește de baza unui raft și rămâne locului, nemișcată. Liniștea oarbă sigilează din nou încăperea. Nimic. Nici măcar un alt sunet. Puțin neîncrezători, își reiau *cumpărăturile*. După alte câteva minute de adunat alimente cărucioarele sunt aproape pline. N-ar mai fi mult de umblat prin magazin, se gândește Alin. Mai multă apă. Da, asta ar fi o idee bună. Caută stivele cu baxuri înfoliate. În timp ce le rânduiește în cărucior, se gândește că nu ar fi o idee rea să se întoarcă și să care de mai multe ori. Poate, cu puțin noroc, la benzinăria de la Dumbrăvița va găsi suficient carburant pentru mai multe manevre de genul ăsta.

Alin îi face un semn Anei: Hai!

Roțile cărucioarelor încep să zăngăne, dar nu foarte sonor. Fiind încărcate până la refuz, îmbinările roților sunt în tensiune și nu există niciun fel de joc metalic. Femeia face eforturi mari să mențină căruciorul pe o traiectorie rectilinie. Ieșirea e la cincizeci de metri de ei. Alin își amintește, ca printr-o minune. Ar fi fost un sacrilegiu să uite. Și-a propus să ia țigări și sticle cu băutură. Nu neapărat pentru consum propriu, ci din cauza unor presupuneri, care nu sunt doar păreri aiurite și întâmplătoare, ci deducții bazate pe fapte concrete. În trecut, pe durata războaielor, alimentele și apa, dar mai ales tutunul și alcoolul, au devenit monede de schimb. Nu e exclus să se întâmple asta din nou. Unde mai pui, băuturile spirtoase pot fi folosite ca dezinfectant. Nu poți să știi niciodată când se va ivi

ocazia. Și ocazii au să tot fie. Destinul nu promite lapte și miere.

Imersiunea într-un viitor incert, dar în care el se zbate să supraviețuiască bazându-se exclusiv pe puterea lui de a se concentra pe concret, îl face să rămână un timp în loc. Ana se oprește și ea și analizează nedumerită chipul ca de drogat al soțului ei.

— Ce faci? La ce te gândești?

Alin tresare, în clipa în care palma moale a femeii îi atinge umărul.

— Așteaptă-mă aici. Am uitat să iau ceva. Vrea să plece din loc, dar se întoarce înspre Ana în ultima clipă: sau mai bine mergi la mașină și încarcă ce poți tu din astea. Vin în două minute.

— Ce-ai uitat?

— Numai două minute și vin. O să vezi.

Ana se apucă să tragă de căruț, se mai întoarce când și când, se uită întrebătoare după soțul ei, care, după ce a alergat până în dreptul caselor de marcat și și-a umplut buzunarele cu pachete de țigări – de când s-a apucat de fumat? – dispare printre rafturi. Împinge de zor la căruț, tot luptându-se cu direcția inconsecventă a roților, până ajunge în fața ușilor. Sticla culisează și lumea de dincolo de uși se cutremură sub imperiul mai multor umbre unduitoare, care s-au oprit din ceea ce fac. Chiar așa, se întreabă, ce sunt și ce fac? Apoi imaginea se limpezește – o haită de câini care adulmecă împrejurimile.

Ies din birou, directorul interimar al DSV-ului și generalul de brigadă, și sunt întâmpinați de mai mulți soldați care converg în jurul unui alt soldat.

— Domnule general, spune una din gărzile conducătorului militar. Avem informația că mai multe animale s-au strâns în zona fostului Romtelecom.

Generalul ridică dintr-o sprânceană, remarcând prezența unei tinere civile în mulțime.

— Din ce sursă?

Soldatul face o pauză scurtă, ca și cum ar fi nesigur de ceea ce urmează să spună.

— De la un... Ăăă... De la un dezertor, domnule general.

Luat prin surprindere, generalul rămâne pe gânduri. Ce ar trebui să facă? Ce ar trebui să spună? În mod cert, într-o astfel de situație delicată, litera legii trebuie ridicată pe postamente de aur. Dar oare toate deciziile pot fi tăiate la unghi drept, aproape de perfecțiune? Mobilizarea resurselor pentru prinderea unui dezertor n-ar fi, de fapt, o diluare inutilă a și așa destul de puținelor forțe existente? Mai mult ca sigur. Fiecare ordin, fiecare decizie sunt greutăți fine pe talgere. Prea mult zel într-o singură direcție și echilibrul se destramă.

— Întocmește o listă cu dezertori, caporal. Va fi responsabilitatea ta să ții evidența. Sunt sigur că vor mai fi și alții. Ne vom ocupa de ei mai târziu. Deocamdată avem

treburi mult mai importante. Trebuie să luptăm pentru vieți care contează cu adevărat.

— Da, domnule general. Am să întocmesc imediat o listă.

Caporalul se întoarce către un alt soldat din mulțime, cel care i-a adus la cunoștință faptul.

— Cum se numește dezertorul?

Notează cu conștiinciozitate informația primită. Generalul se adresează în mod oficial, tuturor:

— Trebuie să ne mobilizăm. Avem nevoie de indicii care să ne ajute să luptăm împotriva dezastrului, iar echipa domnului director este cea care ni le poate oferi. Pentru asta este necesar un cobai, pe care noi o să i-l punem la dispoziție. Trebuie să capturăm un animal. Viu și nevătămat.

Generalul trece în revistă efectivul prezent și întâlnește privirea fetei civil, care îl răscolește. Are, la rândul lui, o fiică acasă, cam de aceeași vârstă. Și o soție. Evident că sunt în siguranță. S-a ocupat personal de asta. A numit personal un soldat care să le păzească fără întrerupere în casa lor de vacanță. A cerut în mod insistent și repetat ca tânărul militar să-și aducă și el soția la cabană. N-a fost doar o chestiune de bun simț din partea generalului. Detaliul a sporit inimaginabil gradul de devotament al soldatului, din motive evidente. Cu toate cele puse la punct, despărțirea de familie tot pare o prăpastie fără fund.

Deciziile sunt capricioase. În vreme ce ei sunt în prima linie, cu populație cu tot, unde sunt politicienii? Demagogii cu suflete cât niște basculante. Se vor fi ascuns în

dulapuri sau pivnițe, cu trâmbițele lor cu glasuri reci, ca de cioară, strânse cu putere la piept? Ar vrea să vadă vreo doi, să se uite în ochii lor. Deloc limpezi, deloc sinceri. Unde sunt eroii politici? Cei ce-și sfâșiau cu sete cămășile scumpe în încâlceala de legi perfide, elogiind interesele sociale?

Sunt. Cu siguranță, pe undeva, există și ei. În confortul unor vile ca niște castele. În camere obscure, tânjind după lumina soarelui. Dar oare de cât timp vor avea nevoie servitorii ca să-și limpezească mințile? O săptămână? O lună? Bâltind în promisiuni deșarte de realizări post apocaliptice din partea stăpânilor, continuu să fie supuși, ca niște animale de companie. Puterea promisiunii deșarte, a unui loc sigur la frâiele țării. Gândul că după supunere oarbă vine răsplata.

Oare s-au stabilit întâlniri de nivel politic pentru compararea observațiilor teoretice? Cum se desfășoară lucrurile la București? Înainte de căderea liniilor telefonice comandamentul central a cerut generalilor din țară să mențină ordinea și disciplina până la noi directive. Care de ore și ore la rând n-au mai venit. Situația a început să fie identică cu o oală sub presiune. Populația s-a panicat, oamenii încep să-și abandoneze îndatoririle, să dezerteze. Lucrurile au luat-o razna și el a trebuit să facă ceva. E sigur că peste tot în țară tabloul a fost identic. Toți așteaptă răspunsuri, care, în opinia lui, n-or să vină ele prea curând.

Generalul se gândește la toate comoditățile de care oamenii sunt lipsiți. La ce ar fi dispuși să facă pentru a le recăpăta sau a le păstra. Majoritatea va fi pregătită să mintă,

mulți vor acționa în moduri parșive. Și va mai fi un număr restrâns, fără scrupule, pregătit să ucidă chiar și pentru o sticlă de apă. Întrebarea primordială: când se va declanșa nevoia supremă de a supraviețui, care va îngenunchia umanitatea? Dacă lucrurile nu se vor îndrepta, nu peste mult timp se va produce declicul.

Generalul mai stă o clipă pe gânduri, după care spune:

— Faceți două patrule și porniți în căutarea unui animal.

Mihai îi face un semn generalului:

— Domnule general, cred că oamenii dumneavoastră vor avea nevoie de astea.

Îl duce către ușa unei magazii. Deschide și-i arată. Înăuntru, mai multe cuști metalice și lațuri. Nu sunt în cea mai bună formă, dar par utilizabile.

— Nu sunt materiale de primă mână, explică doctorul. Au fost declarate neconforme și confiscate de la firmele de specialitate. Urmează să fie casate, dar până una-alta, sunt sigur că le vor fi utile.

— E perfect, doctore.

Mai mulți soldați vin și examinează cușcile și lațurile. Aleg unele mai zdravene și le încarcă repede în două Humveeuri.

După alte treizeci de minute de pregătiri, cele două patrule pornesc la drum. Planul e simplu. O patrulă merge către clădirea fostului Romtelecom, cealaltă va porni pe o rută separată, în lungul bulevardului Independenței, cu razii sporadice pe străzile adiacente. Imediat ce capturează un animal, se întorc la DSV, care după toate aparențele, în opinia generalului, va deveni un soi de bază

temporară. Pe durata cercetărilor, personalul civil va avea nevoie de pază. În plus, clădirea are potențial strategic. Gara e la numai câteva sute de metri. La fel, centrul orașului. Și e și destul de încăpătoare. Patru nivele, numai săli și birouri spațioase care pot căpăta cu ușurință alte destinații. Magazii, dormitoare provizorii, camere de consfătuiri strategice sau camere pentru disecții.

Dan stă în dreapta șoferului. Humveeul merge către clădirea Romtelecomului. În spate mai sunt doi soldați. Parcurg străzile pustii în tăcere, înaintează constant, cu o viteză de nici treizeci de kilometri pe oră. Doar zgomotul metalic al cuștilor zăngănind în spatele mașinii. Toți, în afara șoferului, au armele la îndemână. Le strâng cu putere mânerele și scrutează întunericul nopții mate, spart de lumina farurilor. Odată ajunși în intersecția de la Ceasul Rău, mașinile își continuă drumul, dar în direcții opuse.

Sunt concentrați, pregătiți să găsească adunătura de animale îngrămădite, cum li s-a explicat. Concentrarea lor, lucrată în fier forjat; neliniștea, un glob de cristal. Odată ajunși în apropierea restaurantului Zimbru, noaptea dezvelită de farurile mașinii descrie o buluceală absolută. Sunt tot felul de trupuri adumbrite. Cai, vaci, oi, capre, câini, pisici și Dumnezeu mai știe ce.

Șoferul frânează, pur și simplu, fără să mai stea o clipă pe gânduri. Motorul se oprește și sunetul se estompează în noapte. Fasciculele de lumină emanate de faruri continuă să spele spinările dobitoacelor. Șoferul – Petru – strânge cu putere covrigul volanului. Dan înghite în sec. Din partea din spate a Humveeului se aude un clănțănit

metalic – piedica unui PM e trasă. Trupurile animalelor de talie mare se leagănă într-un sincron aproape deplin. Patrupede mai mici – pisici sau câini – umblă cu pași leneși printre picioarele celor mari.

— Cred c-ar fi bine să stingi farurile, spune unul dintre soldații de pe scaunele din spate.

Șoferul se supune logicii conservării. Lumina farurilor moare. Adunătura de animale devine o masă compactă de umbre, aparent țeapănă. Dan e un cumul de îndoieli:

— Cum naiba o să putem noi să scoatem un animal de acolo?

Toți sunt un monument al tăcerii, al incertitudinii.

Cumva, chiar și la un nivel minim, soldații găsiseră puterea să spere deodată cu presupunerea că, odată ce un animal va fi capturat, doctorii din cadrul DSV-ului au să descopere indicii care au să se concretizeze în soluții de eradicare a fatalității. Puteau să vadă cum încrederea pulsa în lumina ochilor, de la unul la altul. Sclipiri modeste de speranță în cristalinele obosite peste măsură. Fuseseră alese cele două patrule și noaptea promitea. Opt soldați, două patrule. Misiunea de a captura un animal rătăcit n-a părut o imposibilitate. Și iată-i în fața faptului împlinit. O masă de animale, într-un balans bizar, ca un organism complex, o conștiință multiplă. Încercarea lor a căpătat dintr-odată valențe herculeene.

Alin strânge la piept mai multe sticle cu băutură, toate spirtoase. Are buzunarele doldora de pachete de țigări. Merge repezit, pentru că în minte i s-a cristalzat un plan de-a dreptul beton. E foarte atent să nu scape sticlele. Patul armei i se tot lovește de șold, dar nu e nimic care să-l pună în dificultate. Poate acum, efortul de a aduna sticle cu băutură și pachete de țigări nu pare mai mult decât un moft. Însă are să vină și ziua în care toate bunurile astea vor valora mai mult decât s-ar gândi oricare. Oamenii sunt înnebuniți după nevoile primare – mâncare și apă potabilă – dar viciile, nu peste mult timp, au să-și spună și ele cuvântul. Dorința de consum a dependenților se va zvârcoli ca un vierme uriaș. Negreșit, va avea de câștigat de pe urma agoniselii lui. Când mâncarea va fi din ce în ce mai puțină, le va folosi pentru troc. Consumatorii de odinioară vor fi în stare de multe. Poate chiar să-și ia mâncarea de la gură pentru drogul preferat. Nu se simte vinovat că vede lucrurile în felul ăsta. E un joc al supraviețuitorilor. Al celor care știu și care se pot adapta. N-ar strica și niște pungi de cafea vidată. Se va ocupa și de cafea, imediat ce va duce totul la mașină. Un zâmbet care promite multe i se lungește pe față. Totul o să fie bine. Nu perfect. Perfecțiunea e numai un vis în haosul ăsta. Oricum, mai bine pentru ei – pentru el și pentru Ana – decât pentru alții. Și tot e ceva.

Căruciorul lui a rămas într-o poziție fixă, acolo unde l-a lăsat în grabă. Ușile hipermarketului sunt deschise la maxim. Cărutul Anei, abandonat într-o poziție oarecum nefirească, blochează cursa sticlei culisante. Mai multe zgomote răzbat din întuneric. Umbre peste umbre și mișcări sacadate. Una se rupe din învălmășeala abstractă și țâșnește înspre el. E un câine, Alin poate să deslușească forma animalului angajat în atac. Vine săgeată înspre el. Dă drumul sticlelor de băutură, care pocnesc. Întocmai unor bombe atipice, împrăștie cioburi. O pată crescândă de lichide incolore și chihlimbarii se lungește pe pardoseală. Bărbatul se trage în lături, bâjbâind ca un bezmetic după cureaua pistolului mitralieră. Cioburile scrâșnesc sub talpa bocancilor. E speriat, luat prin surprindere, dar știe că trebuie să nu facă mișcări bruște. Dacă alunecă pe balta de lichid, o să cadă și, poate să priceapă limpede ca bună ziua, e ca și mort.

Animalul e la un pas de el. Calcă repezit cu labele în balta de băutură și cade într-o poziție nefirească. Se duce târâș până în picioarele omului, de care se izbește. Alin face un efort, la rândul lui. E musai să nu alunece, să nu vină grămadă peste câine. Apucă PM-ul, dar nu reușește să armeze. N-are timp de asta, însă lovește cu putere, folosind patul de lemn dur. Contrar așteptărilor, a apucat să-l pocnească zdravăn. Pentru că javra scheună de la prima izbitură. A doua e cu mult mai violentă și osul craniului pârâie pe sub învelișul de blană și piele. Ochii ies din orbite, niște mingi minuscule de silicon. Pe pardoseală și pe patul puștii apar picuri mari de sânge cleios.

Instant, holul se umple de lătrături furioase. Ceilalți câini vin în fugă. Bărbatul armează și începe să tragă. Arma duduie, reverberând în lungul încăperii. Animalele cad răpuse, unul după altul. Sunt cinci, iar ultimul e atât de aproape de el, încât atunci când Alin trage glonțul fatal, țeava puștii se lipește de șira spatelui animalului. Glontele trece prin trupul încordat de furie, izbește placa de gresie și provoacă un val de schije din ceramică spartă. Spre norocul bărbatului, corpul zvârcolitor ține locul unui scut făcut din mușchi tensionați și blană soioasă. Doar câteva schije scapă și-i scrijelesc obrazul drept. Linii fine, care se amplifică progresiv, brăzdează pielea feței bărbatului.

Fără să mai stea o clipă pe gânduri, pornește înspre mașină. Corpul înaintează cu mișcări automate. Gândurile îi sunt vraiște. Confuz, începe să caute prin noapte, dimprejurul Humveeului. Ana! Unde-i Ana? Mintea funcționează ca un ceas vechi, ruginit. Nu vede nimic și se gândește că poate a fost inspirată să se ascundă în mașină. Deschide ușa șoferului. Nimic. Verifică bancheta din spate. Gol. Portbagajul, la fel, sunt doar alimentele și sticlele adunate de el înainte să o ia și pe ea.

— Ana! Unde ești? strigă în gol, prin noapte.

Tremură tot. Aproape că nu se mai poate controla. Liniștea dimprejur îi solidifică teama, devine un perete dinaintea rațiunii. Ar fi putut să fugă, să se ascundă pe undeva. Ana ar fi putut să...

Sunt mai multe gemete care îi atrag atenția. Vin de undeva din dreapta. Adulmecă sunetele înfundate, așa cum

un animal prinde urma unui miros fin. La început e numai un ansamblu de umbre imprecis delimitate, pe urmă începe să prindă contur. Forma unui corp căzut pe dale. Lacrimile i se scurg fără niciun zgomot. Alunecă, pur și simplu, în lungul obrajilor pătați de firele de barbă nerasă, neîngrijită. Cade în genunchi. Își ridică soția și o așează pe poale. Capul e susținut cu grijă de palmele lui mari. Chipul frumos al femeii. Tenul ei curat, fără cusur. Buzele pline. Ochii ca o băltoacă formată de apa unei ploi de primăvară – curați, lucitori, proaspeți. Numai detalii străpungătoare, care acum sunt un buchet de amintiri frumoase. Un buchet de trandafiri uscați, uitați luni la rând într-o vază.

Falca soției lui stă căzută pe o parte. Bună parte din buza de jos lipsește. Dinții i se întrezăresc, sclipesc în lichidul de un negru lucitor. Limba încearcă fără succes să articuleze cuvinte. Sunt numai niște mormăieli indescifrabile. E desfigurată. Carnea feței atârnă oribil.

Alin plânge în hohote, nu se mai poate opri. A pierdut controlul. Vina apăsătoare produce un vârtej de idei și scenarii acuzatoare. Ai lăsat-o să moară. E numai vina ta. Ești un prost. Un idiot. Ai lăsat-o să moară în chinuri, ruptă de o haită de javre turbate.

E neputincios și nu poate să facă altceva decât să plângă ca un copil. Ana e încă vie, dar ochii – oh!, Dumnezeule mare, urlă ca un dement în prăpastia spiritului decadent – ochii ei nu mai au sclipirea specifică vieții. Sunt ochi de pește pătați de sânge. Brațul femeii se ridică și-i atinge obrazul. Pare ca și cum mișcarea mâinii a fost posibilă în

urma unui efort colosal. Exact ca într-un film din ăla prost regizat, mâna i se prăbușește. Scena morții pare un joc actoricesc jalnic. Capul desfigurat, căzut pe o parte. Brațele, lipsite de vlagă, sunt lungite pe dale. Urmează un geamăt prelung și carnea de pe genunchii bărbatului – trupul ei sluțit de animale – rămâne grea, inertă. Se prăbușește în neființă, acoperind picioarele lui exact în același fel în care o cortină ascunde scena.

Putea să fie vorba despre reversul medaliei? Ținându-și soața decedată pe brațe, ideile negre i se sparg în gând ca valurile de țărm. Ar fi putut să fie o pedeapsă divină pentru că și-a abandonat semenii? Toată durerea asta, care vine și pleacă, cu precizia flux-reflux, ca de maree, e prea mult pentru el. Simte că nu mai poate și vrea să plece, să scape de suferință. Dar nu există altă cale de scăpare decât moartea. Sau, cum spunea Tyler în cartea lui preferată, primul pas spre nemurire este moartea. Dar înainte de toate are nevoie de un vinovat. De cineva care să fie pedepsit pentru tot răul pricinuit. Esența divină și fatalitatea sunt concepte care nu-l mulțumesc. Ziduri imuabile. El are nevoie de ceva muritor. De ceva care e capabil să simtă suferința răzbunării. Are nevoie să vadă sânge și ochi înlăcrimați de durere.

Animalele, dincolo de bruioanele divine, sunt principalul vinovat. Sunt asociații libere, aproape prostești, însă indispensabile organic.

Lasă corpul neînsuflețit pe dalele reci. Merge la mașină și scotocește după ceva, printre provizii și scule. Lopata de infanterie o să-l solicite maxim, până va reuși să sape

o groapă satisfăcătoare. Mai bine nu, cântărește el. O să caute în interiorul magazinului. Un hârleț și o lopată, așa e cel mai bine. Mormântul improvizat al soției lui. O cruce meșterită pe loc, din două bețe și un capăt de sârmă. Va fi una din ultimele sepulturi ale lumii.

Îi sunt necesare două ore de muncă asiduă și jumătate de litru de vodcă. Groapa e destul de adâncă, pentru a nu stârni interesul animalelor. Izul de carne moartă ar putea să le determine să râcâie pământul și să încerce să dezgroape cadavrul. Oricum, își ia măsuri de precauție. O să ia câteva dale dintr-o stivă abandonată din colțul parcării. Le va înșira peste pământul reavăn, le va bate bine cu lopata. Rezultatul va fi un dreptunghi neregulat, cenușiu și dur, care nu poate fi înlăturat cu lejeritate.

Așează trupul femeii în groapă, la început stă într-o poziție nefirească, pe urmă mâinile și picioarele sunt aliniate corespunzător. Manevrează trupul țeapăn cu grijă sporită, ca pe niște piese de argintărie scumpă. În tot timpul cât se chinuie, vorbește cu ea. Își închipuie că, pe undeva, prin preajmă, fantoma îndurerată a femeii privește cu neputință soțul credincios – adică pe el, se asigură de unul singur, solilocvând. Îi explică ce are de gând să facă:

— Nu-mi e frică de moarte, iubito. O să ne vedem cât de curând, dar înainte de toate mai am puțină treabă – în mintea lui începătoșată, răspunsul vine sub forma unei cereri de răzbunare. Da, fii sigură, am să te răzbun. O să fie o baie de sânge.

Din când în când își ridică privirea, ca și cum s-ar aștepta ca pe undeva, prin apropiere, să existe o siluetă din

aburi. Imaginea fadă a Anei, privind cu tristețe. Dar, de fiecare dată când scrutează decorul, nu e nimic de văzut. Mai ia o gură de băutură. Dacă cineva trebuie musai să moară, atunci acel cineva e chiar el. E convins de asta și poate să jure că nu-i de la băutură. Peste mai multe ore, când va fi treaz, își va spune că e la fel de sigur. Va gândi la fel. Trebuie să plece, dar înainte de toate are de plătit lumii o poliță. E ofuscat la un nivel profund. Mintea îi lucrează haotic, cu viteză redusă. Își ridică pistolul mitralieră. Cu lacrimi șiroindu-i triste pe obraji, cu patul dur și rece strâns la pieptul suferind, pleacă înspre mașină. E un serafim atipic. Slavă omului modern. Fierul și praful de pușcă, în cele din urmă, au să aducă liniște și dreptate. Pornește motorul și conduce în lungul parcării, cu mișcări ofidiene. Se simte puternic, motivat, ca și cum s-ar pregăti să scrie o odă. Înaintează prin noaptea obscură, e o salată de suferință și regrete.

Petru, șoferul patrulei, cuplează contactul. Motorul Humveeului începe să fornăie, devine aidoma unui bivol morocănos.

— Ce faci? îi spune Dan, cu mărul lui Adam ajuns cam la nivelul bărbiei.

Petru e marcat de un moment de ezitare, după care zice, cu o tonalitate la fel de slabă:

— Ne întoarcem. Raportăm și pe urmă mai vedem. Nu putem să facem nimic acum. Nu vezi ce văd și eu?

Dan scutură viguros din cap: da!

Farurile sunt oprite. Negreala nopții e o masă amorfă, care deși e căzută într-o amorțeală letargică, tot pare că răspunde la stimuli externi. Ar putea să fie numai o presupunere ce mustește în suc de paranoia. Cu toate astea, lui Dan i se pare că există mișcare. Gloata se mobilizează. Petru cuplează levierul schimbătorului în poziția marșarier. Cu calm, ba mai curând cu genul de grijă exagerată, se chinuie din răsputeri să miște monstrul din tablă și piulițe cât mai silențios posibil. Însă un diesel rămâne tot un diesel, indiferent cât de mult te străduiești să-l plimbi de colo până colo pe mutește. Toarce, nu tare, dar sonor, pentru că asta știe el cel mai bine să facă: să toarcă. Merge cu spatele, cu viteza constantă, dar tulburător de lent. Întunericul profund de pe stradă nu permite viteză sporită. Abia dacă poți să vezi pe unde mergi în bezna totală. În

ritmul ăsta de melc imperial, gândește Petru, nu facem nicio brânză. Trebuie să aprind farurile, să întorc și să rup pedala de accelerație.

Zis și făcut.

Aprinde luminile. Mănunchiul de raze lucitoare se izbește de luciul sticlos a sute de pupile cu irizări diabolice. O comoară fabuloasă, compusă din diamante ale răului. Între patrulă și masa de animale nu există un moment tampon. Nici măcar o linguriță de secunde, care să sugereze incertitudinea sau elementul surpriză. Adunătura de animale se aruncă, în mod sălbatic și direct, asupra autoturismului.

Petru trage cu putere de volan, turtind pedala acceleratiei. Ar fi culmea ca tocmai acum, printr-o prostie, să înece motorul. E cea mai mare grijă, pe care o anticipează cu spaimă, dar a uitat complet că a cuplat marșarierul. Humveeul se aruncă îndărăt cu repeziciune. Urcă scările restaurantului Zimbru și se izbește violent de un perete. Nicio tragedie, vehiculul e făcut să îndure unele cu mult mai rele. Soldații înjură cu patimă, țipă și sparg geamurile laterale ale mașinii, folosindu-se de țevile PM-urilor. Puștile urlă ca niște pisici turbate. Câteva animale, aflate în prima linie, cad răpuse de gloanțe, apoi dispar sub mareea de vite, de cai și de tot felul de alte dobitoace atinse de furie. Pentru o fracțiune de secundă pare că valul atacator își pierde din elan, dar viteza revine, imediat ce leșurile împușcate rămân tot mai în urmă. Cadavrele sunt zdrobite sub presiunea avalanșei de copite. Dan, care e pe partea expusă, pe scaunul pasagerului, continuă să-și

răpăie PM-ul cu o determinare drăcească. Începe să numere secundele până la impact. Raza de lumină pe care o văzuseră cu toții cu nici jumătate de ceas mai înainte, atunci când generalul le vorbise despre soluții, acum pare un morman uriaș de rahat. Dan a văzut la unitate ce poate să facă o hoardă de animale turbate. Trebuie să fii smintit să crezi că mai poți să scăpi fără să dai ortul popii dintr-o așa situație.

Roțile mașinii scrâșnesc pe cimentul neregulat al scărilor, fumul spumegă sub linia pragurilor absurd de drepte. Întreg ansamblul troncăne și hurducăie de mama focului. Humveeul țâșnește ca o rachetă cu propulsie cu explozie întârziată, atunci când cauciucurile din față se lipesc de trotuar. În primă fază, mașina scapă de impactul total. Sunt numai două capete de bovine care izbesc razant fundul din tablă. Vehiculul se bălăngăne de vreo două ori. Dansează haotic din bombeul colțuros, ca o femeie ușuratică, cu creierii îmbibați cu alcool. Ușa portbagajului se deschide în lături și una din cuștile de fier sare cât colo. Zăngăne dintr-o parte în alta pe asfaltul crăpăcios și scoate câteva steluțe de scântei. Sticla stopului drept e sărită din locaș. Se leagănă chior dintr-o parte în alta. Pare un ochi ieșit din orbită, care atârnă încă de nervul optic. Petru trage violent de volan, încearcă să imprime mașinii o traiectorie rectilinie. O încercare ce nu prea-i reușește.

Roțile din față lovesc muchia bordurii. Humveeul sare de bot în sus. Rade un semafor din apropiere cu greutatea lui și, la secunde după, se proptește în vitrina magazinului Paco. Urmează o ploaie de pseudo-diamante – o cas-

cadă de cioburi – care zăngăne alandala pe cupola din tablă. Dan și Petru au noroc, sunt prinși în centurile de siguranță. Soldații din spate, nesocotind importanța centurii, își lipesc mutrele de spătarele scaunelor din față. Unul are nasul spart. Două firișoare rubinii i se preling peste buze, înspre bărbie. Celălalt se vaită de încheietura mâinii drepte. Bine, totuși, c-au scăpat cu viață, ar fi putut să-și frângă amândoi gâturile, gândește Dan. Ies repede din mașină, care cum se pricepe mai bine. Sunt pregătiți de un atac iminent. Au puștile pregătite să scuipe foc. Și, totuși, asaltul întârzie să vină.

Dan își ia inima în dinți și aruncă o privire furișată prin fanta dintre geamul spart și stâlpul mașinii. Ca și cum și-ar fi atins obiectivul, animalele se retrag. Încet, converg din nou în jurul clădirii fostului Romtelecom. Ca să nu faci conexiunea, ar trebui să fii de-a dreptul cretin, reflectă Dan. Chiar dacă nu poate să priceapă el pe de-a-ntregul ce se întâmplă, e limpede ca bună ziua că există ceva acolo, care determină dobitoacele astea să formeze un blocaj. Un soi de zid de apărare. Palisade din carne vie. Protejează ceva. Întrebarea este, în mod evident, ce anume?

— Dane, hai! s-aude în surdină. Trebuie s-o-ntindem de aici, cât încă mai putem.

Când se întoarce, ceilalți sunt deja în capătul opus al magazinului. Au găsit un loc numai bun prin care-și pot orchestra tentativa de retragere – rama unui geam spart.

— Hai mai repede, îl pistonează Petru.

Bocancii lui Dan calcă pe sutele de cioburi colțuroase, ascunse pe sub tot felul de ambalaje colorate. Pungile de

chipsuri pocnesc, sticla croncăne. Într-un scenariu ceva mai optimist, s-ar fi oprit să adune câteva provizii. Cu mare regret, realizează că timpul pierdut, în alt scop decât pentru o retragere cât mai rapidă și mai eficientă, poate să capete forma unui balaur. Așa că lasă baltă orice altă apucătură de supraviețuire. Obiectivul principal: retragerea imediată!

Ies grăbiți prin rama ferestrei și ajung în stradă. Din partea opusă gloatei de animale răsună focuri răzlețe de armă. Și, spre surprinderea lor, se aud acordurile unei melodii care nu are nici în clin, nici în mânecă cu gravitatea situației. Pentru câteva clipe încremenesc cu toții, gândindu-se că numai un diliu s-ar apuca să asculte muzică cu boxele la maxim. Ar putea să fie cealaltă patrulă? Un gând ca un fulger în mintea lui Petru: imposibil! Pornește pe urmele celorlalți, care sunt la pași buni în fața lui. Doamne ferește! Atât i-ar mai trebui, să rămână de unul singur. Numai un smintit s-ar apuca să asculte muzică în halul ăsta, continuă să-și spună. Cu pași repezi, se chinuie să reducă din handicap.

Versurile continuă să se suprapună, pe fundalul agitației dobitoacelor.

Dacă pleci, vreau să vin cu tine,
Dacă pleci, ia-mă și pe mine,
Dacă pleci, n-ai să poți trăi,
Cu tot ce-a fost și nu mai vrei să știi.

Dan se oprește, se uită peste umăr, în spate, înspre adunătura de animale. Un Humvee trece efectiv prin trupurile tensionate. Animalele de talie mare sunt aruncate în

lături. Cele de talie mică aproape că zboară prin aer, la propriu. În lumina difuză a farurilor, sub vraja acordurilor melodice, scena pare ruptă dintr-un film. Un corp e aruncat cât colo. Dan poate să jure, nu-i corpul unui animal. La naiba!, mai mult ca sigur că e șoferul mașinii. Aterizează la o distanță considerabilă de locul impactului și continuă să se târască în lungul străzii. Pentru numele lui Dumnezeu, se îngrozește Dan. Sper c-a fost inspirat să-și pună echipamentul de protecție. Cască, vestă, cotiere și toate cele. Fără să mai stea pe gânduri o secundă, pornește într-o goană nebună către trupul inert. Din mers, cântărește detaliile: animalele sunt bulversate. Corpul pare să fie la o distanță sigură, de la care nu atrage atenția. Mort sau nu, e datoria lui să încerce să-l salveze. Ajuns lângă soldat, îl apucă de vesta antigloț și începe să-l tragă după el, să iasă din raza de vizibilitate a animalelor. Imediat, munca i se înjumătățește. E Petru, șoferul. A venit să-l ajute. Ceilalți doi soldați scrutează flancurile, cu țevile puștilor ațintite înspre focarul de agitație. S-aud câteva gemete. E de bine, asta înseamnă că soldatul ăsta n-a murit. E doar rănit. Trag cu putere, trebuie dus la loc sigur, cât mai rapid cu putință. În mod curios, de undeva vine un damf puternic de băutură.

Conducând imprecis în lungul bulevardului Unirii, ca debitul unui râu furios, învolburat de ploi abundente, Alin scotocește prin torpedoul Humveeului. Printre multe coli de hârtie – polițe de asigurare, vechi și noi, foi de parcurs și Dumnezeu mai știe ce – găsește un compact disc. Îl ia și-l analizează. Se uită la coperta colorată, apoi la stradă. Trage cu putere de volan și ocolește în ultimul moment fundul unui Logan al Poliției Comunitare. Frânează și cauciucurile se târăsc pe asfaltul rugos.

— Căcat! Era cât pe ce s-o pun de o căpățână spartă.

A scăpat CD-ul din mână, se apleacă și culege carcasa de sub scaunul din dreapta. Sticla de vodcă e și ea căzută pe undeva, pe sub scaune. Mirosul pregnant de tărie se ridică precum o ceață invizibilă, persistentă. Alin scotocește pe sub picioare. E acolo, o pipăie cu vârful degetelor. Se mai lungește puțin și o apucă. O scoate și se uită la ea, în lumina lunii. Romantic ca naiba!, își zice ca pentru el. Mai e un fund de băutură, cam de vreo două degete. Soarbe lichidul incolor dintr-un suflu, cu o mișcare simplă, precisă, din încheietura mâinii. Sticla golită de conținut zboară cât colo pe geam. Se sparge și cioburile mari croncănesc pe macadam. Revine la coperta compact discului. Figura artistului – Cătălin Crișan – contemplă la iubiri improbabile sau la gândul unei despărțiri iminente. Mai jos, cu litere frumos stilizate, titlul albumului: *Dacă pleci.*

Alin zâmbește. Un zâmbet cald, un lingou de suferință poleit cu aur. Dincolo de stratul fin, auros, plutește chipul Anei. Se produce un declic și lacrimile revin, grase, în lungul obrazului tremurând. Desface carcasa, scoate discul, îl introduce în fanta sistemului audio.

— Vreau să vin cu tine, iubita mea soție!

Pornește motorul, rotește butonul de volum în poziția maxim. Calcă pedala acceleratiei și virează prima la dreapta. Chiar și cu tot întunericul care se aruncă peste lume, de la distanță, poate să vadă adunătura masivă de trupuri de animale. Apasă cu jind pedala. Acul vitezometrului trece cu repeziciune de limita de o sută de kilometri pe oră, evidențiată cu roșu pe cadranul simplist. Mâna stângă fixează volanul, dreapta ține PM-ul lipit de parbriz. Apasă trăgaciul și o sută de mii de cioburi mărunte joacă peste tot – prin aer, prin cabină. Vocea lui Cătălin Crișan, care continuă să amenințe iubita pusă pe intenții răuvoitoare, se amestecă cu duduiturile focurilor de armă. Are să o urmărească, negreșit, necontenit. Acul accelerometrului indică acum cinci mii de turații și tot urcă. Humveeul intră frontal în barajul compus din mușchi, oase, blănuri și tendoane. Cu o ultimă sclipire de luciditate, Alin reflectă în sine: la naiba! Ar fi trebuit să-mi pun centura de siguranță. Sunt mai multe mugete și urlete care rămân în urmă, în timp ce trupul lui plonjează în gol, prin noapte, pe deasupra spinărilor animalelor agitate.

Lumea devine un carusel, care imediat înțepenește, după o pocnitură violentă de asfalt. Cade pe o parte, se rostogolește de mai multe ori în lungul străzii. Noroc cu

casca de protecție, care se hârșâie de bitumul dur și îi apără craniul de fracturi și contuzii. Pentru o fracțiune de secundă, totul se cufundă într-o muto-surditate crasă. Pe urmă apare durerea. Ascuțită, ca un vârf de pumnal înfipt în coate, spate, genunchi... Peste tot.

Ceva – sau cineva – îl apucă de vestă și-l târăște pe asfalt. Ar vrea să riposteze, dar, la dracu!, toată durerea asta l-a paralizat. Atât de multă durere, că-i vine să vomite.

Se aud bătăi în ușa biroului, la ore bune de când cele două patrule au plecat la vânătoarea de animale. Sunt cu toții, dimprejurul mesei. Doctorul Mihai, generalul Anton și restul. Sticla de Milcov e o relicvă, golită până la ultima picătură, deodată cu discuțiile aprinse. Scenariile sunt cu zecile, dar în lipsa unor detalii concrete, niciunul nu depășește stadiul de propunere improbabilă.

Un soldat deschide ușa în grabă, o izbește cu indiferență de perete.

— Domnule general, s-a întors una dintre patrule!

Deși expresia de pe chipul militarului nu promite prea multe, generalul e în capul oaselor, nerăbdător, și nu se poate abține să nu-l întrebe:

— Au prins ceva?

Soldatul e cuprins de o stare evidentă de dezamăgire.

— Nu, domnule general. N-au prins nimic.

Se dă în lături, descoperind cvadratura ușii, ca și cum ar căuta cu ardoare să se exonereze de un păcat prea mare. În rama ușii deschise pe de-a-ntregul sunt patru soldați. Generalul își temperează pornirile distimice. Le cere soldaților să intre în birou. Își aprinde o țigară. Pufăie nervos fumul, cu buzele țuguiate.

— Care-i treaba, băieți?

Folosește un ton amabil, chiar bănuitor de amabil, aproape părintesc. În situația dată, gândește el, ultimul

lucru de care ar avea nevoie ar fi să dobândească antipatia subalternilor. Exală un calup considerabil de fum de tabac.

— Domnule general, începe unul dintre soldații din patrulă. Am urmărit întocmai detaliile planului. Până când am ajuns în apropierea pasarelei Odor. Acolo – face o pauză scurtă, ca și cum nu-și găsește cuvintele; toți sunt ochi și urechi, aproape că nici nu mai respiră. Acolo, reia el cu timiditate. Cum să vă zic... Erau multe animale. Multe, al dracului de multe. Toate, îngrămădite unele în altele. De parcă era o adunare din aia din timpul unei greve sau cam așa ceva. Blocau strada, efectiv. Am tot așteptat un timp, ne-am gândit că poate avea să se rupă vreunul de grămadă. O oră nu s-a întâmplat nimic. Au stat, pur și simplu, acolo, lipite una de alta. Vaci, oi, capre, cai, porci. N-am știut ce să facem – își pleacă privirea, ca și cum o mare vină îi apasă umerii.

Mihai începe să răsucească una din hărțile întinse pe masă. Din nou, alte bătăi în ușa biroului, care de fapt sunt izbituri în toată regula. Același soldat intră și, fără niciun cuvânt, face loc altuia, unul cu uniforma răvășită, plină de praf și pete întunecate.

— Domnule general, numele meu este Dan... Fac parte din ce-a de-a doua patrulă. Confirm, am găsit animalele. Sunt grupate în jurul clădirii Romtelecomului. În momentul în care am ajuns acolo și ne-au simțit prezența s-au năpustit asupra noastră. Mașina a fost avariată. Am fost nevoiți să o abandonăm și să ne retragem pe jos. A fost un miracol că nu ne-au hăituit.

— Generale, ce semnifică simbolurile astea?

Mihai bate darabana pe tăblia mesei, pe mai multe puncte de pe o hartă militară. În fiecare loc e desenat un simbol, care aduce cu un soi de antenă din aia care se găsea pe drapelul Republicii Socialiste România. Anton se întoarce înspre masă, puțin tulburat, și se uită încruntat la locurile indicate de doctor. Mai trage un fum din țigară. Exală aburii denși.

— Sunt locurile în care sunt amplasate antenele companiilor de telecomunicații.

— Bingo! La naiba, cum am putut să fim atât de orbi?

Mihai începe să se caute prin buzunare, apoi prin sertare. Prins de febra revelației, abia după un timp realizează că intenția lui e inutilă. Internetul s-a redus la dimensiunea unei amintiri plăcute.

— Mama mă-sii! Râde de unul singur. Voiam să caut telefonul mobil și să vă arăt un filmuleț pe Youtube. Generalul îl fixează cu o privire dură, care nu anunță bezele. Floriane! Gruia! reia doctorul. Voi trebuie să vă amintiți... Din timpul cursurilor de la facultate. Radiațiile electromagnetice. Se întoarce către general și continuă să explice: în filmulețul despre care vă spuneam e o colonie de furnici, într-un acvariu, în captivitate. Un individ pune un telefon mobil în centrul acvariului și, în momentul în care mobilul este apelat, furnicile nu mai hoinăresc haotic prin acvariu, ci urmăresc un traseu concentric, precis. Urmăresc valul de radiații elecromagnetice.

Generalul rămâne cu mâna suspendată în aer, la jumătatea distanței dintre scrumieră și gură. Are buzele întredeschise. După un moment de tăcere generală, intervine:

— Vrei să spui că tot haosul ăsta poate să fie din cauza unui semnal de... telefonie mobilă?

Mihai se oprește. Caută prin memoria răvășită. Există dispozitive cu ultrasunete care sunt folosite pentru alungarea câinilor. Aparatură sofisticată folosită pentru eradicarea termitelor de pământ. În Indonezia, tehnologia asta e folosită pe scară largă. Pentru ca totul să fie plauzibil, n-ar fi necesar decât un semnal amplificat. În plus, a citit informații despre un raport recent care sugera că undele câmpului electromagnetic cu intensitate scăzută a furtunilor geomagnetice – perturbări ale câmpului magnetic al Pământului, cauzate de rafalele de vânt solar – pot avea o influență subtilă, dar măsurabilă, asupra incidenței suicidului la femei. De ce nu s-ar putea întâmpla asta și la o scară mai mare?

— Generale, posibilitățile sunt multe. Probabilitățile, la fel de numeroase. Poate să fie o eroare umană, o eroare de sistem sau un fenomen anormal, dar de sorginte naturală. Ori, la fel de bine, nu exclud un atac terorist.

Militarul e numai ochi și urechi. Se gândește că ideile doctorului ar putea să fie confabulații. Și totuși, dovezile sunt acolo, acum, că analizează detaliile. Comportamentul deviant al animalelor. Faptul că ambele patrule au descoperit același lucru: mase de animale grupate în jurul unor pâlcuri de antene de radio-emisie. Aruncă țigara la întâmplare, întoarce harta într-o poziție care să-i convină și o analizează mânat de un puseu de atenție excesivă. Unul dintre soldații din preajmă, conștiincios, strivește mucul de țigară sub talpa bocancului. Sunt peste tot, gân-

deşte generalul, pâlcurile astea de antene. Şi deşi pare un scenariu fantastic, la naiba!, în ziua de azi nu te mai miri de nimic.

Situaţiile disperate necesită soluţii disperate. Bate cu pumnul în masă.

— Trebuie distruse!

Detaliile planului sunt puse la punct până la a o suta zecimală. Generalul se ocupă personal și în mod maniacal de asta. Vor fi patru forțe masive de atac. Și-a ales și liderii fiecărui grup în parte. Sunt dintre cei care s-au confruntat direct cu amenințarea. Unul e Dan, băiețașul ăsta care e, fără doar și poate, un soi de erou ad-hoc. Vorbele zboară mai rapid decât păsările. Să salvezi de la moarte sigură pe cel care, cu nici câteva ore în urmă, te-a abandonat în focul luptei? Halucinant de cinstit. L-a felicitat personal, i-a bătut umărul și i-a strâns palma, bărbătește. Un om ca acesta trebuie să fie lider, fără urmă de îndoială. Un altul e individul care s-a luptat de unul singur cu un taur și a scăpat cu viață. Chiar și după ce s-a tras cu tancul și un zid întreg s-a prăvălit peste el, tot nu s-a dat bătut. S-a prezentat la arme. L-a văzut, a vorbit cu el. Tipul e construit solid, ca un golem. Pare genul ce ar putea să stea dinaintea diavolului și să-i scuipe coji de semințe direct în față. Și mai sunt doi băieți, din unitatea lui, pe a căror capacitate strategică poate să pună gaj chiar propria-i viață.

Planul e limpede: în primă fază vor ataca pâlcul de antene aflat pe clădirea fostului Romtelecom. Una la mână, pentru că este cel mai apropiat punct fierbinte de clădirea DSV-ului – dozarea carburantului începe să fie o problemă de luat în seamă. Iar doi la mână, intersecția străzilor

Mare a Unirii și Mărăști creează un soi de miniplatou, spațiul necesar unor mișcări strategice de urgență. În altă ordine de idei, mai e și faptul că la clădire se poate ajunge din patru direcții diferite, ceea ce crește exponențial probabilitatea succesului. În fiecare formațiune va exista câte o echipă de doi oameni, a cărei sarcină expresă constă în distrugerea antenelor folosind lansatoare de rachete RPG-7. Restul forțelor militare sunt acolo dintr-o rațiune unică: să le susțină. Ideal ar fi fost ca în echipele responsabile cu atacul antenelor să fie mai mulți soldați. Undeva la patru, cinci oameni ar fi fost ideal. Dar în situația dată, efectivul este limitat și vor trebui să se descurce numai câte doi.

Toți, până la ultimul, urcă în mașini sau tancuri și pornesc către zona de asalt. Când ajunge la sensul giratoriu din centrul orașului, convoiul se rupe în patru formațiuni, mai mult sau mai puțin egale. Drumul cel mai lung trebuie străbătut de grupul lui Dan, care va porni atacul dinspre capătul opus al străzii Republicii. Ruta până în punctul de atac este una ocolitoare, care necesită timp, motiv pentru care gruparea lui va fi inițiatoarea atacului. Când vor ajunge în poziția stabilită, vor anunța restul grupărilor folosind o rachetă de semnalizare. Acela va fi momentul zero, momentul adevărului suprem.

Generalul a rămas în unul din Humveeurile care vor porni atacul din apropierea magazinului Milcov. Acum, convoiul s-a oprit. Au mers cu luminile stinse, prin întunericul dens. Chiar și așa, tot au putut să vadă siluetele solitare, ascunse după câte un colț de bloc, urmărind in-

trigate convoiul. Civili rătăcind prin oraș, cu intenții numai de ei știute. Militarii le-au făcut semne din mâini, au agitat puștile: plecați!

Mașinile de război blochează strada în totalitate. Toți caută să deslușească masa de animale bulucite, însă nu pot să vadă mai nimic. Sunt prea departe. De la distanța asta e un întuneric profund, ca și cum te-ai uita într-o criptă. Periodic, privirile soldaților urcă spre cerul negru și mat. Se-așteaptă ca dintr-o clipă în alta semnalul luminos să umple noaptea cu raze portocalii. Momentul întârzie și generalul Anton începe să simtă o undă de nerăbdare.

Cu priviri rezervate, îi analizează pe cei din mașină, însă previziunile lui vizează efectivul complet, nu doar pe cei de față. Ce o să se întâmple? Ce se va alege de ei? Cum or să reacționeze? Pe unii dintre soldați îi știe. Sunt oameni care au câte trei sau patru misiuni la activ. Afganistan, Kosovo sau Irak. Bărbați călîți în focul luptei. Dar mai sunt ceilalți, pifanii, care vor îngroșa lista dezertorilor și pe cea a morților. Ideal ar fi fost să găsească o soluție ca totul să fie dus la bun sfârșit fără atâta vărsare de sânge, dar conștientizează că gândul este o imposibilitate. RPG-urile rusești sunt arme a căror precizie lasă de dorit, fiind extrem de dificilă lovirea unui punct aflat la distanțe de peste trei sute de metri. Există studii detaliate, pe care le-a analizat cu ochii lui. Cel mai recent, realizat de armata americană, subliniază că probabilitățile de atingere a țintei de către un proiectil lansat de un RPG sunt de sută la sută șanse de lovire a țintei de la o distanță de cincizeci

de metri. Optzeci la sută șanse de la o sută de metri, urmând ca de aici șansele să scadă considerabil. Probabilitatea ca ținta să fie atinsă de la o distanță de două sute de metri este de patruzeci la sută, iar dacă distanța dintre trăgător și punctul ochit este de trei sute de metri, șansele scad drastic, la zece la sută. Sintagma „cu cât mai aproape, cu atât mai bine" n-a fost niciodată mai potrivită. Într-un scenariu ca acesta, cu resurse atât de limitate, care lider ar cere oamenilor săi precizie chirurgicală? Probabil, unul cu capul în nori. Ei bine, el nu e unul din ăia. N-o să-i pună să rișteze cu focuri de la distanță și să aibă așteptări identice cu performanțele unui lunetist.

O bubuitură puternică răsună în noapte. Cerul e inundat de un giulgiu țesut din fibre de lumină alburie. Acum pot să zărească sutele de corpuri înghesuite unul în altul, adulmecând primejdia ce plutește prin aer. Semnalul a fost dat. Racheta semnalizatoare urcă până la un punct, licărind ca un licurici alienat, pe urmă încetinește și pornește pe o traiectorie descendentă. Lumina ei e din ce în ce mai slabă și sursa se pierde după forma colțuroasă a unui bloc turn. Motoarele sunt pornite la unison, un soi de haka mecanic. Un strigăt mașinal, o chemare la luptă. Zeci de faruri izbesc cu sete în zidul nopții dense. Rup felii întregi de întuneric. Alarmate, animalele încep să spargă întregul. La început oscilează haotic, ca un organism din gelatină, indecis în care direcție trebuie concentrat atacul. Pe urmă apar fisuri în integritatea grupului. Formațiuni de dimensiuni reduse, inegale, de dobitoace se angajează în asalturi în toate cele patru direcții din care sunt atacate de soldați.

Puștile încep să răpăie, împroașcă mulțimile indecise cu gloanțe. Tunul unui tanc bubuie asurzitor. Proiectilul trece razant pe deasupra spinărilor animalelor și rupe o bună parte din intrarea clădirii Băncii Naționale. Excesul de ornamente complicate, specific stilului baroc, explodează în zeci de mii de bucățele de tencuială și cărămidă spartă. Aerul rece al nopții se umple de o perdea de praf cenușiu, care coboară lent și este ruptă în valuri mici și tulburi de avântul vitelor furioase. Atacul abia acum începe în adevăratul sens al cuvântului. Coarnele bovinelor trec prin tabla mașinilor, căscând spații cât o gaură de covrig. Caii izbesc cu sălbăticie în portiere, în roți, în faruri. Bucățile de sticlă spartă dansează prin aer. Șatre de câini sunt călare pe cupole sau capote. Încearcă cu disperare să agațe un braț, un picior, orice, numai carne de om să fie.

Nu există repaos, nu există timp de gândire, niciun răgaz de a respira. E o luptă pe viață și pe moarte, mai sălbatică decât oricare luptă care s-a consumat vreodată în istorie. Până și pisicile, cu cozile lor zburlite, par niște diavoli în miniatură. Un soldat caută o poziție mai bună de tragere. Iese printr-un geam lateral spart. Încearcă să se cocoațe pe cupola unui ARO 244. E cu un genunchi pe cupolă, gata-gata să se urce, cu o talpă pe muchia portierei. O huidumă de taur izbește în plin mașina. Piciorul îi este prins între coarne și metalul contorsionat. Omul urlă, un strigăt până la Dumnezeu și înapoi, și cade într-o parte. Mai mulți câini încep să-l muște, un porc l-apucă de o mână și oasele fragile pocnesc ca niște artificii de-

fecte. Cimentul dimprejur se umple de sânge. Un ajutor tardiv și inutil, venit de cine știe unde, se concretizează prin câteva focuri răzlețe, care doboară porcul. Câinii continuă să rupă bucăți mari de carne din membrele zvârcolitoare.

Ultimele explozii puternice, izbucnite ca la un semnal general, aruncă în sus hartane sau beton bucătălit. Tancurile, mașinile, s-au apropiat prea mult. Tunurile nu mai pot fi folosite. Valurile de animale calcă peste morți și muribunzi, fie ei oameni sau animale. Singura luptă posibilă e cea corp la corp, dacă există vreo teorie care poate să definească astfel încâlceala de soldați și dobitoace.

Cei însărcinați cu susținerea echipelor cheie nu fac nimic altceva decât să lupte ca niște roboți. Cine stă pe gânduri e pierdut. Cei care nu mai au muniție lovesc în stânga și în dreapta cu baionetele. Cei mai norocoși, care încă mai posedă putere de foc, trag în tot ce mișcă. Speranța că lupta lor nu e zadarnică le face ochii să scânteieze de furie. Antenele trebuie să fie doborâte cât mai curând, cu orice preț.

Aici și acum e botezul sângelui. Cei care nu au căzut sub copitele sau colții animalelor caută poziții strategice, din siguranța cărora pot să mitralieze animalele. Un soldat, printr-o minune, a reușit să se cocoațe într-un castan. Dan îl vede, în timp ce-și caută o cale să ajungă la una dintre cele trei căi de acces ale clădirii țintă. Atâta timp cât are încărcătoare, balanța e înclinată în favoarea lui. Dar cum vor sta lucrurile când gloanțele i se vor fi mântuit? Va coborî din pom? Va sări el oare să-și ajute camarazii, punându-și propriul suflu în joc?

În mod normal, Dan nu era parte din echipa de infiltrare. Însă unul din băieți a căzut victima unei vite după numai câțiva pași. Cineva trebuia să-l înlocuiască. Și iată-l, împreună cu un camarad al cărui nume e un mister, escaladând în fugă rămășițele scărilor Băncii Naționale, într-o încercare disperată de a evita atacul animalelor. Oricum, marea lor majoritate s-a îngrămădit la baza tancurilor. Cu toate astea, un dram de precauție nu strică nimănui. Dobitoacele trudesc din răsputeri să doboare coloșii de metal. Neajunsul principal: animalele de talie mare au fost în mare parte răpuse, fiind ținte facile. Deși tancurile se bălăngăne dintr-o parte în alta, sub imboldul zecilor de lovituri, tot nu există destulă forță ca să fie răsturnate. Detaliul constituie un avantaj notabil. E un distrugător tactic de atenție care conferă o posibilitate în plus ca echipele de câte doi soldați să se strecoare ceva mai repede, nevăzute și nevătămate, până la intrări.

Dan e decis până-n dinți să reușească. I-a promis Iuliei și, în același timp, a fost o promisiune tacită față de cei care nu mai sunt. Nu se crede un soi de erou, așa cum l-a tot ridicat în slăvi generalul. La drept vorbind, dacă ar fi știut, dacă cineva i-ar fi spus că cel pe care l-a salvat de la moarte sigură era trădătorul de Alin, l-ar fi lăsat acolo să crape. Niciun dubiu în privința asta. Un nenorocit de dezertor, nimic mai mult decât atât. Dar n-a avut curajul s-o spună. A stat mut și a primit cuvintele de laudă, afundat într-o tonă de gânduri negre. Ce ar fi spus Iulia dacă ar fi aflat toate astea? Ce ar fi spus generalul? A preferat să nu spună. Deși ideea continuă să-l bântuie, ca un monstru pândind după colțuri adumbrite.

Odată ajuns în fața ușii, dintr-o singură lovitură de bocanc, își face cale liberă. Chiar înainte să intre, aruncă o privire încordată indicatorului mare, din tablă, rotund, vopsit cu roșu. Pe urmă citește cu băgare de seamă: *Clădire cu risc seismic gradul 1.* Desigur, exact ce-mi lipsea, își spune. Ca și cum riscurile nu erau de ajuns. Intră în clădire, urmat de colegul de echipă, care e un puști la vreo douăzeci și ceva de ani, pe care Dan l-a pus să târască de nenorocirea aia de lansator de rachete. Miroase a pifan de la o poștă și frica vibrează în el ca un set de mingi de biliard. Deși poate că-i pare că e în rahat până în gât, Dan i-a subliniat, chiar din clipa în care a decis să ia locul camaradului decedat: mai bine să fii acolo, în clădire, decât afară. Poate că nu pare așa la prima vedere, dar e mai sigur de o mie de ori. Crede-mă pe cuvânt, prietene.

Parterul e o sală imensă, în care încă se mai găsesc efecte și pliante lipite pe pereți. Aparate cu inscripția de un verde țipător a firmei Cosmote, de pe vremea când Romtelecom și defuncta rețea de telefonie mobilă făceau echipă. Într-un colț, ascunse de un paravan din pânză jerpelită, pe care sunt imprimate două dudui ce se hlizesc la un telefon mobil, sunt scările. Cinci niveluri, apoi ieșirea către acoperiș. Din moment ce ușa fusese închisă, detaliul promite un drum fără probleme. Cel puțin teoretic. Urcă în grabă treptele și, ajunși la primul nivel, aud izbitura de la parter. O altă ușă a fost deschisă forțat. Se opresc și rămân cu puștile ațintite înspre treptele abrupte. E una din celelalte echipe sau, la fel de bine, ar putea să fie vreun animal. Se-aud zgomote, care aduc mai mult a tălpi de

bocanci, decât a copite. E tipul acela solid, Marian, care urcă cu repeziciune scările, cu RPG-ul aruncat în spinare. Dan îl recunoaște și îi face un semn. Își mișcă privirea într-o parte, privind dincolo de spatele bărbatului masiv, ca și cum s-ar aștepta să mai apară cineva:

— Singur?

— Singur. Celălalt s-a prăpădit pe drum. Care-i treaba?

— Până aici, totul pare să fie bine.

Urmează un moment de liniște, apoi Marian le spune:

— Crezi c-ar trebui să-i mai așteptăm și pe ceilalți?

Dan ridică din umeri. E indecis. Teoretic, n-ar strica să fie mai mulți acolo sus, chiar dacă nu se așteaptă să întâmpine probleme. Pe de altă parte, fiecare secundă închinată așteptării, acolo jos, în stradă, prelungește infernul. Și așa s-au pierdut destule vieți, iar cei care au găsit poziții oarecum sigure, care încă mai țin piept amenințării, n-o să poată să facă asta la nesfârșit. Prin urmare, varianta lui de răspuns i se coagulează în minte:

— Nu! Zic să nu mai pierdem timpul.

Și asta fac: nu mai așteaptă o secundă. Se târăsc tustrei prin holuri. Prin tot felul de birouri, cu tot felul de aparatură lăsată de izbeliște. Urcă fiecare rând de scări abrupte și înguste, ca în cele din urmă să fie dinaintea ultimei redute: scara metalică. Tipul acela de scară, sudată din mai multe resturi de fier striat, de Gogu de la etajul doi, care duce înspre acoperiș. Cumva, printr-o deducție tacită, toți pricep că Dan e cel care trebuie să urce primul. Puștiul, fără nicio exagerare, e căcat pe el de frică. Marian e masiv. S-ar putea poticni în gura îngustă de la capătul scării, în

eventualitatea unui atac surpriză. Fără alte comentarii inutile, Dan se apucă să escaladeze scara.

Nu-i neapărat vorba despre genul acela de frică pe care o simte un mucos cu izmenele în vine în fața unui pericol. E mai curând vorba despre un fior constructiv, care îl ține într-o gardă constantă. În mod normal, n-ar trebui să găsească nicio amenințare. Sau, poate, în cel mai nefericit scenariu, vreo mâță rătăcită. Chiar și mai multe, o ceată întreagă, n-ar trebui să-i pună bețe în roate. Le-ar mitralia numaidecât.

Ajunge la capătul scărilor și împinge capacul. Rămâne o clipă pe loc, privind în tăcere peticul de cer înstelat. De afară vin sunetele luptei. PM-uri lătrând răzlețe, câte un muget fioros de bovină, la intervale neregulate. Iese, cu mișcări iuți, calculate. În clipa în care e pe acoperiș, face o piruetă completă. Doar ca să descopere că nu e nimic care să prezinte vreun fel de amenințare. Răsuflă ușurat. Le face semne celor doi. Imediat urcă puștiul, care îi întinde lui Dan RPG-ul și pe urmă se cațără pe acoperiș, într-o manieră stângace. Ultimul e Marian. E nevoie să-și aducă umerii mult în față, atât de solid e construit, ca să poată să treacă prin gaura ca de șarpe.

Ansamblul de antene e pus pe un soclu din beton, într-un colț al acoperișului. Asta se vrea a fi un soi de avantaj. Vor trage din colțul opus. Diagonala de mai bine de zece metri va servi drept distanță de siguranță. Problema nu e asta. Nici pe departe, îi explică Dan lui Marian, care aprobă părerea. Ce se va întâmpla cu clădirea, imediat după explozie? Bulina roșie de la parter nu promite bu-

chete de trandafiri. Dacă mormanul de antene nu se va prăbuși pe o parte, direct în stradă, există riscul ca acoperișul să se surpe și, cu toată greutatea lui, să se producă un efect de domino. Tavan după tavan, cu tonele de moloz cumulate, la final există posibilitatea ca întreaga clădire să cadă, iar ei, odată cu ea. Moartea, zâmbindu-le de la o distanță de numai câteva decizii distanță, le trimite bezele. Analizează cu și mai multă atenție pâlcul de antene. Sunt construite într-un mod bizar, inexplicabil de groase, din niște tije deformate într-o manieră stranie.

Se trag mai aproape de soclu, Dan și cu Marian. Puștiul rămâne pe loc, la o distanță pe care el o consideră sigură. Față de ce, nici el nu știe, dar stă locului, țeapăn de emoții, acolo unde e. Și abia atunci, când cei doi sunt cu privirile încordate la numai câțiva metri distanță de schele, pricep cum stau lucrurile. Simțindu-le prezența, mai multe seturi de aripi încep să se zbată. Sunt batalioane întregi de păsări, care stau cocoțate pe tijele erecte ale antenelor.

— Ce-au fost mișcările alea?

Gura puștiului le-o ia pe dinainte, chiar înainte ca cei doi să-i ceară pe mutește să nu care cumva să-l pună naiba să scoată un diftong. Dar e prea târziu pentru regrete. Nu s-au mișcat destul de repede și acum vor plăti cu vârf și îndesat nesăbuința. Sutele de păsări se înalță către cer în valuri și turbioane ametitoare, ca mai apoi să plonjeze înspre acoperiș cu țipete ascuțite. Sunt foarte multe zburătoare, penaj întunecat ca smoala. Dan și Marian se trântesc pe burtă. Ciori, grauri sau ce-ar putea să fie? Puștiul se trage îndărăt, cu pași mici, speriosi, cu mâinile ridicate

dinaintea feței, încercând zadarnic să închipuie un fel de scut. Valul de înaripate îl atacă, îl lovește din plin. Băiatul face mai mulți pași în spate, defensiv, dezorientat. Vârtejul de pene se înalță și e pregătit să plonjeze din nou.

— Aruncă-te pe burtă! țipă cei doi bărbați.

Dar puștiul nu ascultă, e prea înspăimântat să mai audă ceva. Ia poziția de tragere, cu RPG-ul fixat pe un umăr. Anticipându-i intenția, Dan și Marian încep să urle:

— Nu trage cu lansatorul...!

— Folosește pistolul mitralieră, idiotule.

Numai că vorbele lor sunt inutile. Prea agitat să mai priceapă ce se întâmplă cu el, puștiul fixează ținta și, imediat după, apasă trăgaciul. Fâșâiala prelungă se suprapune peste țipetele turbioanelor de păsări și apoi se dizolvă în croncănelile ascuțite ca niște lame. Flama vibrantă face decorul să fileze. Noaptea e un neon scurtcircuitat. Racheta trece prin vârtejul de ciori și grauri, fără să facă măcar o victimă. Tot urcă, alunecă pe sub rotocoalele de nori tuciurii, pe urmă se pierde după linia mai multor blocuri. La câteva secunde după, se aude zgomotul înfundat al unei explozii îndepărtate.

Soldatul se ridică și începe să fugă înspre gaura tăiată în acoperiș. După eșecul lamentabil al planului A, urmează planul B: vrea să coboare scara, să se refugieze în clădire. Evident, ambele planuri sunt strategii stângace, de moment. Băiatul încă mai fuge. E aproape de muchie, mai sunt numai vreo doi pași și e scăpat. Aproape că poate să guste momentul salvării, se vede coborând deja scările, un fel de premoniție, când păsările i se izbesc în

spate. Se dezechilibrează, joacă un moment de pe un picior pe celălalt, apoi cade dincolo de linia parapetului de siguranță. Strigătul de ajutor e ca o rugă neinteligibilă, care se termină cu o bufnitură seacă. Un sac zvârcolitor de carne ce lovește violent asfaltul, după un plonjon în gol vreme de cinci etaje. Ultimul vaiet de durere se topește în melanjul de sunete provocate de lupta acerbă care se consumă în stradă.

Soldații care încă nu au căzut sunt monumente de furie și răzbunare. S-au refugiat în poziții pe care le-au catalogat drept sigure și continuă să mitralieze de la distanță animale turbate. Unul dintre soldați e cocoțat pe cupola unui camion. Nu mai are gloanțe. PM-ul lui zace azvârlit cât colo. În schimb, prin nu se știe ce minune, a pus mâna pe o bucată de lanț. Un capăt e ancorat de cabină, e prins zdravăn de o ureche sudată. De celălalt, pe care bărbatul îl învârte ostentativ prin aer, are fixat un cârlig atât de ascuțit, de zici că-i o cange. Nici vorbă de dispozitiv de tractare. Lanțul face mai multe rotații prin aer, în gol, deasupra capului bărbatului, după care este aruncat către țintă. Fierul lovește cu toată greutatea lui și se înfinge în greabănul unei vite. Cu o furie de intensitate incomparabilă, animalul rage și se aruncă în primul vehicul pe care-l vede. Cârligul, mușcând adânc din mușchiul tensionat ca un piston în sarcină, brăzdează toată spinarea. Lasă în urma lui o crestătură lată și zdrențuită. Șiroaie de sânge se preling în valuri pe spatele lat. Coarnele izbesc metalul portierei și întreg ansamblul vibrează. Urmează imboldul inconsecvent al trupului tensionat. Împunge și

trage. Iar împunge, iar trage. Roțile joacă, de sus în jos, ca niște mingi posedate. Un soldat, pesemne până atunci ascuns după scaune, urlă ca un apucat. Înspăimântat, caută să iasă prin locașul unui geam lipsă. Reușește, în cele din urmă, și o ia la fugă în lungul străzii întunecate. Deși e în agonie, vita îl vede. Se lansează în urmărire. Cu ultimele forțe, îl ajunge și-l izbește drept în spate. Rezultatul e identic cu un accident rutier. O masă de oase rupte, carne zdrobită și sânge vâscos, înșirată pe asfalt. Vita cade și ea, cu scânteia furiei topindu-i-se în pupile, ca ultima zvâcnire a unui robot cu bateria epuizată.

Puțin mai încolo, un alt soldat urlă, ține ciotul piciorului drept cu mâinile. Își strigă cu disperare mama, pentru că asta fac bărbații când groaza îi ia la palme. Își plânge de milă. E o melodie veșnic la modă pe câmpurile de luptă.

Ceasul începe să ticăie în minți: tic-tac, tic-tac, tic-tac, tic-tac... Mai devreme sau mai târziu, vitejia se va nărui. Oamenii vor fugi, fiecare unde va vedea cu ochii, numai să-și joace ultima șansă de scăpare.

Acolo, sus, Dan se ridică și pornește într-un suflet să ridice RPG-ul de unde e căzut. Valul de păsări e imediat pe urma lui. Primește o lovitură în spate, de simte că-i pocnesc oasele. Se duce de-a berbeleacul. Fii tare, bărbate, încă ai capul pe umeri. Se ridică, musculatura țipă. Înhață lansatorul de rachete și sare din nou pe burtă. Turbionul de pene îl ratează milimetric. Începe să meargă târâș. Marian e și el pe burtă, pregătește racheta. Habar n-are ce a făcut cu lansatorul lui. Oricum, nici nu prea mai contează.

Sunt unul în coasta celuilalt și cu greu se pot decide. Dar o fac, în cele din urmă. Ca unul să poată să folosească RPG-ul, celălalt trebuie să devină un scut uman, care să se opună atacurilor păsărilor. Și Marian e făcut pentru asta, o știe și el. A stat dinaintea unei vite, o să-și pună pielea-n saramură și acum. Racheta face un *clanc* sec, atunci când este fixată în poziția de tragere.

Dan se ridică și-și fixează ținta. Materialul nopții, văzut prin dispozitivul de ochire al lansatorului de rachete, e o gravură pe placă de obsidian. Linii dure, colțuroase, suprapuse peste un petec de rocă vulcanică de un negru brutal. Artă modernă abstractă contemporană, din prima linie a frontului. Idei despre un viitor incert, alături de Iulia, încep să-i picure în minte. Felul sănătos în care fata zâmbește, vocea care reflectă dulceața așa cum o piesă din cristal reflectă raza de lumină.

Bătăile agitate ale aripilor sunt o uvertură concepută ca o introducere la un oratoriu. Succesiune simetrică și periodică, zgomote ample și reci, lame brăzdând nemilos aerul nopții. Priviri încordate și o teamă grea, ca o bucată de metal inutil, ruptă dintr-o piesă mai mare – ar putea să rateze. Un firicel de sudoare taie linia tâmplei lui Dan pe din două. Marian e în capul oaselor, cu pulpele încordate, cu antebrațele fixate dinaintea privirii, pregătit să țină piept furiei aripate. Care vine, negreșit, s-a aruncat într-un nou atac feroce. Batalionul de păsări fâșâie prin aer, în picaj. Sunt milioane de țipete tăioase care s-aruncă să distrugă. Marian îi spune ceva lui Dan. Mesajul se pierde în zgomotul infernal al aripilor, imaginea dintr-un film

mut. Dan știe ce i se cere. Nu are nevoie să i se mai repete. Trage, până nu e prea târziu. Ideea c-ar putea să rateze, chiar și de la distanța asta, îl gâdilă în ceafă. Trăgaciul e apăsat, cu ideea nebună că n-a fost decât un alt foc tras la întâmplare, deși brațul aproape că i-a devenit beton armat de la atâta încordare. Și exact în același moment torentul de păsări se izbește de *omul-scut*. Militarii cad unul peste altul. Racheta urlă și lasă în urma ei o dâră de fum albicios. Se izbește de ceva, slavă Domnului!, doar că ei sunt grămadă și nu pot să vadă de ce anume. Imediat răsună țipătul metalului rănit. Ansamblul de bare cârâie, scurt și gutural, ca un animal frustrat. Dar refuză să cadă. Rămâne fixat într-o poziție imposibilă, ce le amintește de poziția perpetuu decadentă a turnului din Pisa. Sunt amândoi în așteptarea unui final apoteotic, aparent renegat de destin.

De pe urma impactului, Marian s-a ales cu o baterie de julituri de mărimi apreciabile. În unele locuri, uniforma i-a fost sfâșiată de ciocuri și gheare. Dan azvârle lansatorul de rachete cât colo. E inutil, nu mai au nicio altă rachetă. Turbionul de păsări se reformează printre vălătucii de lână neagră ai norilor, la o înălțime halucinantă. Ca și cum păsările ar fi conștientizat necesitatea unui elan mult mai puternic, urcă tot mai sus.

— Un destin blestemat! urlă Marian, privind înălțimea cerului, fără o țintă anume.

Însă Dan știe, poate să priceapă, în viziunea sanitarului, principalul vinovat e divinitatea, care se joacă într-o manieră infantilă cu viețile oamenilor. Și cine sunt ei doi

ca să se împotrivească destinului? Două bucăți de cârpe, zdrelite și pline de slin, care se vor un fel de suflete viteze. Halal destin, halal moarte! Tristețea, ghinionul, în general, cad peste Dan cu viteza unui lift cu macaralele defecte. La impact, speranța e un terci de visuri mărețe și idei vitejești.

Însă Marian refuză să accepte înfrângerea. Continuă să lupte, în pofida sorții, ca un soldat rănit care se târăște prin glod. Fuge ca un apucat și se izbește cu violență de structura metalică. Apucă setos de două bare, pumnii îi sunt totuna cu oțelul, și începe să împingă. De data asta, față de multe alte dăți, chiar vrea să lupte până la ultima picătură de speranță care se mai găsește în el. Înjură birjărește și, chiar dacă nu obține niciun rezultat, nu renunță. Urlă, împinge și înjură.

Dan e scos ca din amorțeala unui vis. Toată nebunia momentului îl face să se avânte ca un lup în stână. Acum sunt amândoi, unul lângă altul, agățați de schelele dure și reci. Împing ca niște apucați fără minte. Nu e niciun rezultat imediat vizibil că efortul lor dă roade. Și totuși, ei nu se lasă, pentru că, fir-ar al naibii!, nenorocita asta de schelă trebuie să cadă!

E o luptă delirică între viață și moarte. Din înaltul norilor răsună amenințările vârtejului de zburătoare. Care vine, negreșit, să-i nimicească. Dar ei trebuie să reziste cu orice preț, pentru că dacă ei cad, toată nebunia asta are să continue, și să tot continue, până când civilizația nu va mai fi decât o amintire dulce a unui trecut glorios al omului pe pământ.

Păsările plonjează cu o viteză de intensitate psihotică. Îi izbesc pe bărbați drept în spate, brutal și ferm, palma unui uriaș mânios. Surplusul de forță, sutele de păsări demente izbindu-se de ei și, inevitabil, de schelă, fac metalul să se încline și să scheune. Bolțurile fixate în plăcile de susținere de la baza picioarelor cedează. Pocnesc și sar în aer ca niște gloanțe. Seceră păsările ce se intersectează cu traiectoria lor rectilinie, împrăștie smocuri de pene în toate părțile. Rup aripi de-a dreptul, așa cum iubite rebele, nemiloase, frâng inimi de bărbați naivi.

Geutatea colosală a fiarelor apasă buza parapetului de protecție. Se rup bucăți mari de ciment și ansamblul complicat de antene și dispozitive de radio-emisie se lasă pe o parte, cu o huruială infernală. Sunt câteva cabluri groase, care plesnesc prin aer, în gol, aidoma unor bice uriașe. Și pe urmă e zgomotul final. Goliat a căzut. Sub greutatea lui neiertătoare pier dușmani și prieteni deopotrivă – mai multe animale și soldați sunt prinși sub fiare. Victoria e un parfum mai dulce ca nebunia. Păsările încep să zboare dezorientate, rup corpul imens și amenințător de odinioară în formațiuni mărunte. Firimiturile celeste ale leviatanului bat într-o retragere zăpăcită. Dau din aripi, haotic, apoi dispar care încotro apucă.

Dan și Marian privesc năuciți de pe acoperiș, aproape că nu pot să-și creadă ochilor cum animalele din stradă au încremenit. Nu mai atacă, nu mai fac nimic. Durerile oaselor spatelui sunt zvâcniri inconsecvente, care nu pot să învingă forța adrenalinei. O să vină ea, o să învingă, durerea e un monstru metodic. Dar nu aici, în niciun caz

acum. În clipa următoare, amândoi sunt în extaz, îmbrățișați ca doi copii. Strigă și sar, entuziasmați. În vremuri ca astea, bucuria e o floare rară. Și deși viitorul nu promite clipe parfumate ca-n leagănul prunciei, acum există o soluție. Tot o să fie mai bine decât până acum.

Privesc totul cu ochi cenușii și reci, dar dacă cineva ar face un efort, dacă s-ar strădui mai mult, ar putea să vadă în privirile lor scânteile fade de speranță. Militarii scăpați s-au strâns împrejurul botului unui Humvee, care, prin cine știe ce minune cerească, s-a ales numai cu vreo două îndoituri. Efectivul s-a diminuat drastic, nu mai sunt forța combatantă de mai devreme. Mulți camarazi au căzut și lipsa lor e cutremurătoare. Generalul ține o hartă întinsă pe tabla capotei. Are ochii ficși și gura strânsă într-o manieră serioasă, aproape sinistră. Primprejurul lor sunt sute de leșuri și cadavre, autovehicule avariate în moduri inimaginabile. Și-ar dori cu toții ca asta să fie scena finală, ultimul bastion al fatalității. Dumnezeu le e martor, au sufletele și trupurile sleite de putere. Dar nu-și permit să se oprească aici. Odihna, somnul, sunt articole de lux. N-au ce căuta într-o lume ca asta.

Generalul Anton bate darabana pe un X de pe hartă.

— Cred c-am putea să încercăm să atacăm aici.

Doctorul Mihai îl aprobă:

— Teoretic, în zona asta semnalul ar trebui să fie mai slab. Ceea ce ar fi un avantaj notabil.

E mai mult decât limpede: antenele de radio-emisie trebuie doborâte. Una câte una. Până când cineva nu va veni cu o soluție mai bună, asta e singura cale de scăpare. Deși, o știu și ei, e cea mai chinuitoare metodă dintre

toate câte s-ar fi putut găsi. Dar au învățat din greșeli. Au mai trecut o dată prin asta și o vor face din nou. Până când vor elimina complet amenințarea.

Un Humvee gonește furios în lungul drumului european E85. Sanitarul Marian e în dreapta șoferului. Generalul l-a avansat în grad. E sublocotenent și misiunea lui are o importanță copleșitoare: să informeze toate unitățile militare pe care le întâlnește în traseul lui fulgerător către București. Să explice felul în care furia animalelor poate fi combătută.

La fel, Dan a preluat comanda unui alt echipaj și a pornit către Constanța. Indicațiile sunt identice: nu există nicio secundă care poate fi pierdută în van, pentru că România e sub asediu.

SFÂRȘIT

Prograda

de Florin Purluca

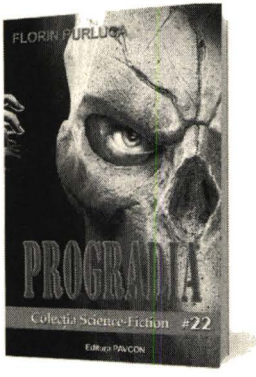

"O incursiune pe tărâmul fricii,
unde nu știi când și nici de unde
va răsări pericolul.
Știi, însă, cu siguranță,
că va răsări! Și asta te
înspăimântă cel mai tare!"

"În spate, pe macadamul spălat de lumina amorțită a felinarelor și de ploaia proaspăt mântuită, se desena o siluetă. Creștea, pe măsură ce tălpile bocancilor cu fier în bot pocneau pietrele.

Și avea un cuțit. Nu puteai pricepe în ce fel se scurgea lama. Dar acolo unde nu erau pete mari de rugină, zăboveau încă bucăți din lumina stelelor. Nu știai dacă era lung, lat sau ascuțit ca un brici. Dar puteai știi prea bine că n-arăta deloc prietenos.

Bărbatul în negru, cu pumnul încordat peste plăselele cuțitului, înainta și mârâia. Un sunet ca al unui animal feroce, concentrat să-și descopere prada..."

Titlu: *Prograda*
Autor: *Florin Purluca*
Nr. pag.: *144*
Colecția Science-Fiction: *#22*
Comandați-o la: *www.pavcon.ro*

Praf

de Florin Purluca

"O poveste postapocaliptică scrisă cu o măiestrie desăvârșită!"

"Un personaj de care te îndrăgostești din primele pagini și o atmosferă creată atât de veridic încât simți că ești acolo, în lumea în care praful este atoatestăpânitor!"

"...s-a întâmplat într-un început de decembrie, într-o vreme în care copiii tânjeau a zăpezi și aroma Crăciunului, iar oamenii mari a gust de concedii și șuncă fiartă. A început să cadă agale, nestingherit de nimeni și nimic, praful cenușiu, moale și sfărâmicios, greu deloc și grațios ca puful de gâscă. La început au râs, au chicotit că nu știu care sfânt s-a pus pe grătărit fripturi grase și unsuroase. Dar gluma n-a ținut decât o vreme, pentru că praful cădea – și tot cădea, de nu se mai oprea – inexorabil, învelind lumea într-o plapumă de funingine."

Titlu: *Praf*
Autor: *Florin Purluca*
Nr. pag.: *144*
Colecția Science-Fiction: *#15*
Comandați-o la: *www.pavcon.ro*

"Nu există repaos, nu există timp de gândire. E o luptă pe viață și pe moarte, mai sălbatică decât oricare luptă care s-a consumat vreodată în istorie. Până și pisicile, cu cozile lor zburlite, par niște diavoli în miniatură. Un soldat caută o poziție mai bună de tragere. E cu un genunchi pe cupolă. O huidumă de taur izbește în plin mașina. Piciorul omului e prins între coarne și metalul contorsionat. Urlă, un strigăt până la Dumnezeu și înapoi, și cade într-o parte. Mai mulți câini încep să-l muște, un porc l-apucă de o mână și oasele fragile pocnesc ca niște artificii defecte. Cimentul dimprejur se umple de sânge."

ISBN 978-606-8879-45-1

www.colectiasf.ro